

CODUL DE PROCEDURĂ CIVILĂ^{*)}

promulgat prin Decretul din 9 septembrie 1865

Cuprinde toate modificările aduse actului oficial, inclusiv cele prevăzute în:

[L. Nr. 71/03.06.2011](#) Publicată în M.Of. Nr. 409/10.06.2011

1. Dacă prin Legea nr. 71/2011 nu se prevede altfel, procesele și cererile în materie civilă sau comercială în curs de soluționare la data de 1 octombrie 2011 se soluționează de către instanțele legal învestite, în conformitate cu dispozițiile legale, materiale și procedurale în vigoare la data când acestea au fost pornite. (a se vedea [art. 223](#) din Legea nr. 71/2011)

2. Cauzele civile și comerciale aflate în curs de judecată la data de 1 octombrie 2011 vor continua să fie soluționate de aceleași complete de judecată, cu respectarea principiului continuității. În caz de trimitere spre rejudecare, cauza va fi repartizată conform normelor de organizare judiciară în vigoare la data înregistrării cauzei la instanța de trimitere. (a se vedea [art. 225](#) alin. 3 din Legea nr. 71/2011)

Cartea I^{*)}

Competența instanțelor judecătorești

*) Procesele în materie civilă în curs de judecată la data schimbării, potrivit prevederilor Legii nr. 202/2010, a competenței instanțelor legal învestite vor continua să fie judecate de acele instanțe. În caz de desființare, anulare sau casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile prezentului cod privitoare la competență, astfel cum acestea au fost modificate prin L. nr. 202/2010, sunt aplicabile. ([art. XXII](#) din L. nr. 202/2010)

Titlul I

Competența după materie

Art. 1*) - Judecătoriile judecă:

1. în primă instanță, toate procesele și cererile, în afară de cele date prin lege în competența altor instanțe;

1¹. în primă și ultimă instanță, procesele și cererile privind creanțe având ca obiect plata unei sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv;

2. plângerile împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională și ale altor organe cu astfel de activitate, în cazurile prevăzute de lege;

3. în orice alte materii date prin lege în competența lor.

*) Recursuri în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. II/1999, [Decizia](#) nr. III/2007, [Decizia](#) nr. 32/2008

Art. 2*) - Tribunalul judecă:

1. în primă instanță:

a) *** *Abrogată prin L. nr. 71/2011*

b) procesele și cererile în materie civilă al căror obiect are o valoare de peste 500.000 lei (RON), cu excepția cererilor de împărțeală judiciară, a cererilor în materia succesorală, a cererilor neevaluabile în bani și a cererilor privind materia fondului funciar, inclusiv cele de drept comun, petitorii sau, după caz, posesorii, formulate de terții vătămați în drepturile lor prin aplicarea legilor în materia fondului funciar;

- c) conflictele de muncă, cu excepția celor date prin lege în competența altor instanțe;
- d) procesele și cererile în materie de contencios administrativ, în afară de cele date în competența curților de apel;
- e) procesele și cererile în materie de creație intelectuală și de proprietate industrială;
- f) procesele și cererile în materie de expropriere;
- g) cererile pentru încuviințarea, nulitatea sau desfacerea adopției;
- h) cererile pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale;
- i) cererile pentru recunoașterea, precum și cele pentru încuviințarea executării silite a hotărârilor date în țări străine;

2. ca instanțe de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță;

3. ca instanțe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului;

4. în orice alte materii date prin lege în competența lor.

*) Recursuri în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. VI/1999, [Decizia](#) nr. VIII/2000, [Decizia](#) nr. II/2001, [Decizia](#) nr. II/2003, [Decizia](#) nr. LIII/2007, [Decizia](#) nr. XXIII/2007, [Decizia](#) nr. LXXXV/2007, [Decizia](#) nr. 32/2008, [Decizia](#) nr. 41/2008

Art. 2¹ - *** Abrogat prin L. Nr. 59/1993

Art. 3*) - Curțile de apel judecă:

1. în primă instanță, procesele și cererile în materie de contencios administrativ privind actele autorităților și instituțiilor centrale;

2. ca instanțe de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în primă instanță;

3. ca instanțe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel sau împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de tribunale, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului, precum și în orice alte cazuri expres prevăzute de lege;

4. în orice alte materii date prin lege în competența lor.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. II/2001

**) A se vedea și dispozițiile art. 8 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

Art. 4*) - Înalta Curte de Casație și Justiție judecă:

1. recursurile declarate împotriva hotărârilor curților de apel și a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege;

2. recursurile în interesul legii;

3. *** Abrogat de O.U.G. Nr. 58/2003

4. în orice alte materii date prin lege în competența sa.

*) Referitor la competența Înaltei Curți de Casație și Justiție a se vedea și [art. 19](#) - 26 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4¹ - Competența ce revine instanțelor judecătorești în legătură cu arbitrajul reglementat de cartea IV aparține instanței care ar fi fost competentă să soluționeze litigiul în fond, în lipsa unei convenții arbitrale.

Titlul II

Competența teritorială

Art. 5 - Cererea se face la instanța domiciliului pârâtului. Dacă pârâtul are domiciliul în străinătate sau nu are domiciliu cunoscut, cererea se face la instanța reședinței sale din țară, iar dacă nu are nici reședința cunoscută, la instanța domiciliului sau reședinței reclamantului.

Art. 6 - Când pârâtul, în afară de domiciliul său, are în chip statornic o îndeletnicire profesională ori una sau mai multe așezări agricole, comerciale sau industriale, cererea se poate face și la instanța locului acelor așezări sau îndeletniciri, pentru obligațiile patrimoniale și care sunt născute sau care urmează să se execute în acel loc.

Art. 7 - (1) Cererea împotriva unei persoane juridice de drept privat se face la instanța sediului ei principal.

(2) Cererea se poate face și la instanța locului unde ea are reprezentanță, pentru obligațiile ce urmează a fi executate în acel loc sau care izvorăsc din acte încheiate prin reprezentant sau din fapte săvârșite de acesta.

(3) Cererea împotriva unei asociații sau societăți fără personalitate juridică se face la instanța domiciliului persoanei căreia, potrivit înțelegerii dintre asociați, i s-a încredințat președinția sau direcția asociației ori societății, iar, în lipsa unei asemenea persoane, la instanța domiciliului oricăruia dintre asociați. În acest din urmă caz, reclamantul va putea cere instanței numirea unui curator, care să reprezinte interesele asociaților.

Art. 8 - (1) Cererile îndreptate împotriva statului, direcțiilor generale, regiilor publice, caselor autonome și administrațiilor comerciale se pot face la instanțele din capitala țării sau la cele din reședința județului unde își are domiciliul reclamantul.

(2) Când mai multe judecătorii din circumscripția aceluiași tribunal sunt deopotrivă competente, cererile în care figurează persoanele arătate în alin. (1) se introduc la judecătoria din localitatea de reședință a județului, iar în Capitală, la judecătoria Sectorului 4.

Art. 9 - Cererea îndreptată împotriva mai multor pârâți poate fi făcută la instanța competentă pentru oricare dintre ei; în cazul când printre pârâți sunt și obligați accesorii, cererea se face la instanța competentă pentru oricare dintre debitorii principali.

Art. 10 - În afară de instanța domiciliului pârâtului, mai sunt competente următoarele instanțe:

1. în cererile privitoare la executarea, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui contract, instanța locului prevăzut în contract pentru executarea, fie chiar în parte, a obligațiunii;
2. în cererile ce izvorăsc dintr-un raport de locațiune a unui imobil, în acțiunile în justificare sau în prestațiune tabulară, instanța locului unde se află imobilul;
3. în cererile ce izvorăsc dintr-o cambie, cec sau bilet la ordin, instanța locului de plată;
4. *** *Abrogat prin L. nr. 71/2011*
5. în cererile izvorâte dintr-un contract de transport, instanța locului de plecare sau de sosire;
6. în cererile împotriva unei femei căsătorite*) care are reședința obișnuită deosebită de aceea a soțului, instanța reședinței femeii;
7. în cererile făcute de ascendenți sau descendenți pentru pensie de întreținere, instanța domiciliului reclamantului;
8. în cererile ce izvorăsc dintr-un fapt ilicit, instanța în circumscripția căreia s-a săvârșit acel fapt.

*) Textul trebuie considerat abrogat implicit ca urmare a consacrării principiului constituțional al egalității sexelor ([art. 4](#) alin. (2) din Constituția României).

Art. 11*) - (1) În materie de asigurare, cererea privitoare la despăgubiri se va putea face și la instanța în circumscripția căreia se află:

1. domiciliul asiguratului;
2. bunurile asigurate;
3. locul unde s-a produs accidentul.

(2) Alegerea competenței prin convenție este nulă dacă a fost făcută înainte de nașterea dreptului la despăgubire.

(3) Dispozițiile de mai sus nu se aplică în materie de asigurări maritime și fluviale.

*) Referitor la natura juridică a acțiunii în regres exercitate de asigurător (societate de asigurare) împotriva persoanelor culpabile de producerea unui accident, a se vedea Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secțiile Unite, [nr. XXIII/2007](#)

Art. 12 - Reclamantul are alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente.

Art. 13 - (1) Cererile privitoare la bunuri imobile se fac numai la instanța în circumscripția căreia se află imobilele.

(2) Când imobilul este situat în circumscripțiile mai multor instanțe, cererea se va face la instanța domiciliului sau reședinței pârâtului, dacă acestea se află în vreuna din aceste circumscripții, iar în caz contrar, la oricare din instanțele în circumscripțiile cărora se află imobilul.

Art. 14 - În materie de moștenire, sunt de competența instanței celui din urmă domiciliu al defunctului:

1. cererile privitoare la validitatea sau executarea dispozițiilor testamentare;

2. cererile privitoare la moștenire, precum și cele privitoare la pretențiile pe care moștenitorii le-ar avea unul împotriva altuia;

3. cererile legatarilor sau ale creditorilor defunctului împotriva vreunuia dintre moștenitori sau împotriva executorului testamentar.

Art. 15*) - Cererile în materie de societate, până la sfârșitul lichidării în fapt, sunt de competența instanței locului unde societatea își are sediul principal.

*) A se vedea și dispozițiile [art. 63](#) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 16*) - Cererile în materia reorganizării judiciare și a falimentului sunt de competența exclusivă a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul principal al debitorului.

*) A se vedea și dispozițiile [art. 8](#) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, cu modificările și completările ulterioare, ale [art. 3](#) alin. (2) din O.G. nr. 10/2004 privind falimentul instituțiilor de credit, cu modificările și completările ulterioare, ale [art. 36](#) din Legea nr. 503/2004 privind redresarea financiară și falimentul societăților de asigurare și ale [art. 5](#) din Legea nr. 637/2002 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței, cu modificările și completările ulterioare.

Titlul III

Dispoziții speciale

Art. 17*) - Cererile accesorii și incidentale sunt în căderea instanței competente să judece cererea principală.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. VIII/2000

Art. 18 - În cererile pentru constatarea existenței sau neexistenței vreunui drept, competența instanței se determină după regulile prevăzute pentru cererile având de obiect executarea prestației.

Art. 18^{*)} - Instanța investită potrivit dispozițiilor referitoare la competența după valoarea obiectului cererii rămâne competentă să judece chiar dacă, ulterior investirii, intervin modificări în ceea ce privește cuantumul valorii aceluiași obiect.

*) Art. 18¹ a fost introdus prin [art. I](#) pct. 7 din O.U.G. 138/2000, publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Art. 19 - Părțile pot conveni, prin înscris sau prin declarație verbală în fața instanței, ca pricinile privitoare la bunuri să fie judecate de alte instanțe decât acelea care, potrivit legii, au competență teritorială, afară de cazurile prevăzute de art. 13, 14, 15 și 16.

Titlul IV

Conflicte de competență

Art. 20^{*)} - Există conflict de competență:

1. când două sau mai multe instanțe se declară deopotrivă competente să judece aceeași pricină;
2. când două sau mai multe instanțe s-au declarat incompetente de a judeca aceeași pricină.

*) Dispozițiile art. 20, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, se aplică numai proceselor și cererilor începute, respectiv formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Art. 21 - Instanța, înaintea căreia s-a ivit conflictul de competență, va suspenda din oficiu orice altă procedură și va înainta dosarul instanței în drept să hotărască asupra conflictului.

Art. 22 - (1) Conflictul ivit între două judecătorii din circumscripția aceluiași tribunal se judecă de acel tribunal.

(2) Dacă cele două judecătorii nu țin de același tribunal sau dacă conflictul s-a născut între o judecătorie și un tribunal, sau între două tribunale, competență este curtea de apel respectivă.

(3) Dacă cele două instanțe în conflict nu se găsesc în circumscripția aceleiași curți de apel, precum și conflictul între două curți de apel, se judecă de Înalta Curte de Casație și Justiție.

(4) Există conflict de competență, în sensul art. 20, și în cazul în care el se ivește între instanțe judecătorești și alte organe cu activitate jurisdicțională. În acest caz, conflictul de competență se rezolvă de instanța judecătorească ierarhic superioară instanței în conflict, dispozițiile art. 21 fiind aplicabile.

(5) Instanța competentă să judece conflictul va hotărî în camera de consiliu, fără citarea părților. Hotărârea este supusă recursului în termen de 5 zile de la comunicare, cu excepția celei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, care este irevocabilă.

Art. 22¹ - *** Introdus prin art. I pct. 2 din Decretul nr. 649/1967 și abrogat prin Legea nr. 59/1993

Art. 23 - Când, din pricina unor împrejurări excepționale, instanța competentă este împiedicată un timp mai îndelungat să funcționeze, Înalta Curte de Casație și Justiție, la cererea părții interesate, va desemna o altă instanță de același grad care să judece pricina.

Titlul V

Incompatibilitatea, abținerea și recuzarea judecătorilor

Art. 24^{*)} - (1) Judecătorul care a pronunțat o hotărâre într-o pricină nu poate lua parte la judecata aceleiași pricini în apel sau în recurs și nici în caz de rejudecare după casare.

(2) De asemenea nu poate lua parte la judecată cel care a fost martor, expert sau arbitru în aceeași pricină.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. II/2007

Art. 25 - Judecătorul care știe că există un motiv de recuzare în privința sa este dator să înștiințeze pe șeful lui și să se abțină de la judecarea pricinii.

Art. 26 - Abținerea se propune de judecător și se judecă potrivit normelor prevăzute de art. 30, 31 și 32.

Art. 27*) - Judecătorul poate fi recuzat:

1. când el, soțul său, ascendenții ori descendenții lor au vreun interes în judecarea pricinii sau când este soț, rudă sau afin, până la al patrulea grad inclusiv, cu vreuna din părți;

2. când el este soț, rudă sau afin în linie directă ori în linie colaterală, până la al patrulea grad inclusiv, cu avocatul sau mandatarul unei părți sau dacă este căsătorit cu fratele ori sora soțului uneia din aceste persoane;

3. când soțul în viață și nedespărțit este rudă sau afin a uneia din părți până la al patrulea grad inclusiv, sau dacă, fiind încetat din viață ori desepărțit, au rămas copii;

4. dacă el, soțul sau rudele lor până la al patrulea grad inclusiv au o pricină asemănătoare cu aceea care se judecă sau dacă au o judecată la instanța unde una din părți este judecător;

5. dacă între aceleași persoane și una din părți a fost o judecată penală în timp de 5 ani înaintea recuzării;

6. dacă este tutore sau curator al uneia dintre părți;

7. dacă și-a spus părerea cu privire la pricina ce se judecă;

8. dacă a primit de la una din părți daruri sau făgăduieli de daruri ori altfel de îndatoriri;

9. dacă este vrăjmășie între el, soțul sau una din rudele sale până la al patrulea grad inclusiv și una din părți, soții sau rudele acestora până la gradul al treilea inclusiv.

*) A se vedea și dispozițiile [art. 101](#) - 110 ale Capitolului V - Reglementări privind magistrații din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției cu modificările și completările ulterioare.

Art. 28 - (1) Nu se pot recuza judecătorii, rude sau afini ai acelor care stau în judecată ca tutore, curator, sau director al unei instituții publice sau societăți comerciale, când aceștia nu au interes personal în judecarea pricinii.

(2) Nu se pot recuza toți judecătorii unei instanțe sau ai unei secții a acesteia.

(2') Cererile de recuzare a instanțelor ierarhic superioare formulate la instanța care soluționează litigiul sunt inadmisibile.

(3) Pentru aceleași motive de recuzare nu se poate formula o nouă cerere împotriva aceluiași judecător.

Art. 29 - (1) Propunerea de recuzare se va face verbal sau în scris pentru fiecare judecător în parte și înainte de începerea oricărei dezbateri.

(2) Când motivele de recuzare s-au ivit după începerea dezbaterilor, partea va trebui să propună recuzarea de îndată ce acestea îi sunt cunoscute.

(3) Judecătorul împotriva căruia e propusă recuzarea poate declara că se abține.

Art. 30*) - (1) Recuzarea judecătorului se hotărăște de instanța respectivă, în alcătuirea căreia nu poate să intre cel recuzat.

(2) În cazul când din pricina recuzării nu se poate alcătui completul de judecată, cererea de recuzare se judecă de instanța ierarhic superioară.

(3) *** Abrogat prin [L. Nr. 219/2005](#)

(4) Cererile de recuzare inadmisibile potrivit art. 28 se soluționează de instanța în fața căreia au fost formulate.

*) Recurs în interesul legii:

Art. 31 - (1) Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat.

(2) Nu se admite interogatoriul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.

(3) În cursul judecării cererii de recuzare nu se va face niciun act de procedură.

Art. 32 - (1) Încheierea asupra recuzării se citește în ședință publică.

(2) Dacă recuzarea a fost admisă, judecătorul se va retrage de la judecarea pricinii.

(3) Încheierea prin care s-a hotărât recuzarea va arăta în ce măsură actele îndeplinite de judecătorul recuzat urmează să fie păstrate.

Art. 33 - (1) Instanța superioară investită cu judecarea cererii de recuzare în cazurile prevăzute de art. 30 alin. (2) va dispune trimiterea pricinii la o instanță de același grad, în cazul când găsește că cererea de recuzare este întemeiată.

(2) Dacă cererea este respinsă, pricina se înapoiază spre judecare instanței inferioare.

Art. 34 - (1) Încheierea prin care s-a încuviințat sau respins abținerea, ca și aceea prin care s-a încuviințat recuzarea, nu este supusă la nicio cale de atac.

(2) Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai odată cu fondul.

(3) Când instanța superioară de fond constată că recuzarea a fost pe nedrept respinsă, reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță.

Art. 35 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 36*) - Dispozițiile prezentului titlu, în afară de art. 24 și 27 pct. 7, se aplică și procurorilor, magistraților asistenți și grefierilor.

*) A se vedea și dispozițiile [art. 111](#) alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Titlul VI

Strămutarea pricinilor

Art. 37 - (1) Când una dintre părți are două rude sau afini până la gradul al patrulea inclusiv printre magistrații sau asistenții judiciari ai instanței, cealaltă parte poate să ceară strămutarea pricinii la o altă instanță de același grad.

(2) Strămutarea pricinii se mai poate cere pentru motive de bănuială legitimă sau de siguranță publică. Bănuiala se socotește legitimă de câte ori se poate presupune că nepărtinirea judecătorilor ar putea fi știrbită datorită împrejurării pricinii, calității părților ori vrăjmășiilor locale. Constituie motive de siguranță publică acele împrejurări care creează presupunerea că judecata procesului la instanța competentă ar putea produce tulburarea ordinii publice.

Art. 38 - (1) Strămutarea pentru motiv de rudenie sau afinitate trebuie cerută mai înainte de începerea oricărei dezbateri; cea întemeiată pe bănuială legitimă sau pe siguranță publică se poate cere în orice stare a pricinii.

(2) Strămutarea pentru siguranță publică se poate cere numai de către procurorul de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Art. 39 - (1) Cererea de strămutare întemeiată pe motive de rudenie sau de afinitate se depune la instanța imediat superioară.

(2) Cererea de strămutare întemeiată pe motive de bănuială legitimă sau de siguranță publică se depune la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Art. 40 - (1) Cererea de strămutare se judecă în camera de consiliu.

(2) Președintele instanței va putea cere dosarul pricinii și să ordone, fără citarea părților, suspendarea judecării pricinii, comunicând de urgență această măsură instanței respective.

(3) În caz de admitere, pricina se trimite spre judecată unei alte instanțe de același grad.

(4) Hotărârea asupra strămutării se dă fără motivare și nu este supusă niciunei căi de atac. Ea va arăta în ce măsură actele îndeplinite de instanță înainte de strămutare urmează să fie păstrate.

(5) Această instanță va fi înștiințată de îndată despre admiterea cererii de strămutare. În cazul în care instanța a săvârșit acte de procedură sau a procedat între timp la judecarea pricinii, actele de procedură îndeplinite ulterior strămutării și hotărârea pronunțată sunt desființate de drept prin efectul admiterii cererii de strămutare.

(6) *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 40¹ - *** Abrogat prin Decretul nr. 471/1957

Art. 40²⁹ - (1) Strămutarea pricinii nu poate fi cerută din nou, pentru același motiv, în afară de cazul în care noua cerere se întemeiază pe împrejurări necunoscute la data soluționării cererii anterioare sau ivite după soluționarea acesteia.

(2) Cererea de strămutare a cauzei introdusă cu nerespectarea prevederilor alin. 1 este inadmisibilă.

*) Art. 40² a fost introdus prin L. nr. 202/2010, de la data de 25 noiembrie 2010.

Cartea a II-a

Procedura contencioasă

Titlul I

Părțile

Cap. I

Folosința și exercițiul drepturilor procedurale

Art. 41*) - (1) Orice persoană care are folosința drepturilor civile poate să fie parte în judecată.

(2) Asociațiile sau societățile care nu au personalitate juridică pot sta în judecată ca pârâte, dacă au organe proprii de conducere.

*) Recursuri în interesul legii:

- Prin [Decizia](#) nr. IV/2003 s-a stabilit că: "În aplicarea dispozițiilor art. 68 alin. (1) lit. b), cu referire la art. 27 alin. (1), art. 46 și la art. 71 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, stabilește că primarul nu are calitatea de a ataca, în fața instanței de contencios administrativ, hotărârile adoptate de consiliul local." După republicarea Legii nr. 215/2001 (M. Of. nr. 123 din 20 februarie 2007), prevederile art. 68 alin. (1) lit. b), devenit [art. 63](#) alin. (1) lit. b), s-au modificat în sensul că primarul îndeplinește "atribuții referitoare la relația cu consiliul local".

- [Decizia](#) nr. LXXII/2007

Art. 42 - Persoanele care nu au exercițiul drepturilor lor nu pot sta în judecată decât dacă sunt reprezentate, asistate ori autorizate în chipul arătat în legile sau statutele care rânduiesc capacitatea sau organizarea lor.

Art. 43 - (1) Lipsa capacității de exercițiu a drepturilor procedurale poate fi invocată în orice stare a pricinii.

(2) Actele de procedură îndeplinite de cel care nu are exercițiul drepturilor procedurale sunt anulabile. Reprezentantul incapacabilului sau curatorul acestuia va putea, însă, confirma toate sau numai o parte din aceste acte.

Art. 44*) - (1) În caz de urgență, dacă persoana fizică lipsită de capacitatea de exercițiu a drepturilor civile nu are reprezentant legal, instanța, la cererea părții interesate, va putea numi un curator special, care să o reprezinte până la numirea reprezentantului legal, potrivit legii. De asemenea, instanța va putea numi un curator special în caz de conflict de interese între reprezentant și cel reprezentat sau când o persoană juridică, chemată să stea în judecată, nu are reprezentant legal.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică, în mod corespunzător, și persoanelor cu capacitate de exercițiu restrânsă.

(3) Numirea acestor curatori**) se va face de instanța competentă să hotărască asupra cererii de chemare în judecată.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XXXVII/2007

**) Numirea tutorelui și curatorului se face, potrivit art. 116, 145 și, respectiv, art. 152 din Codul familiei, de către autoritatea tutelară, astfel încât instanțele sunt obligate să ceară autorității tutelare numirea acestora.

Art. 45*) - (1) Ministerul Public poate porni acțiunea civilă ori de câte ori este necesar pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor puse sub interdicție și ale dispăruților, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege.

(2) În cazul în care procurorul a pornit acțiunea, titularul dreptului la care se referă acțiunea va fi introdus în proces. El se va putea folosi de dispozițiile prevăzute în art. 246, 247 și 271 - 273, iar în cazul în care procurorul și-ar reține cererea, va putea cere continuarea judecării.

(3) Procurorul poate pune concluzii în orice proces civil, în oricare fază a acestuia, dacă apreciază că este necesar pentru apărarea ordinii de drept, a drepturilor și libertăților cetățenilor.

(4) În cazurile anume prevăzute de lege, participarea și punerea concluziilor de către procuror sunt obligatorii.

(5) Procurorul poate, în condițiile legii, să exercite căile de atac împotriva oricăror hotărâri, iar în cazurile prevăzute de alin. (1) poate să ceară punerea în executare a hotărârilor pronunțate în favoarea persoanelor prevăzute la acel alineat.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XV din 21 noiembrie 2005

Art. 45¹⁾ - Actele procesuale de dispoziție reglementate de art. 246, 247 și 271 - 273 sau de alte dispoziții legale, făcute în orice proces de reprezentanții persoanelor prevăzute la art. 45 alin. (1), nu vor împiedica judecata, dacă instanța apreciază că ele nu sunt în interesul acelor persoane.

*) Art. 45¹⁾ a fost introdus prin art. I pct. 20 din O.U.G. nr. 138/2000, publicată în M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Art. 46 - *** Abrogat de Decretul nr. 38 din 16.02.1959

Cap. II

Persoanele care sunt împreună reclamante sau pârâte

Art. 47 - Mai multe persoane pot fi împreună reclamante sau pârâte dacă obiectul pricinii este un drept sau o obligațiune comună ori dacă drepturile sau obligațiile lor au aceeași cauză.

Art. 48 - (1) Actele de procedură, apărările și concluziile unuia dintre reclamanți sau pârâți nu pot folosi nici păgubi celorlalți.

(2) Cu toate acestea, dacă prin natura raportului juridic sau în temeiul unei dispoziții a legii, efectele hotărârii se întind asupra tuturor reclamanților sau pârâților, actele de procedură îndeplinite numai de unii din ei sau termenele încuviințate numai unora din ei pentru îndeplinirea actelor de procedură folosesc și celorlalți. Când actele de procedură ale unora sunt potrivnice celor făcute de ceilalți, se va ține seama de actele cele mai favorabile. Reclamanții sau pârâții care nu s-au înfățișat sau nu au îndeplinit un act de procedură în termen vor continua totuși să fie citați.

Cap. III

Alte persoane care pot lua parte la judecată

Secțiunea I

Intervenția

Art. 49 - (1) Oricine are interes poate interveni într-o pricină ce se urmează între alte persoane.

(2) Intervenția este în interes propriu când cel care intervine invocă un drept al său.

(3) Ea este în interesul uneia din părți când sprijină numai apărarea acesteia.

Art. 50 - (1) Cererea de intervenție în interes propriu va fi făcută în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată.

(2) Ea se poate face numai în fața primei instanțe și înainte de închiderea dezbaterilor.

(3) Cu învoirea părților, intervenția în interes propriu se poate face și în instanța de apel.

Art. 51 - Cererea de intervenție în interesul uneia din părți se poate face chiar înaintea instanței de recurs.

Art. 52 - (1) După ascultarea părților și a celui care intervine, instanța va hotărî asupra încuviințării în principiu a intervenției.

(2) Încheierea nu se poate ataca decât odată cu fondul.

(3) După încuviințarea în principiu, instanța va dispune comunicarea intervenției și, în cazurile în care întâmpinarea este obligatorie, va fixa termenul în care aceasta va trebui depusă.

Art. 53 - Cel care intervine va lua procedura în starea în care se află în momentul admiterii intervenției; actele de procedură următoare se vor îndeplini și față de cel care intervine.

Art. 54 - În intervenția făcută în interesul uneia din părți, cel care intervine poate face orice act de procedură care nu este potrivit interesului părții în folosul căreia intervine.

Art. 55 - Intervenția se judecă odată cu cererea principală. Când însă judecarea cererii ar fi întârziată prin intervenția în interes propriu, instanța poate hotărî despărțirea ei spre a fi judecată deosebit.

Art. 56 - Apelul sau recursul făcut de cel care intervine în interesul uneia din părți se socotește neavenit, dacă partea pentru care a intervenit nu a făcut ea însăși apel sau recurs.

Secțiunea a II-a

Chemarea în judecată a altor persoane

Art. 57 - (1) Oricare din părți poate să cheme în judecată o altă persoană care ar putea să pretindă aceleași drepturi ca și reclamantul.

(2) Cererea făcută de pârât se depune odată cu întâmpinarea. Când întâmpinarea nu este obligatorie, cererea se va depune cel mai târziu la prima zi de înfățișare.

(3) Cererea făcută de reclamant se depune cel mai târziu până la închiderea dezbaterilor înaintea primei instanțe.

(4) Cererea va fi motivată și se va comunica atât celui chemat, cât și părții potrivnice. La exemplarul cererii destinat celui chemat se vor alătura copii de pe cererea de chemare în judecată, întâmpinare și de pe înscrisurile de la dosar.

Art. 58 - Cel chemat în judecată dobândește calitatea de intervenient în interes propriu, iar hotărârea îi va fi opozabilă.

Art. 59 - (1) În cazul prevăzut de art. 58, când pârâtul chemat în judecată pentru o datorie bănească recunoaște datoria și declară că voiește să o execute față de cel care își va stabili judecătorește dreptul, el va fi scos din judecată dacă depune suma datorată.

(2) În acest caz, judecata va urma numai între partea reclamantă și cel chemat în judecată.

Secțiunea a III-a

Chemarea în garanție

Art. 60 - (1) Partea poate să cheme în garanție o altă persoană împotriva căreia ar putea să se îndrepte, în cazul când ar cădea în pretenții cu o cerere în garanție sau în despăgubire.

(2) În aceleași condiții, cel chemat în garanție poate, la rândul său, să cheme în garanție o altă persoană.

Art. 61 - (1) Cererea va fi făcută în condițiile de formă pentru cererea de chemare în judecată. Cererea făcută de pârât se va depune odată cu întâmpinarea; când întâmpinarea nu este obligatorie, cererea se va depune cel mai târziu la prima zi de înfățișare.

(2) Cererea de chemare în garanție făcută de reclamant se poate depune, până la închiderea dezbaterilor, înaintea primei instanțe.

Art. 62 - Instanța va dispune ca cererea să fie comunicată celui chemat în garanție și, dacă întâmpinarea este obligatorie, va fixa termenul în care aceasta urmează să fie depusă de cel chemat în garanție.

Art. 63 - (1) Cererea de chemare în garanție se judecă odată cu cererea principală.

(2) Când judecarea cererii principale ar fi întârziată prin chemarea în garanție, instanța poate dispune despărțirea ei spre a fi judecate deosebit.

Secțiunea a IV-a

Arătarea titularului dreptului

Art. 64 - Pârâtul care deține un lucru pentru altul sau care exercită în numele altuia un drept asupra unui lucru va putea arăta pe acela în numele căruia deține lucrul sau exercită dreptul, dacă a fost chemat în judecată de o persoană care pretinde un drept real asupra lucrului.

Art. 65 - (1) Cererea privitoare la arătarea titularului dreptului va fi motivată și se va depune odată cu întâmpinarea, iar, dacă aceasta nu este obligatorie, cel mai târziu la prima zi de înfățișare.

(2) Cererea va fi comunicată celui arătat ca titular, împreună cu citația, copiile de pe cerere și înscrisurile de la dosar.

Art. 66 - (1) Dacă cel arătat ca titular recunoaște susținerile pârâtului și reclamantul consimte, el va lua locul pârâtului, care va fi scos din judecată.

(2) Când cel chemat nu se înfățișează sau tăgăduiește arătările pârâtului, se vor aplica dispozițiile art. 58.

Cap. IV

Reprezentarea părților în judecată

Art. 67 - (1) Părțile pot să exercite drepturile procedurale personal sau prin mandatar.

(2) Mandatarul cu procură generală poate să reprezinte în judecată pe mandant, numai dacă acest drept i-a fost dat anume.

(3) Dacă cel care a dat procură generală nu are domiciliu și nici reședință în țară, sau dacă procura este dată unui prepus, dreptul de reprezentare în judecată se presupune dat.

Art. 68 - (1) Procura pentru exercițiul dreptului de chemare în judecată sau de reprezentare în judecată trebuie făcută prin înscris sub semnătură legalizată; în cazul când procura este dată unui avocat, semnătura va fi certificată potrivit legii avocaților*).

(2) Dreptul de reprezentare mai poate fi dat și prin declarație verbală, făcută în instanță și trecută în încheierea de ședință.

(3) Mandatul este presupus dat pentru toate actele judecătorești, chiar dacă nu cuprinde nicio arătare în această privință; el poate fi însă restrâns numai la anumite acte sau pentru o anumită instanță.

(4) Dacă mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii decât prin avocat, cu excepția consilierului juridic care, potrivit legii, reprezintă partea.

(5) Asistarea de către avocat nu este cerută doctorilor sau licențiaților în drept când ei sunt mandatați în pricinile soțului sau rudelor până la al patrulea grad inclusiv.

(6) De asemenea, asistarea de către avocat nu este cerută la judecătorie, când partea este reprezentată prin soț sau rudă până la al patrulea grad inclusiv.

*) A se vedea [Legea Nr. 51/1995](#) pentru organizarea și exercitarea avocaturii.

Art. 69 - (1) Recunoașterile privitoare la drepturile în judecată, renunțările, cum și propunerile de tranzacție nu se pot face decât în temeiul unei procuri speciale.

(2) Avocatul care a asistat pe o parte la judecarea pricinii, chiar fără mandat, poate face orice acte pentru păstrarea drepturilor supuse unui termen și care s-ar pierde prin neexercitarea lor la timp. El poate să exercite, de asemenea, orice cale de atac împotriva hotărârii date; în acest caz însă, toate actele de procedură se vor îndeplini numai față de partea însăși.

Art. 70 - Când dreptul de reprezentare izvorăște din lege sau dintr-o dispoziție judecătorească, asistarea reprezentantului de către un avocat nu este obligatorie.

Art. 71 - Mandatul nu încetează prin moartea celui care l-a dat și nici dacă acesta a devenit incapabil. Mandatul dăinuiește până la retragerea lui de către moștenitori sau de către reprezentantul legal al incapabilului.

Art. 72 - (1) Renunțarea sau retragerea mandatului nu poate fi opusă celeilalte părți decât de la comunicare, afară numai dacă a fost făcută în ședință în prezența părții.

(2) Mandatarul care renunță la împuternicire este ținut să înștiințeze atât pe cel care i-a dat mandatul, cât și instanța, cu cel puțin 15 zile înainte de termenul de înfățișare sau de împlinirea termenelor căilor de atac.

Art. 73 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Cap. V

Asistența judiciară

Art. 74 - 81 - *** Abrogate prin O.U.G. Nr. 51/2008

Titlul II

Dispoziții generale de procedură

Cap. I

Cererile

Art. 82 - (1) Orice cerere adresată instanțelor judecătorești trebuie să fie făcută în scris și să cuprindă arătarea instanței, numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților ori, după caz, denumirea și sediul lor, numele și prenumele, domiciliul sau reședința reprezentanților lor, dacă este cazul, obiectul cererii și semnătura. De asemenea, cererea va cuprinde, dacă este cazul, și datele de identificare a mijloacelor de comunicare utilizate de părți, precum numărul de telefon, numărul de fax, adresa de poștă electronică sau altele asemenea.

(2) În cazul în care, din orice motive, cererea nu poate fi semnată, judecătorul va stabili mai întâi identitatea părții și îi va citi acesteia conținutul cererii. Despre toate acestea judecătorul va face mențiune pe cerere.

(3) și (4) *** Abrogate prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 83 - (1) Când cererea este făcută prin mandatar, se va alătura procura în original sau în copie legalizată.

(2) Mandatarul avocat certifică el însuși copia de pe procura sa.

(3) Reprezentantul legal va alătura copie legalizată de pe înscrisul doveditor al calității sale.

(4) *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 84 - Cererea de chemare în judecată sau pentru exercitarea unei căi de atac este valabil făcută chiar dacă poartă o denumire greșită.

Cap. II

Citațiile și comunicarea actelor de procedură

Art. 85 - Judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfățișarea părților, afară numai dacă legea nu dispune altfel.

Art. 86 - (1) Comunicarea cererilor și a tuturor actelor de procedură se va face, din oficiu, prin agenții procedurali ai instanței sau prin orice alt salariat al acesteia, precum și prin agenți ori salariați ai altor instanțe, în ale căror circumscripții se află cel căruia i se comunică actul.

(2) Instanța solicitată, când i se cere să îndeplinească procedura de comunicare pentru altă instanță, este obligată să ia de îndată măsurile necesare, potrivit legii și să trimită instanței solicitante dovezile de îndeplinire a procedurii.

(3) În cazul în care comunicarea potrivit alin. (1) nu este posibilă, aceasta se va face prin poștă, cu scrisoare recomandată cu dovadă de primire sau prin alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia.

Art. 86¹⁾ - După sesizarea instanței, dacă părțile au avocat sau consilier juridic, cererile, întâmpinările sau alte acte se pot comunica direct între aceștia. În acest caz, cel care primește actul va atesta primirea și va consemna data primirii pe însuși exemplarul care se va depune la instanță, de îndată, sub sancțiunea neluării în seamă. Dovada comunicării actelor poate fi făcută și prin orice alt înscris depus la dosarul cauzei prin care se atestă, sub semnătură, primirea fiecărui act de procedură care a fost comunicat.

*) Art. 86¹ a fost introdus prin L. nr. 202/2010, de la data de 25 noiembrie 2010.

Art. 86²⁾ - (1) În scopul obținerii datelor și informațiilor necesare realizării procedurii de comunicare a citațiilor, a altor acte de procedură, precum și îndeplinirii oricărei atribuții proprii activității de judecată, instanțele au drept de acces direct la bazele electronice de date sau la alte sisteme de informare deținute de autorități și instituții publice.

(2) Autoritățile și instituțiile prevăzute la alin. 1 au obligația de a lua măsurile necesare în vederea asigurării accesului direct al instanțelor la bazele electronice de date și sistemele de informare prevăzute la același alineat.

*) Art. 86² a fost introdus prin L. nr. 202/2010, de la data de 25 noiembrie 2010.

Art. 87 - Vor fi citați:

1. statul, județul, comuna și celelalte persoane juridice de drept public, în persoana capului autorității la contenciosul sediului central al administrației respective sau, în lipsă de contencios, la sediul administrației;

2. persoanele juridice de drept privat, prin reprezentanții lor, la sediul principal sau la cel al sucursalei ori, după caz, al reprezentanței.

3. asociațiile și societățile care nu au personalitate juridică, prin organele lor de conducere, la sediul administrației lor;

4. *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

5. cei supuși procedurii reorganizării judiciare și a falimentului prin administratorul judiciar ori, după caz, lichidatorul judiciar;

6. incapacabilii, prin reprezentanții lor legali.

În caz de numire a unui curator special, citarea se va face prin acest curator;

7. personalul misiunilor diplomatice și oficiilor consulare ale României, cetățenii români trimiși ca funcționari la organizații internaționale, precum și membrii lor de familie care locuiesc cu ei, aflați în străinătate, prin Ministerul Afacerilor Externe.

Cetățenii români, alții decât cei prevăzuți în alineatul precedent, aflați în străinătate în interes de serviciu, prin organele centrale care i-au trimis sau în subordinea cărora se află cei care i-au trimis;

8. în cazul în care prin tratate sau convenții internaționale la care este parte România sau prin acte normative speciale nu se prevede o altă procedură, cei care se află în străinătate, având domiciliul sau reședința cunoscută, printr-o citație scrisă trimisă cu scrisoare recomandată, cu dovadă de primire. Dispozițiile art. 114¹ alin. (4) sunt aplicabile.

Dacă domiciliul sau reședința celor aflați în străinătate nu sunt cunoscute, citarea se face potrivit art. 95.

În toate cazurile, dacă cei aflați în străinătate au mandatar cunoscut în țară, va fi citat și acesta.

9. cei cu domiciliul sau reședința necunoscută, potrivit art. 95;

10. moștenitorii, până la intervenirea lor în proces, printr-un curator special, numit de instanță. *)

*) Numirea tutorelui și curatorului se face, potrivit art. 116, 145 și, respectiv, art. 152 din Codul familiei, de către autoritatea tutelară, astfel încât instanțele sunt obligate să ceară autorității tutelare numirea acestora.

Art. 88 - (1) Citația va cuprinde:

1. numărul și data emiterii, precum și numărul dosarului;

2. arătarea anului, lunii, zilei și orei de înfățișare;

3. arătarea instanței și sediului ei;

4. numele, domiciliul și calitatea celui citat;

5. numele și domiciliul părții potrivnice și felul pricinii;

5¹. mențiunea că, prin înmânarea citației, sub semnătură de primire, personal sau prin reprezentant legal sau convențional, pentru un termen de judecată, cel citat este prezumat că are în cunoștință și termenele de judecată ulterioare aceluia pentru care citația i-a fost înmănată;

5². alte mențiuni prevăzute de lege;

6. parafa șefului instanței și semnătura grefierului.

(2) Arătările de la punctele 2, 3, 4 și 6 sunt prevăzute sub sancțiunea nulității.

Art. 89 - (1) Citația, sub pedeapsa nulității, va fi înmănată părții cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată. În pricinile urgente, termenul poate fi și mai scurt, după aprecierea instanței.

(2) Înfățișarea părții în instanță, în persoană sau prin mandatar, acoperă orice vicii de procedură. Partea este însă în drept să ceară amânarea dacă nu i s-a înmănat citația în termen.

Art. 90 - (1) Înmânarea citației și a tuturor actelor de procedură se face la domiciliul sau reședința celui citat. Când acesta are o așezare agricolă, comercială, industrială sau profesională în altă parte, înmânarea se poate face și la locul acestor așezări.

(2) Înmânarea se poate face oriunde, când cel citat primește citația.

(3) *** Abrogat prin Decretul nr. 132 din 19.06.1952

(4) Pentru cei ce se găsesc sub arme, citația se înmânează la comandamentul superior cel mai apropiat.

(5) Pentru cei care alcătuiesc echipajul unui vas de comerț, înmânarea se face, în lipsa unui domiciliu cunoscut, la căpitania portului unde se găsește înregistrat vasul.

(6) Pentru deținuți, înmânarea se face la administrația închisorii.

(7) Pentru bolnavii aflați în spitale, ospicii ori sanatorii, la direcția așezământului.

Art. 91 - Înmânarea citațiilor și a tuturor actelor de procedură, în cazurile prevăzute de art. 87 pct. 1, 2, 3, 5 și 7, precum și în cele prevăzute de art. 90 alin. (3), (4), (5) și (6) sau atunci când actul urmează să fie înmănat unui avocat ori notar public, se poate face funcționarului sau persoanei însărcinate cu

primirea corespondenței, care își va arăta în clar numele și prenumele, precum și calitatea, iar apoi va semna dovada.

Art. 92 - (1) Înmânarea citației se va face personal celui citat, care va semna adeverința de primire, agentul însărcinat cu înmânarea certificând identitatea și semnătura acestuia.

(2) Dacă cel citat, aflându-se la domiciliu, nu vrea să primească citația sau, primind-o, nu voiește ori nu poate să semneze adeverința de primire, agentul va lăsa citația în mâna celui citat sau, în cazul refuzului de primire, o va afișa pe ușa locuinței acestuia, încheind despre acestea proces-verbal.

(3) Dacă cel citat nu se găsește la domiciliu sau dacă, în cazul hotelurilor sau clădirilor compuse din mai multe apartamente, el nu a indicat camera sau apartamentul în care locuiește, agentul va înmâna citația, în primul caz, unei persoane din familie, sau în lipsă, oricărei alte persoane care locuiește cu dânsul, sau care, în mod obișnuit, primește corespondența, iar, în celelalte cazuri, administratorului, portarului, ori celui ce în mod obișnuit îl înlocuiește; persoana care primește citația va semna adeverința de primire, agentul certificându-i identitatea și semnătura și încheind proces-verbal despre cele urmate.

(4) Dacă persoanele arătate în alineatul precedent nu voiesc ori nu pot să semneze adeverința de primire, agentul va încheia proces-verbal, lăsând citația în mâna lor; dacă cei arătați nu voiesc să primească citația sau sunt lipsă, agentul va afișa citația, fie pe ușa locuinței celui citat, fie, dacă nu are indicația apartamentului sau camerei locuite, pe ușa principală a clădirii, încheind de asemenea proces-verbal despre toate acestea.

(5) Înmânarea citației nu se poate face unui minor sub 14 ani împliniți sau unei persoane lipsite de judecată. Puterea de judecată este presupusă până la dovada contrarie.

(6) Dispozițiile prezentului articol se aplică și la comunicarea sau notificarea oricărui alt act de procedură.

Art. 92^{*)} - Comunicarea citației și a altor acte de procedură nu se poate realiza prin afișare în cazul persoanelor juridice, precum și al asociațiilor sau societăților care, potrivit legii, pot sta în judecată, cu excepția cazurilor în care se refuză primirea sau dacă se constată lipsa oricărei persoane la sediul acestora.

*) Art. 92¹ a fost introdus prin art. I pct. 36 din O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 93 - În caz de alegere de domiciliu, dacă partea a arătat și persoana însărcinată cu primirea actelor de procedură, comunicarea acestora se va face la acea persoană, iar în lipsa unei asemenea arătări, la domiciliul părții.

Art. 94 - Când comunicarea actelor de procedură nu se poate face din cauză că s-a dărâmat clădirea, a devenit de nelocuit sau din alt motiv asemănător, agentul va depune actul la grefa instanței, care va înștiința din timp partea despre această împrejurare, dispozițiile art. 95 fiind aplicabile în mod corespunzător.

Art. 95 - (1) Când reclamantul învederează că, deși a făcut tot ce i-a stat în putință, nu a izbutit să afle domiciliul pârâtului, președintele instanței va dispune citarea acestuia prin publicitate.

(2) Citarea prin publicitate se face afișându-se citația la ușa instanței. Citația se publică și în Monitorul Oficial al României sau într-un ziar mai răspândit, în cazurile în care președintele tribunalului sau completului de judecată apreciază că o asemenea măsură este necesară.

(3) Afișarea, precum și publicarea citației în Monitorul Oficial sau într-un ziar mai răspândit se fac cu cel puțin 15 zile înainte de data fixată pentru judecată. În cazurile urgente, președintele tribunalului sau completului de judecată va putea reduce acest termen la 5 zile.

(4) Dacă pârâtul se înfățișează și dovedește că a fost citat prin publicitate cu rea-credință, toate actele de procedură ce au urmat încuviințării acestei citări vor fi anulate, reclamantul putând fi sancționat cu amendă și obligat la despăgubiri, potrivit legii.

Art. 96 - Partea prezentă în instanță, în persoană sau prin mandatar, nu poate refuza primirea actelor de procedură și a înscrisurilor care i se comunică în ședință. În acest caz, instanța poate încuviința, la cerere, un termen pentru a lua cunoștință de acte.

Art. 97 - Niciun act de procedură nu se poate îndeplini în zilele de sărbătoare legală, afară de cazuri grabnice, după încuviințarea președintelui.

Art. 98 - Schimbarea domiciliului uneia din părți în timpul judecății trebuie, sub pedeapsa neluării ei în seamă, să fie adusă la cunoștința instanței prin petiție la dosar, iar părții potrivnice prin scrisoare recomandată, a cărei recipisă de predare se va depune la dosar odată cu petiția prin care se înștiințează instanța despre schimbarea domiciliului.

Art. 99 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 100 - (1) Procesul-verbal încheiat de cel însărcinat cu înmânarea actului de procedură trebuie să cuprindă:

1. anul, luna și ziua când a fost încheiat;
2. numele celui care l-a încheiat;
3. funcțiunea acestuia;

4. numele, prenumele și domiciliul celui căruia i s-a făcut comunicarea, cu arătarea numărului, etajului, apartamentului sau camerei, dacă cel căruia i s-a făcut comunicarea locuiește într-o clădire cu mai multe etaje sau apartamente sau în hotel și dacă actul de procedură a fost înmănat la locuința sa, ori a fost afișat pe ușa acestei locuințe.

5. arătarea instanței de la care pornește actul de procedură și identificarea lui, iar pentru citații și a termenului de înfățișare;

6. arătarea înscrisurilor comunicate;

7. numele și calitatea celui căruia i s-a făcut înmânarea sau locul unde s-a făcut afișarea;

8. semnătura celui care a încheiat procesul-verbal.

(2) Dacă cei care urmează să semneze dovada de primire sau procesul-verbal refuză sau nu pot s-o facă, se va face vorbire despre aceasta în cuprinsul procesului-verbal.

(3) Arătările de la punctele 1, 2, 4, 5, 7 și 8 sunt prevăzute sub pedeapsa nulității.

(4) Procesul-verbal face dovadă până la înscrierea în fals cu privire la faptele constatate personal de cel care l-a încheiat.

Cap. III

Termenele

Art. 101 - (1) Termenele se înțeleg pe zile libere, neintrând în socoteală nici ziua când a început, nici ziua când s-a sfârșit termenul.

(2) Termenele statornicite pe ore încep să curgă de la miezul nopții zilei următoare.

(3) Termenele statornicite pe ani, luni sau săptămâni se sfârșesc în ziua anului, lunii sau săptămânii corespunzătoare zilei de plecare.

(4) Termenul care, începând la 29, 30 sau 31 ale lunii, se sfârșește într-o lună care nu are o asemenea zi, se va socoti împlinit în ziua cea din urmă a lunii.

(5) Termenul care se sfârșește într-o zi de sărbătoare legală, sau când serviciul este suspendat, se va prelungi până la sfârșitul primei zile de lucru următoare.

Art. 102 - (1) Termenele încep să curgă de la data comunicării actelor de procedură, dacă legea nu dispune altfel.

(2) Termenele încep să curgă și împotriva părții care a cerut comunicarea, de la data când a cerut-o.

Art. 103 - (1) Neexercitarea oricărei căi de atac și neîndeplinirea oricărui alt act de procedură în termenul legal atrage decăderea, afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedește că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei.

(2) În acest din urmă caz, actul de procedură se va îndeplini în termen de 15 zile de la încetarea împiedicării; în același termen vor fi arătate și motivele împiedicării.

Art. 104 - Actele de procedură trimise prin poștă instanțelor judecătorești se socotesc îndeplinite în termen dacă au fost predate recomandat la oficiul poștal înainte de împlinirea lui.

Cap. IV

Nulitatea actelor de procedură

Art. 105*) - (1) Actele de procedură îndeplinite de un judecător cu încălcarea normelor de competență de ordine publică sau privată vor fi declarate nule în condițiile prevăzute de lege.

(2) Actele îndeplinite cu neobservarea formelor legale sau de un funcționar incompetent se vor declara nule numai dacă prin aceasta s-a pricinuit părții o vătămare ce nu se poate înlătura decât prin anularea lor. În cazul nulităților prevăzute anume de lege, vătămarea se presupune până la dovada contrarie.

*) Dispozițiile art. 105 alin. 1, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, se aplică numai proceselor și cererilor începute, respectiv formulate după data de 25 noiembrie 2010.

**) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XIII/2007

Art. 106 - (1) Anularea unui act de procedură atrage și nulitatea actelor următoare, în măsura în care acestea nu pot avea o existență de sine stătătoare.

(2) Judecătorul va putea să dispună îndreptarea neregularităților săvârșite cu privire la actele de procedură.

Art. 107 - Președintele va amâna judecarea pricinii ori de câte ori constată că partea care lipsește nu a fost citată cu respectarea cerințelor prevăzute de lege sub pedeapsa nulității.

Art. 108 - (1) Nulitățile de ordine publică pot fi ridicate de parte sau de judecător în orice stare a pricinii.

(2) Celelalte nulități se declară numai după cererea părții care are interes să le invoce.

(3) Neregularitatea actelor de procedură se acoperă dacă partea nu a invocat-o la prima zi de înfățișare ce a urmat după această neregularitate și înainte de a pune concluzii în fond.

(4) Nimeni nu poate invoca neregularitatea pricinuită prin propriul său fapt.

Cap. IV¹⁾

Amenzi judiciare și despăgubiri

*) Cap. IV¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000

Art. 108¹⁾ - (1) Dacă legea nu prevede altfel, instanța, potrivit dispozițiilor prezentului articol, va putea sancționa următoarele fapte săvârșite în legătură cu procesul, astfel:

1. cu amendă judiciară de la 50 lei (RON) la 700 lei (RON):

a) introducerea, cu rea-credință, a unor cereri vădit netemeinice;

b) formularea, cu rea-credință, a unei cereri de recuzare sau de strămutare;

c) obținerea, cu rea-credință, a citării prin publicitate a oricărei părți;

d) obținerea, cu rea-credință, de către reclamantul căruia i s-a respins cererea, a unor măsuri asigurătorii prin care pârâtul a fost păgubit;

e) contestarea, cu rea-credință, a scrierii sau semnăturii unui înscris;

f) refuzul părții de a se prezenta la ședința de informare cu privire la avantajele medierii, în situațiile în care a acceptat, potrivit legii.

2. cu amendă judiciară de la 30 lei (RON) la 500 lei (RON):

a) neprezentarea martorului legal citat sau refuzul acestuia de a depune mărturie când este prezent în instanță, în afară de cazul în care acesta este minor;

b) neprezentarea avocatului, a reprezentantului sau a celui care asistă partea, ori nerespectarea de către aceștia a îndatoririlor stabilite de lege sau de către instanță, dacă în acest mod s-a cauzat amânarea judecării procesului;

c) refuzul expertului de a primi lucrarea sau nedepunerea lucrării în termenul fixat, ori refuzul de a da lămuririle cerute;

c¹⁾) nerespectarea de către agenții forței publice a obligației de acordare a concursului la îndeplinirea efectivă a executării silite, potrivit art. 373² alin. (1);

d) neluarea de către conducătorul unității în cadrul căreia urmează a se efectua o expertiză a măsurilor necesare pentru efectuarea acesteia sau pentru efectuarea la timp a expertizei, precum și împiedicarea de către orice persoană a efectuării expertizei în condițiile legii;

e) neprezentarea unui înscris sau a unui bun, de către cel care îl deține, la termenul fixat în acest scop de instanță;

f) refuzul sau omisiunea unei autorități ori a altei persoane de a comunica la cererea instanței, la termenul fixat în acest scop, datele care rezultă din actele și evidențele ei;

g) cauzarea amânării judecării sau executării silite de către cel însărcinat cu îndeplinirea actelor de procedură;

h) împiedicarea în orice mod a exercitării, în legătură cu procesul, a atribuțiilor ce revin judecătorilor, experților desemnați de instanță în condițiile legii, agenților procedurali, precum și altor salariați ai instanței;

i) *** Abrogată de L. Nr. 459/2006

(2) Amendă nu se va aplica persoanelor la care se referă pct. 2 al alin. (1), dacă motive temeinice le-au împiedicat să aducă la îndeplinire obligațiile ce le revin.

*) Art. 108¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 108^{2a)} - (1) Nerespectarea de către oricare dintre părți sau de către alte persoane a măsurilor luate de către instanță pentru asigurarea ordinii și solemnității ședinței de judecată se sancționează cu amendă de la 30 lei (RON) la 200 lei (RON).

(2) Nerespectarea de către orice persoană a dispozițiilor privind desfășurarea normală a executării silite se sancționează, de către președintele instanței de executare, la cererea executorului, cu amendă de la 50 lei (RON) la 500 lei (RON).

(3) Odată cu aplicarea sancțiunii se va stabili în ce constă abaterea săvârșită.

*) Art. 108² a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 108^{3a)} - Cel care, cu intenție sau din culpă, a pricinuit amânarea judecării sau a executării silite, prin una dintre faptele prevăzute în art. 108¹ sau art. 108², la cererea părții interesate va putea fi obligat de către instanța de judecată ori, după caz, de către președintele instanței de executare, la plata unei despăgubiri pentru paguba cauzată prin amânare.

*) Art. 108³ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 108^{4a)} - Amendă și despăgubirea se stabilesc prin încheiere executorie, care se comunică celui obligat, dacă măsura a fost luată în lipsa acestuia.

*) Art. 108⁴ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 108^{5a)} - (1) Împotriva încheierii prevăzute la art. 108⁴, cel obligat la amendă sau despăgubire va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acestora.

(2) Cererea se face în termen de 15 zile, după caz, de la data la care a fost luată măsura sau de la data comunicării încheierii.

(3) Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.

*) Art. 108⁵ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Titlul III

Procedura înaintea primei instanțe

Cap. I

Procedura înainte de judecată

Secțiunea I

Dispoziții generale

Art. 109 - (1) Oricine pretinde un drept împotriva unei alte persoane trebuie să facă o cerere înaintea instanței competente.

(2) Sesizarea instanței se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, dacă legea prevede în mod expres aceasta. Dovada îndeplinirii procedurii prealabile se va anexa la cererea de chemare în judecată.

(3) Neîndeplinirea procedurii prealabile nu poate fi invocată decât de către pârât prin întâmpinare, sub sancțiunea decăderii.

(4) La sesizarea instanței cu dezbateră procedurii succesoriale, reclamantul va depune o încheiere emisă de notarul public cu privire la verificarea evidențelor succesoriale prevăzute de Codul civil și de lege. În acest caz neîndeplinirea procedurii prealabile poate fi invocată nu numai de către pârât, ci și de către instanță, din oficiu.

Art. 109¹ - *** Abrogat prin L. Nr. 104/1992

Art. 110 - (1) Cererea pentru predarea unui imobil, la împlinirea termenului de locațiune, poate fi făcută chiar înainte de împlinirea acestui termen.

(2) Se poate de asemenea cere, înainte de termen, executarea la termen a unei obligații alimentare sau altei prestațiuni periodice.

(3) Președintele mai poate încuviința, în general, înainte de împlinirea termenului, cereri pentru executarea la termen a unor obligațiuni, ori de câte ori va socoti că cererile sunt îndreptățite pentru a preîntâmpina reclamantului o pagubă însemnată pe care acesta ar încerca-o dacă ar aștepta împlinirea termenului.

Art. 111 - Partea care are interes poate să facă cerere pentru constatarea existenței sau neexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului.

Secțiunea a II-a

Chemarea în judecată

Art. 112 - Cererea de chemare în judecată va cuprinde:

1. numele și prenumele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul fiscal și contul bancar. Dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a sunt aplicabile. Dacă reclamantul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul;

2. numele și calitatea celui care reprezintă partea în proces, iar în cazul reprezentării prin avocat, numele acestuia și sediul profesional. Dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a sunt aplicabile în mod corespunzător;

3. obiectul cererii și valoarea lui, după prețuirea reclamantului, atunci când prețuirea este cu putință.

Pentru identificarea imobilelor se va arăta comuna și județul, strada și numărul, iar, în lipsă, vecinătățile, etajul și apartamentul, sau, când imobilul este înscris în cartea funciară, numărul de carte funciară și numărul topografic;

4. arătarea motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază cererea;

5. arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere.

Când dovada se face prin înscrisuri, se vor alătura la cerere atâtea copii câți pârâți sunt, mai mult câte o copie de pe fiecare înscris, pentru instanță; copiile vor fi certificate de reclamant că sunt la fel cu originalul.

Se va putea depune și numai o parte dintr-un înscris privitor la pricină, rămânând ca instanța să dispună, la nevoie, înfățișarea înscrisului în întregime.

Dacă înscrisurile sunt scrise în limbă străină sau cu litere vechi, se vor depune traduceri sau copii cu litere latine, certificate de parte.

Când reclamantul voiește să-și dovedească cererea sau vreunul din capetele cererii sale, prin interogatoriul pârâtului, va cere înfățișarea în persoană a acestuia.

Când se va cere dovada cu martori, se vor arăta numele și locuința martorilor, dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a fiind aplicabile în mod corespunzător;

6. semnătura.

Art. 113 - (1) La cererea de chemare în judecată se vor alătura atâtea copii de pe cerere câți pârâți sunt.

(2) Dacă mai mulți pârâți au un singur reprezentant sau dacă pârâtul are mai multe calități juridice, se va comunica o singură copie de pe acțiune și de pe înscrisuri și se va înmâna o singură citație.

Art. 114 - (1) La primirea cererii de chemare în judecată președintele sau judecătorul care îl înlocuiește va verifica dacă aceasta întrunește cerințele prevăzute de lege. Când este cazul, reclamantului i se pune în vedere să completeze sau să modifice cererea și să depună, potrivit art. 112 alin. (2) și art. 113, cererea și copii certificate de pe toate înscrisurile pe care își întemeiază cererea.

(2) Reclamantul va completa cererea de îndată. Atunci când completarea nu este posibilă, cererea se va înregistra și i se va acorda reclamantului un termen scurt. În cazul în care cererea a fost primită prin poștă, reclamantului i se vor comunica în scris lipsurile ei, cu mențiunea că, până la termenul acordat, urmează să facă completările sau modificările necesare.

(3) Acordarea termenului, potrivit alin. (2), se face, în toate cazurile, cu mențiunea că neîndeplinirea în acest termen a obligațiilor privind completarea sau modificarea cererii poate atrage suspendarea judecării.

(4) Dacă obligațiile privind completarea sau modificarea cererii nu sunt îndeplinite în termenul prevăzut la alin. (2), suspendarea judecării se pronunță prin încheiere potrivit dispozițiilor art. 339.

(5) În procesele în care, în condițiile art. 47, sunt mai mulți reclamânți sau pârâți, președintele instanței, ținând cont de numărul foarte mare al acestora, de necesitatea de a asigura desfășurarea normală a activității de judecată, cu respectarea drepturilor și intereselor legitime ale părților, va putea dispune reprezentarea lor prin mandatar și îndeplinirea procedurii de comunicare a actelor procesuale numai pe numele mandatului, la domiciliul sau sediul acestuia. Reprezentarea se va face, după caz, prin unul sau mai mulți mandatar, persoane fizice sau persoane juridice, dispozițiile art. 68 și art. 114¹ fiind aplicabile în mod corespunzător. Dovada mandatului va fi depusă de către reclamânți, în condițiile prevăzute la alin. (2), iar de către pârâți, odată cu întâmpinarea. Dacă părțile nu-și aleg un mandatar sau nu se înțeleg asupra persoanei mandatului, în cazul reclamantilor vor fi aplicabile dispozițiile alin. (4), iar în cazul pârâților, președintele instanței va numi un curator special.

Art. 114¹ - (1) Președintele, de îndată ce constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată, fixează termenul de judecată pe care, sub semnătură, îl dă în cunoștință reclamantului prezent sau reprezentantului acestuia. Celelalte părți vor fi citate potrivit legii.

(2) Președintele va dispune în același timp să se comunice pârâtului, odată cu citația, copii de pe cerere și de pe înscrisuri, punându-i-se în vedere obligația de a depune la dosar întâmpinare cel mai târziu cu 5 zile înainte de termenul stabilit pentru judecată.

(3) Primul termen de judecată va fi stabilit astfel încât de la data primirii citației pârâtul să aibă la dispoziție cel puțin 15 zile pentru a-și pregăti apărarea, iar în procesele urgente, cel puțin 5 zile. Pentru termenele următoare și primul termen fixat după casarea cu trimitere, determinată de necercetarea fondului, rămân aplicabile dispozițiile art. 89 alin. (1).

(4) Dacă pârâtul locuiește în străinătate, președintele va putea fixa un termen mai îndelungat. Prin citație pârâtul va fi informat că are obligația de a-și alege domiciliul în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul. În cazul în care pârâtul nu se conformează acestei obligații, comunicările se vor face prin scrisoare recomandată, recipisa de predare la poșta română a scrisorii, în cuprinsul căreia vor fi menționate actele ce se expediază, ținând loc de dovadă de îndeplinire a procedurii.

(5) Sub rezerva dezbaterii la prima zi de înfățișare, președintele, cu ocazia fixării termenului prevăzut la alin. (1), dacă s-a solicitat prin cerere, va putea dispune citarea pârâtului la interogatoriu, alte măsuri pentru administrarea probelor, precum și orice alte măsuri necesare pentru desfășurarea procesului potrivit legii.

(6) De asemenea, în condițiile legii, președintele va putea încuviința, prin încheiere executorie, măsuri asigurătorii, precum și măsuri pentru asigurarea dovezilor ori pentru constatarea unei situații de fapt.

*) Art. 114¹ a fost introdus prin art. I pct. 43 din O.U.G. nr. 138/2000.

Secțiunea a III-a

Întâmpinarea

Art. 115 - Întâmpinarea va cuprinde:

1. numele și prenumele, domiciliul sau reședința pârâtului ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul fiscal și contul bancar. Dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a sunt aplicabile în mod corespunzător;

2. excepțiile de procedură pe care pârâtul le ridică la cererea reclamantului;

3. răspunsul la toate capetele de fapt și de drept ale cererii;

4. dovezile cu care se apără împotriva fiecărui capăt de cerere; când va cere dovada cu martori, pârâtul va arăta numele și locuința lor, dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a fiind aplicabile în mod corespunzător;

5. semnătura.

Art. 116 - (1) La întâmpinare se vor alătura atâtea copii de pe întâmpinare câți reclamanți sunt; de asemenea se va alătura același număr de copii certificate de pe înscrisurile pe care se sprijină, mai mult un rând de copii pentru instanță.

(2) Dacă mai mulți reclamanți au un singur reprezentant, sau un reclamant stă în judecată în mai multe calități juridice, se va depune la dosar pentru aceste părți câte o singură copie.

Art. 117 - Când sunt mai mulți pârâți, ei pot răspunde toți împreună sau numai o parte din ei, printr-o singură întâmpinare.

Art. 118 - (1) Întâmpinarea este obligatorie, afară de cazurile în care legea prevede în mod expres altfel.

(2) *** Abrogat de [L. Nr. 219/2005](#)

(3) În cazul în care pârâtul nu este reprezentat sau asistat de avocat, președintele îi va pune în vedere, la prima zi de înfățișare, să arate excepțiile, dovezile și toate mijloacele sale de apărare despre care se va face vorbire în încheierea de ședință; instanța îi va acorda, la cerere, un termen pentru pregătirea apărării și depunerea întâmpinării.

Secțiunea a IV-a

Cererea reconvențională

Art. 119 - (1) Dacă pârâtul are pretenții în legătură cu cererea reclamantului, el poate să facă cerere reconvențională.

(2) Cererea trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute pentru cererea de chemare în judecată.

(3) Cererea reconvențională se depune odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la prima zi de înfățișare.

(4) Când reclamantul și-a modificat cererea de chemare în judecată, cererea reconvențională se va depune cel mai târziu până la termenul ce se va încuviința pârâtului, spre acest sfârșit.

Art. 120 - (1) Cererea reconvențională se judecă odată cu cererea principală.

(2) Când însă numai cererea principală este în stare de a fi judecată, instanța o poate judeca deosebit.

Secțiunea a V-a

Plângerea

*** Abrogată prin L. Nr. 59/1993

Art. 120¹ - *** Abrogat prin L. Nr. 59/1993

Art. 120² - *** Abrogat prin L. Nr. 59/1993

Cap. II

Ședințele și poliția lor

Art. 121 - (1) Ședințele vor fi publice, afară de cazurile când legea dispune altfel.

(2) Instanța poate să dispună ca dezbaterile să se facă în ședință secretă, dacă dezbaterile publice ar putea vătăma ordinea sau moralitatea publică sau pe părți. În acest caz, părțile vor putea fi însoțite, în afară de apărătorii lor, de cel mult două persoane desemnate de ele.

(3) Hotărârea se pronunță întotdeauna în ședință publică.

*) Recursuri în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XIII/2007, [Decizia](#) nr. XV/2008

Art. 122 - (1) Președintele exercită poliția ședinței, putând lua măsuri pentru păstrarea ordinii și bunei-cuviințe.

(2) Dacă nu mai este loc în sala de ședință, președintele poate înlătura pe cei ce ar veni mai târziu sau pe cei ce depășesc numărul locurilor.

(3) Nimeni nu poate fi lăsat să intre cu arme în sala de ședință, afară numai dacă le poartă în vederea serviciului ce îndeplinește în fața instanței.

(4) Acei care iau parte la ședință sunt obligați să aibă o purtare cuviincioasă. Acel ce vorbește instanței trebuie să stea în picioare. Președintele poate încuviința excepții de la această îndatorire.

(5) Pot fi îndepărtați din sală minorii și persoanele care s-ar înfățișa într-o ținută necuviincioasă.

(6) Președintele poate chema la ordine orice persoană care tulbură mersul dezbaterilor. Dacă această chemare rămâne fără rezultat, el poate obliga pe tulburător să părăsească sala și la nevoie va da ordin să fie scos din sală.

(7) Dacă în cursul ședinței se săvârșește o faptă penală, se aplică dispozițiile din [Codul de procedură penală](#).

(8) Președintele poate să ordone îndepărtarea tuturor persoanelor din sală, dacă altfel nu se poate păstra ordinea.

Art. 123 - (1) Dacă printre cei îndepărtați din sală ar fi vreuna din părți, înainte de închiderea dezbaterilor, aceasta va fi chemată în sală și, sub pedeapsa de nulitate, i se vor pune în vedere toate faptele esențiale petrecute în lipsa sa, precum și declarațiile celor ascultați.

(2) Dispoziția de mai sus nu se aplică în cazul când partea îndepărtată din ședință a fost asistată de un avocat, care a rămas mai departe în sală.

Art. 124 - Dispozițiile de mai sus se aplică în toate locurile unde judecătorii sunt chemați să-și îndeplinească funcțiunile lor.

Cap. III **Judecata**

Secțiunea I **Înfățișări și dezbateri**

Art. 125 - (1) Președintele va dispune să se întocmească pentru fiecare ședință o listă cu pricinile fixate să se judece în acea zi și care va fi afișată la ușa sălii de ședință cu cel puțin o oră înainte de începerea ședinței.

(2) Pricinile declarate urgente și cele rămase în divergență se vor judeca înaintea celorlalte.

(3) Părțile pot cere schimbarea rândului, dacă împlicinații având pricini fixate înaintea lor nu se împotrivesc.

Art. 126 - Părțile pot cere instanței, la începutul ședinței, amânarea pricinilor care nu sunt în stare de judecată, dacă aceste cereri nu provoacă dezbateri. Această amânare se poate face și de un singur judecător.

Art. 127 - Pricinile se dezbate verbal, dacă legea nu dispune altfel.

Art. 128 - (1) Președintele deschide, suspendă și ridică ședința.

(2) Președintele va da cuvântul mai întâi reclamantului și pe urmă pârâtului.

(3) În caz de trebuință, președintele poate da cuvântul de mai multe ori, putându-l mărgini în timp de fiecare dată.

Art. 129 - (1) Părțile au îndatorirea ca, în condițiile legii, să urmărească desfășurarea și finalizarea procesului. De asemenea, ele au obligația să îndeplinească actele de procedură în condițiile, ordinea și termenele stabilite de lege sau de judecător, să-și exercite drepturile procedurale conform dispozițiilor art. 723 alin. (1), precum și să-și probeze pretențiile și apărările.

(2) Judecătorul va pune în vedere părților drepturile și obligațiile ce le revin în calitatea lor din proces și va stăruie, în toate fazele procesuale, pentru soluționarea amiabilă a cauzei.

(3) *** Abrogat de [L. Nr. 219/2005](#)

(4) Cu privire la situația de fapt și motivarea în drept pe care părțile le invocă în susținerea pretențiilor și apărărilor lor, judecătorul este în drept să le ceară acestora să prezinte explicații, oral sau în scris, precum și să pună în dezbaterile lor orice împrejurări de fapt ori de drept, chiar dacă nu sunt menționate în cerere sau în întâmpinare.

(5)^a Judecătorii au îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale. Dacă probele propuse nu sunt îndestulătoare pentru lămurirea în întregime a procesului, instanța va dispune ca părțile să completeze probele. De asemenea, judecătorul poate, din oficiu, să pună în discuția părților necesitatea administrării altor probe, pe care le poate ordona chiar dacă părțile se împotrivesc.

(5)^b Cu toate acestea, părțile nu pot invoca în căile de atac omisiunea instanței de a ordona din oficiu probe pe care ele nu le-au propus și administrat în condițiile legii.

(6) În toate cazurile, judecătorii hotărăsc numai asupra obiectului cererii deduse judecății.

*) Dispozițiile art. 129 alin. 5 și 5^b, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, se aplică numai proceselor și cererilor începute, respectiv formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Art. 130 - Judecătorii sau părțile pot pune întrebări martorilor sau experților numai prin mijlocirea președintelui, care poate însă încuviința ca aceștia să pună întrebările direct.

Art. 131 - (1) În tot cursul procesului, judecătorul va încerca împăcarea părților, dându-le îndrumările necesare, potrivit legii. În acest scop, el va solicita înfățișarea personală a părților, chiar dacă acestea sunt reprezentate. Dispozițiile art. 132¹ alin. 2 sunt aplicabile.

(2) În litigiile care, potrivit legii, pot face obiectul procedurii de mediere, judecătorul poate invita părțile să participe la o ședință de informare cu privire la avantajele folosirii acestei proceduri. Când consideră necesar, ținând seama de circumstanțele cauzei, judecătorul va recomanda părților să recurgă la mediere, în vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, în orice fază a judecății. Medierea nu este obligatorie pentru părți.

(3) Dacă, în condițiile alin. 1 sau 2, părțile se împacă, judecătorul va constata învoiala lor în cuprinsul hotărârii pe care o va da. Dispozițiile art. 271 - 273 sunt aplicabile.

Art. 132 - (1) La prima zi de înfățișare instanța va putea da reclamantului un termen pentru întregirea sau modificarea cererii, precum și pentru a propune noi dovezi. În acest caz, instanța dispune amânarea pricinii și comunicarea cererii modificate părâtului, în vederea făcerii întâmpinării.

(2) Cererea nu se socotește modificată și nu se va da termen, ci se vor trece în încheierea de ședință declarațiile verbale făcute în instanță:

1. când se îndreaptă greșelile materiale din cuprinsul cererii;
2. când reclamantul mărește sau micșorează câtimea obiectului cererii;
3. când cere valoarea obiectului pierdut sau pierit;
4. când înlocuiește cererea în constatare printr-o cerere pentru realizarea dreptului sau dimpotrivă, în cazul în care cererea în constatare poate fi primită.

(3) Reclamantul va putea cere un termen pentru a depune întâmpinare la cererea reconvențională și a propune dovezile în apărare.

Art. 132^{*)} - (1) Pentru judecarea procesului, instanța, ținând seama de împrejurări, fixează termene scurte, chiar de la o zi la alta. Când consideră necesar, instanța va putea fixa și termene mai îndelungate. Dispozițiile art. 153 sunt aplicabile.

(2) Judecătorii vor dispune verificarea efectuării procedurilor de citare și comunicare dispuse pentru fiecare termen. Când este cazul, instanța va ordona luarea măsurilor de refacere a acestor proceduri. În afară de aceste măsuri, instanța va putea dispune ca încunoștințarea părților să se facă și telefonic, telegrafic, prin fax, poștă electronică sau prin orice alt mijloc de comunicare ce asigură, după caz, transmiterea textului actului supus comunicării ori înștiințarea pentru prezentarea la termen, precum și confirmarea primirii actului, respectiv a înștiințării, dacă părțile au indicat instanței datele corespunzătoare în acest scop. Dacă încunoștințarea s-a făcut telefonic, greșierul va întocmi un referat în care va arăta modalitatea de încunoștințare și obiectul acesteia.

(3) Judecătorii pot stabili pentru părți sau pentru reprezentanții acestora, precum și pentru alți participanți în proces îndatoriri în ceea ce privește prezentarea dovezilor cu înscrisuri, relații scrise, răspunsul scris la interogatoriul comunicat potrivit art. 222, asistarea și concursul la efectuarea în termen a expertizelor, precum și orice alte demersuri necesare soluționării cauzei. Dispozițiile alin. 2 se aplică în mod corespunzător.

*) Art. 132¹ a fost introdus prin L. nr. 202/2010, de la data de 25 noiembrie 2010.

Art. 133*) - (1) Cererea de chemare în judecată care nu cuprinde numele reclamantului sau al părâtului, obiectul ei sau semnătura, va fi declarată nulă.

(2) Lipsa semnăturii se poate totuși împlini în tot cursul judecății. Dacă părâtul invocă lipsa de semnătură, reclamantul va trebui să semneze cel mai târziu la prima zi de înfățișare următoare, iar când este prezent în instanță, în chiar ședința în care a fost invocată nulitatea.

*) Recurs în interesul legii:

Art. 134 - Este socotită ca prima zi de înfățișare aceea în care părțile, legal citate, pot pune concluzii.

Art. 135 - Cererea reconvențională și introducerea unei alte persoane în judecată, care nu se vor fi făcut înăuntrul termenului prevăzut de lege, se vor judeca deosebit, afară de cazul când amândouă părțile consimt să se judece împreună.

Art. 136^{*} - Excepțiile de procedură care nu au fost propuse în condițiile art. 115 și art. 132 nu vor mai putea fi invocate în cursul judecării, afară de cele de ordine publică, care pot fi invocate în cursul procesului, în cazurile și condițiile legii.

^{*}) Dispozițiile art. 136, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, se aplică numai proceselor și cererilor începute, respectiv formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Art. 137 - (1) Instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care fac de prisos, în totul sau în parte, cercetarea în fond a pricinii.

(2) Excepțiile nu vor putea fi unite cu fondul decât dacă pentru judecarea lor este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu dezlegarea în fond a pricinii.

Art. 138 - (1) Dovezile care nu au fost cerute în condițiile art. 112, 115 și 132 nu vor mai putea fi invocate în cursul instanței, afară de cazurile:

1. *** Abrogat de Decretul nr. 208/1950
2. când nevoia dovezii ar reieși din dezbateri și partea nu o putea prevedea;
3. când administrarea dovezii nu pricinuieste amânarea judecării;
4. când dovada nu a fost cerută în condițiile legii, din pricina neștiinței sau lipsei de pregătire a părții, care nu a fost asistată sau reprezentată de avocat.

(2) În cazurile prevăzute la pct. 2 și 4, partea adversă are dreptul la contraprobă numai asupra aceluiași aspect.

(3) În cazul amânării, partea este obligată, sub pedeapsa decăderii, să depună, cu cel puțin 5 zile înainte de termenul fixat pentru judecată, copii certificate de pe înscrisurile invocate.

Art. 139 - (1) Partea care a depus un înscris în copie certificată este datorare să aibă asupra sa la ședință originalul înscrisului sau să-l depună mai înainte în păstrarea grefei, sub pedeapsa de a nu se ține seama de înscris.

(2) Dacă partea potrivnică nu poate să-și dea seama de exactitatea copiei față cu originalul înfățișat în ședință, judecătorul va putea acorda un termen scurt, obligând partea să depună originalul în păstrarea grefei.

Art. 140 - (1) Înscrisurile depuse de părți rămân dobândite judecării și nu se mai pot retrage fără învoirea părții potrivnice.

(2) Înscrisurile depuse în original nu vor putea fi retrase decât după ce se vor lăsa copii legalizate de grefa instanței, la care s-a făcut depunerea.

Art. 141 - (1) Când se tăgăduiește exactitatea traducerii în limba română sau a scrierii cu litere latine, făcută de parte, instanța poate dispune ca traducerea sau scrierea cu litere latine să se facă de un traducător autorizat sau, în lipsă, de o persoană de încredere, în care caz se vor aplica dispozițiile privitoare la experți.

(2) Pârâtul va face această cerere prin întâmpinare, iar reclamantul la primul termen de înfățișare.

Art. 142 - (1) Dacă partea sau martorul nu cunoaște limba română, se va folosi un traducător autorizat sau, în lipsă, o persoană de încredere, în care caz se vor aplica dispozițiile privitoare la experți.

(2) Judecătorul poate îndeplini funcțiunea de traducător fără a depune jurământ.

Art. 143 - Când cel ce urmează a fi ascultat este mut sau surd și nu poate fi înțeles, va fi pus să scrie răspunsul. Dacă nu știe să scrie, se va folosi un interpret, aplicându-se dispozițiile privitoare la experți.

Art. 144 - Când cel obligat să semneze declarațiile făcute nu vrea sau nu poate să semneze, se va face arătare în actul de procedură.

Art. 144¹⁾ - În cazurile în care, potrivit prevederilor [Codului familiei](#), instanța de judecată urmează a asculta un copil minor, ascultarea se va face în camera de consiliu. Dacă, față de împrejurările cauzei, instanța găsește potrivit, ea va asculta copilul minor fără ca părțile sau alte persoane să fie de față.

*) Art. 144¹ a fost introdus prin Decretul nr. 52/1969.

Art. 145 - Dezbaterile în continuare vor fi fixate în ședințe deosebite, chiar în afara orelor statornicite pentru judecarea pricinilor.

Art. 146 - Părțile vor putea fi îndatorate, după închiderea dezbaterilor, să depună concluzii scrise sau prescurtări scrise, semnate de ele, a susținerilor lor verbale. Părțile vor putea depune concluzii sau prescurtări chiar fără să fie obligate. Ele vor fi înregistrate.

Art. 147 - Dezbaterile urmate în ședință se vor trece în încheierea de ședință, care va fi semnată de judecători și de grefier.

Art. 148 - (1) La cerere, grefa va elibera copii de pe încheierea de ședință, de pe hotărâre sau dispozitiv sau de pe celelalte înscrisuri aflate la dosar.

(2) Copiile de pe încheieri, dispozitiv sau hotărâri se vor putea elibera numai după ce acestea au fost semnate de toți judecătorii, sub pedeapsa pentru grefieri de a fi urmăriți ca falsificatori.

(3) În cazul când dezbaterile s-au urmat în ședință secretă, alte persoane decât părțile nu pot dobândi copii de pe încheieri, expertize sau declarații de martori decât cu încuviințarea președintelui.

Art. 149 - Instanța va încuviința stenografierea dezbaterilor, în total sau în parte, la cererea părții. În acest caz se vor aplica dispozițiile privitoare la experți.

Art. 150 - Când instanța se va socoti lămurită, președintele va declara dezbaterile închise.

Art. 151 - Pricina poate fi repusă pe rol, dacă instanța găsește necesare noi lămuriri.

Art. 152 - Dacă, la orice termen sorocit pentru judecată, se înfățișează numai una din părți, instanța, după ce va cerceta toate lucrările din dosar și va asculta susținerile părții, se va pronunța pe temeiul dovezilor administrate, putând primi excepțiile și apărările părții care lipsește.

Art. 153 - (1) Partea care a depus cererea personal sau prin reprezentant legal sau convențional și a luat termenul în cunoștință, precum și partea care a fost prezentă la un termen de judecată, ea însăși sau printr-un reprezentant al ei, nu va fi citată în tot cursul judecății la acea instanță, prezumându-se că ea cunoaște termenele de judecată ulterioare. Aceste dispoziții îi sunt aplicabile și părții căreia, personal sau prin reprezentant legal sau convențional, i s-a înmănat, sub semnătură de primire, citația pentru un termen de judecată, considerându-se că, în acest caz, ea cunoaște și termenele de judecată ulterioare aceluia pentru care citația i-a fost înmănată.

(2) Această dispoziție nu se aplică:

1. în cazul redeschiderii judecății după ce a fost suspendată;
2. în cazul stabilirii unui termen pentru chemarea la interogatoriu;
3. în cazul când procesul se repune pe rol;
4. în cazul militarilor în termen și al deținuților.

(3) Termenul de judecată nu poate fi preschimbat decât pentru motive temeinice, din oficiu sau la cererea oricăreia dintre părți. Completul de judecată investit cu judecarea cauzei hotărăște în camera de consiliu, fără citarea părților. Părțile vor fi citate de îndată pentru noul termen fixat. Dispozițiile art. 132¹ alin. 2 sunt aplicabile.

Art. 154 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 155 - (1) Amânarea judecății în temeiul învoielii părților nu se poate încuviința decât o singură dată în cursul instanței.

(2) După o asemenea amânare, judecata, dacă părțile nu stăruiesc, va fi suspendată și nu va fi redeschisă decât după plata sumelor prevăzute de legea timbrului pentru redeschiderea pricinilor.

(3) Instanța este obligată să cerceteze dacă amânarea cerută de amândouă părțile pentru un motiv anumit nu tinde la o amânare prin învoiala părților; este socotită ca atare cererea de amânare la care cealaltă parte s-ar putea împotrivi.

Art. 155^{*)} - (1) Când constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina părții reclamante, prin neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege ori stabilite în cursul judecății, instanța poate suspenda judecata, arătând în încheiere care anume obligații nu au fost respectate. Dispozițiile art. 108³ sunt aplicabile.

(2) La cererea părții, judecata va fi reluată dacă obligațiile la care se referă alin. (1) au fost îndeplinite și, potrivit legii, aceasta poate continua. Dispozițiile art. 155 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

*) Art. 155¹ a fost introdus prin art. I pct. 53 din O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 156 - (1) Instanța va putea da un singur termen pentru lipsă de apărare, temeinic motivată.

(2) Când instanța refuză amânarea judecății pentru acest motiv, va amâna, la cererea părții, pronunțarea în vederea depunerii de concluzii scrise.

Art. 157 - Pricinile în care procedura este îndeplinită și care nu se pot judeca din lipsă de timp vor fi amânate, la cererea uneia din părți, la un termen scurt pentru când părțile nu se vor mai cita. Aceste pricini vor fi judecate cu precădere.

Secțiunea a II-a

Excepțiile de procedură și excepția puterii de lucru judecat

Art. 158 - (1) Când în fața instanței de judecată se pune în discuție competența acesteia, ea este obligată să stabilească instanța competentă ori, dacă este cazul, un alt organ cu activitate jurisdicțională competent.

(2) Dacă instanța se declară competentă, va trece la judecarea pricinii, cel nemulțumit putând să facă, potrivit legii, apel sau recurs după darea hotărârii asupra fondului.

(3)^{*)} Dacă instanța se declară incompetentă, hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac, dosarul fiind trimis de îndată instanței competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională competent.

(4) *** Abrogat prin L. nr. 202/2010

(5) Dacă incompetența nu este de ordine publică, partea care a făcut cererea la o instanță incompetentă nu va putea cere declararea incompetenței.

*) Dispozițiile art. 158 alin. 3, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, se aplică numai proceselor și cererilor începute, respectiv formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Art. 159^{*)} - (1) Incompetența este de ordine publică sau privată. Incompetența este de ordine publică:

1. în cazul încălcării competenței generale, când procesul nu este de competența instanțelor judecătorești;

2. în cazul încălcării competenței materiale, când procesul este de competența unei instanțe de alt grad;

3. în cazul încălcării competenței teritoriale exclusive, când procesul este de competența unei alte instanțe de același grad și părțile nu o pot înlătura.

(2) În toate celelalte cazuri, incompetența este de ordine privată.

*) Dispozițiile art. 159, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, se aplică numai proceselor și cererilor începute, respectiv formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Art. 159^{*)} - (1) Incompetența generală a instanțelor judecătorești poate fi invocată de părți ori de către judecător în orice stare a pricinii.

(2) Incompetența materială și teritorială de ordine publică poate fi invocată de părți ori de către judecător la prima zi de înfățișare în fața primei instanțe, dar nu mai târziu de începerea dezbaterilor asupra fondului.

(3) Necompetența de ordine privată poate fi invocată doar de către pârât prin întâmpinare sau, când întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la prima zi de înfățișare.

(4) La prima zi de înfățișare, judecătorul este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina, consemnând în cuprinsul încheierii de ședință temeiurile de drept pentru care constată competența instanței sesizate.

(5) Verificarea competenței conform alin. 4 nu împiedică formularea excepțiilor de necompetență în cazurile și condițiile prevăzute la alin. 1 - 3, asupra cărora judecătorul se va pronunța în condițiile legii.

*) Art. 159¹ a fost introdus prin L. nr. 202/2010 și se aplică numai proceselor și cererilor începute, respectiv formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Art. 160 - În cazul declarării necompetenței, dovezile administrate în instanța necompetentă rămân câștigate judecății și instanța competentă nu va dispune refacerea lor decât pentru motive temeinice.

Art. 161 - (1) Când instanța constată lipsa capacității de exercițiu al drepturilor procedurale a părții sau când reprezentantul părții nu face dovada calității sale, se poate da un termen pentru împlinirea acestor lipsuri.

(2) Dacă lipsurile nu se împlinesc, instanța va anula cererea.

Art. 162 - Excepțiile de procedură de ordine publică pot fi ridicate înaintea instanței de recurs numai când nu este nevoie de o verificare a împrejurărilor de fapt în afara dosarului.

Art. 163 - (1) Nimeni nu poate fi chemat în judecată pentru aceeași cauză, același obiect și de aceeași parte înaintea mai multor instanțe.

(2) Această excepție se va putea ridica de părți sau de judecător în orice stare a pricinii în fața instanțelor de fond.

(3) Dacă excepția este primită, dosarul se va trimite instanței care a fost mai întâi investită, iar în cazul când pricinile se află în judecata unor instanțe de grade deosebite, la instanța cu grad mai înalt.

Art. 164 - (1) Părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintea aceleiași instanțe sau instanțe deosebite, de același grad, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânsle o strânsă legătură.

(2) Întrunirea poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o.

(3) Dosarul va fi trimis instanței mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părțile cer trimiterea lui la una din celelalte instanțe.

(4) Când una din pricini este de competența unei instanțe, și părțile nu o pot înlătura, întrunirea se va face la acea instanță.

Art. 165 - În orice stare a judecății se pot despărți pricinile întrunite, dacă instanța socotește că numai una din ele este în stare de a fi judecată.

Art. 166 - Excepția puterii lucrului judecat se poate ridica, de părți sau de judecător, chiar înaintea instanțelor de recurs.

Secțiunea a III-a

Administrarea dovezilor

& 1. Dispoziții generale

Art. 167 - (1) Dovezile se pot încuviința numai dacă instanța socotește că ele pot să aducă dezlegarea pricinii, afară de cazul când ar fi primejdie ca ele să se piardă prin întârziere.

(2) Ele vor fi administrate înainte de începerea dezbaterilor asupra fondului.

(3) Dovada și dovada contrarie vor fi administrate pe cât cu putință în același timp.

(4) Când dovada cu martori a fost încuviințată în condițiile art. 138, dovada contrară va fi cerută sub pedeapsa decăderii în aceeași ședință, dacă amândouă părțile sunt de față.

(5) Partea lipsă la încuviințarea dovezii este obligată să ceară dovada contrarie la ședința următoare, iar în caz de împiedicare, la prima zi când se înfățișează.

Art. 168 - (1) Încheierea prin care se încuviințează dovezile va arăta faptele ce vor trebui dovedite, precum și mijloacele de dovadă încuviințate pentru dovedirea lor.

(2) Administrarea dovezilor se va face în ordinea statornicității de instanță.

(3) Când o parte renunță la dovezile ce a propus, cealaltă parte poate să și le însușească.

Art. 169 - (1) Administrarea probelor se face în fața instanței de judecată, dacă legea nu dispune altfel.

(2) și (3) *** Abrogate prin Decretul nr. 38/1969.

(4) Când administrarea dovezilor urmează să se facă în altă localitate, ea se va îndeplini, prin delegație, de către o instanță de același grad sau chiar mai mică în grad, dacă în acea localitate nu există o instanță de același grad. Dacă felul dovezii îngăduie și părțile se învoiesc, instanța care administrează dovada poate fi scutită de citarea părților.

Art. 170 - (1) Când s-a încuviințat o cercetare locală, expertiză sau dovadă cu martori, partea care a propus-o este obligată ca, în termen de 5 zile de la încuviințare, să depună suma statornicită de instanță pentru cheltuielile de cercetare, drumul și despăgubirea martorilor sau plata expertului; recipisa se va depune la grefa instanței.

(2) Când s-au încuviințat părților dovezi potrivit dispozițiilor art. 138 pct. 2 și 4, termenul de mai sus poate fi prelungit până la 15 zile.

(3) Neîndeplinirea acestor obligații atrage decăderea, pentru acea instanță, din dovada încuviințată.

(4) Depunerea sumei se va putea însă face și după împlinirea termenului, dacă prin aceasta nu se amână judecata.

Art. 171 - Partea decăzută din dreptul de a administra o dovadă va putea totuși să se apere, discutând în fapt și în drept temeinicia susținerilor și a dovezilor părții potrivnice.

Art. 171^{*)} - În cazurile în care proba a fost dispusă din oficiu sau la cererea procurorului în procesul pornit de acesta în condițiile art. 45 alin. (2), instanța va stabili, prin încheiere, cheltuielile de administrare a probei și partea care trebuie să le plătească, putându-le pune și în sarcina ambelor părți.

*) Art. 171¹ a fost introdus prin art. I pct. 55¹ din O.U.G. nr. 38/2000.

& 2. Dovada cu înscrisuri

Art. 172 - (1) Când partea învederează că partea potrivnică deține un înscris privitor la pricină, instanța poate ordona înfățișarea lui.

(2) Cererea de înfățișare nu poate fi respinsă dacă înscrisul este comun părților sau dacă însăși partea potrivnică s-a referit în judecată la înscris ori dacă, după lege, ea este obligată să înfățișeze înscrisul.

Art. 173 - Instanța va respinge cererea de înfățișare a înscrisului, în întregime sau în parte, în cazurile:

1. când cuprinsul înscrisului privește chestiuni cu totul personale;

2. când înfățișarea înscrisului ar încălca îndatorirea de a păstra secretul;

3. când înfățișarea ar atrage urmărirea penală împotriva părții sau a unei alte persoane, ori ar expune-o disprețului public.

Art. 174 - Dacă partea refuză să răspundă la interogatoriul ce s-a propus în dovedirea deținerii sau existenței înscrisului, dacă reiese din dovezile administrate că l-a ascuns sau l-a distrus sau dacă, după ce s-a dovedit deținerea înscrisului, nu-l înfățișează la cererea instanței, aceasta va putea socoti ca dovedite pretențiile părții care a cerut înfățișarea, cu privire la cuprinsul acelui înscris.

Art. 175 - (1) Dacă înscrisul se găsește în păstrarea unei autorități sau a altei persoane, instanța va dispune aducerea lui în termenul fixat în acest scop. Cel care deține înscrisul este îndreptățit să refuze aducerea acestuia în cazurile prevăzute de art. 173.

(2) Înfățișarea și aducerea înscrisului se fac pe cheltuiuala părții care a cerut dovada; suma de plată va fi stabilită prin încheiere irevocabilă.

Art. 176 - (1) Instanța nu va putea cere trimiterea cărților funciare și a planurilor, a registrelor autorităților, precum și a înscrisurilor originale depuse la instanțe sau notari publici.

(2) Cercetarea acestor înscrisuri se va face, cu citarea părților, de un magistrat delegat sau, dacă înscrisul se găsește în altă localitate, prin delegație, de către instanța respectivă.

& 3. Verificarea de scripte

Art. 177 - (1) Acela căruia i se opune un înscris sub semnătură privată este dator, fie să recunoască, fie să tăgăduiască scrisul ori semnătura.

(2) Moștenitorii sau urmașii în drepturi ai aceluia de la care se pretinde a fi înscrisul pot declara că nu cunosc scrisul sau semnătura acestuia.

Art. 178 - (1) Când una din părți declară că nu recunoaște fie scrisul, fie semnătura instanța va păși la verificarea înscrisului.

(2) Spre acest sfârșit, președintele instanței va obliga pe cel căruia i se atribuie scrierea sau semnătura să scrie și să semneze sub dictarea sa, părți din înscris.

(3) Refuzul de a scrie va putea fi socotit ca o recunoaștere a scrisului.

Art. 179 - (1) Dacă instanța, după verificarea înscrisului cu scrisul sau semnătura făcută în fața ei sau cu alte înscrisuri, nu este lămurită, va dispune ca verificarea să se facă prin expert, obligând părțile să depună de îndată înscrisuri pentru verificare.

(2) Se primesc ca atare:

1. înscrisurile autentice;
2. înscrisurile private, netăgăduite de părți;
3. partea din înscris netăgăduită;
4. scrisul sau semnătura făcută înaintea instanței.

(3) Înscrisurile depuse pentru verificare vor fi semnate de președinte, grefier și părți.

(4) Părțile iau cunoștință de înscrisuri în ședință.

Art. 180 - (1) Dacă una din părți declară că scrisul sau semnătura este falsă și cealaltă parte nu este de față, instanța va dispune înfățișarea părților în persoană, la alt termen, când partea care a invocat înscrisul va arăta mijloacele sale de apărare și va depune înscrisul pentru verificare.

(2) Părțile pot fi reprezentate și prin mandatar cu procură specială, dacă dovedesc o împiedicare bine întemeiată.

Art. 181 - (1) Președintele va constata, prin proces-verbal, starea materială a înscrisului defăimat, dacă există pe el ștersături, adăugiri sau îndreptări, apoi îl va semna, spre neschimbare și-l va încredința grefei, după ce va fi semnat de grefier și de părți.

(2) Dacă părțile nu vor sau nu pot să semneze, se va face arătare în procesul-verbal.

Art. 182 - (1) La ziua fixată, președintele întreabă partea care a înfățișat înscrisul dacă înțelege să se folosească de el.

(2) Dacă partea lipsește, nu voiește să răspundă sau declară că nu se mai folosește de înscris, acesta va fi înlăturat.

(3) Dacă partea care a defăimat înscrisul ca fals lipsește sau nu voiește să răspundă sau nu stăruie în declarație, înscrisul va fi socotit ca recunoscut.

Art. 183 - Dacă partea care defăimă înscrisul ca fals arată pe autorul sau complicele falsului, instanța poate suspenda judecata pricinii, înaintând înscrisul procurorului împreună cu procesul-verbal ce se va încheia.

Art. 184*) - Când nu este caz de judecată penală sau dacă acțiunea publică s-a stins sau s-a prescris, falsul se va cerceta de instanța civilă, prin orice mijloace de dovadă.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XV/2005

Art. 185 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

& 4. Dovada cu martori

Art. 186 - (1) Când instanța a încuviințat dovada cu martori, ea va dispune ascultarea acelor care au fost propuși prin cerere și întâmpinare.

(2) În cazurile prevăzute de art. 138 pct. 2 și 4, lista martorilor se va depune, sub pedeapsa decăderii, în termen de 5 zile de la încuviințare.

(3) Înlocuirea martorilor nu se va încuviința decât în caz de moarte, dispariție sau motive bine întemeiate, în care caz, lista se va depune în termenul și sub pedeapsa mai sus-arătate.

(4) Decăderea din dovada cu martori pentru neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de art. 170 se acoperă dacă aceștia se înfățișează la termenul fixat pentru ascultarea lor.

Art. 187 - Instanța va putea mărgini numărul martorilor propuși.

Art. 188 - (1) Împotriva martorului care lipsește la prima citare, instanța poate emite mandat de aducere.

(2) În pricinile urgente, se poate dispune aducerea martorilor cu mandat chiar la primul termen.

(3) Dacă, după mandatul de aducere, martorul nu se înfățișează, instanța va putea păși la judecată.

(4) Instanța poate încuviința ascultarea martorului la locuința sa, când acesta este împiedicat de a veni în instanță.

Art. 189 - (1) Nu pot fi ascultați ca martori:

1. rudele și afinii până la gradul al treilea inclusiv;
2. soțul, chiar despărțit;
3. interzișii și cei declarați de lege incapabili de a mărturisi;
4. cei condamnați pentru mărturie mincinoasă.

(2) Părțile pot conveni, expres sau tacit, să fie ascultate ca martori și persoanele prevăzute la alin. (1) pct. 1 și 2.

Art. 190 - În pricinile privitoare la starea civilă sau divorț se vor putea asculta rudele și afinii mai sus-arătați, în afară de descendenți.

Art. 191 - Sunt scutiți de a fi martori:

1. slujitorii cultelor, medicii, moașele, farmaciștii, avocații, notarii publici*) și orice alți muncitori pe care legea îi obligă să păstreze secretul cu privire la faptele încredințate lor în exercițiul îndeletnicirii;
2. funcționarii publici și foștii funcționari publici, asupra împrejurărilor secrete de care au avut cunoștință în această calitate;
3. cei care prin răspunsurile lor s-ar expune ei înșiși sau ar expune pe vreuna dintre persoanele arătate în art. 189 la pct. 1 și 2 la o pedeapsă penală sau la disprețul public.

*) A se vedea Legea notarilor publici și a activității notariale nr. 36 din 12 mai 1995.

Art. 192 - Președintele, înainte de a lua mărturia, va cere martorilor să arate:

1. numele, îndeletnicirea, locuința și vârsta;
2. dacă este rudă sau afin cu una din părți și în ce grad;
3. dacă se află în serviciul uneia din părți;
4. dacă este în judecată, în dușmănie sau în legături de interes cu vreuna din părți.

Art. 193 - (1) Înainte de a fi ascultat, martorul depune următorul jurământ: "Jur că voi spune adevărul și că nu voi ascunde nimic din ceea ce știu. Așa să-mi ajute Dumnezeu!"

(2) În timpul depunerii jurământului, martorul ține mâna pe cruce sau pe biblie.

(3) Referirea la divinitate din formula jurământului se schimbă potrivit credinței religioase a martorului.

(4) Martorului de altă religie decât cea creștină nu îi sunt aplicabile prevederile alin. (2).

(5) Martorul fără confesiune va depune următorul jurământ: "Jur pe onoare și conștiință că voi spune adevărul și că nu voi ascunde nimic din ceea ce știu".

(6) Martorii care din motive de conștiință sau confesiune nu depun jurământul vor rosti în fața instanței următoarea formulă: "Mă oblig că voi spune adevărul și că nu voi ascunde nimic din ceea ce știu".

(7) Situațiile la care se referă alin. (3), (4), (5) și (6) se rețin de organul judiciar pe baza afirmațiilor făcute de martor.

(8) După depunerea jurământului, președintele va pune în vedere martorului că, dacă nu va spune adevărul, săvârșește infracțiunea de mărturie mincinoasă.

(9) Despre toate acestea se face mențiune în declarația scrisă.

(10) Minorul care nu a împlinit 14 ani nu depune jurământ; i se atrage însă atenția să spună adevărul.

Art. 194 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 195 - Copilul mai mic de 14 ani și persoanele care din pricina debilității mintale sau în mod vremelnice sunt lipsite de discernământ, pot fi ascultate, însă la aprecierea depoziției, instanța va ține seama de situația specială a martorului.

Art. 196 - (1) Fiecare martor va fi ascultat deosebit, cei neascultați neputând fi de față.

(2) Ordinea ascultării martorilor va fi statornicită de președinte, ținând seama și de cererea părților.

(3) După ascultare, martorul rămâne în sala de ședință până la sfârșitul cercetării, afară numai dacă instanța hotărăște altfel. Martorul nu are voie să citească un răspuns scris de mai înainte; el se poate folosi însă de însemnări cu încuviințarea președintelui, dar numai cu privire la cifre sau denumiri.

Art. 197 - (1) Martorii pot fi din nou întrebați, dacă instanța găsește de cuviință.

(2) Martorii ale căror arătări nu se potrivesc vor fi din nou întrebați, fiind puși de față.

(3) Dacă instanța găsește că întrebarea pusă de parte nu poate să ducă la dezlegarea pricinii, este jignitoare sau tinde să dovedească un fapt a cărui dovedire e oprită de lege, nu o va încuviința. Instanța, la cererea părții, va trece în încheierea de ședință atât întrebarea cât și motivul pentru care s-a înlăturat.

Art. 198 - (1) Mărturia se va scrie de grefier, după dictarea președintelui sau a judecătorului delegat, și va fi semnată pe fiecare pagină și la sfârșitul ei de judecător, grefier și martor, după ce acesta a luat cunoștință de cuprins. Dacă martorul nu poate sau nu poate să semneze, se face vorbire despre aceasta.

(2) Orice adăugiri, ștersături sau schimbări în cuprinsul mărturiei trebuie încuviințate și semnate de judecător, de grefier și martor, sub pedeapsa de a nu fi ținute în seamă.

(3) Locurile nescrise din declarație trebuie împlinite cu linii, astfel încât să nu se poată adăuga nimic.

Art. 199 - Dacă din cercetare reiese bănueli puternice de mărturie mincinoasă sau de mituire a martorului, instanța va încheia proces-verbal și va trimite pe martor în fața autorităților penale.

Art. 200 - (1) Martorul poate cere să i se plătească cheltuielile de drum și să fie despăgubit după starea sau îndeletnicirea sa și potrivit cu depărtarea domiciliului și timpul pierdut.

(2) Încheierea instanței este executorie.

& 5. Expertiza

Art. 201*) - (1) Când pentru lămurirea unor împrejurări de fapt instanța consideră necesar să cunoască părerea unor specialiști, va numi, la cererea părților ori din oficiu, unul sau trei experți, stabilind prin încheiere punctele asupra cărora ei urmează să se pronunțe, după care va putea convoca o audiere în camera de consiliu, în cadrul căreia va solicita expertului să se pronunțe cu privire la costul estimativ al lucrării ce urmează a fi efectuată, cât și cu privire la durata de timp necesară efectuării expertizei. Poziția părților, respectiv a părții care a solicitat proba va fi consemnată în încheiere. În funcție de poziția expertului, a părților, respectiv a părții care a solicitat proba, instanța va fixa termenul de depunere a raportului de expertiză și condițiile de plată a cheltuielilor necesare efectuării expertizei. Dispozițiile art. 213 alin. 2 sunt aplicabile.

(2) Când este necesar, instanța va solicita efectuarea expertizei unui laborator sau unui institut de specialitate.

(3) În domeniile strict specializate, în care nu există experți autorizați, din oficiu sau la cererea oricăreia dintre părți judecătorul poate solicita punctul de vedere al uneia sau mai multor personalități ori specialiști din domeniul respectiv. Punctul de vedere va fi prezentat în camera de consiliu sau în ședință publică, părțile fiind îndreptățite să pună și ele întrebări.

(4) Dispozițiile referitoare la expertiză, cu excepția celor privind aducerea cu mandat, sancționarea cu amendă și obligarea la plata de despăgubiri, sunt aplicabile în mod corespunzător în cazurile prevăzute la alin. (2) și (3).

(5) La efectuarea expertizei în condițiile alin. (2) pot participa și experți desemnați de părți, dacă prin lege nu se dispune altfel.

*) A se vedea și [O.G. nr. 2/2000](#) privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară și extrajudiciară, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 202 - (1) Dacă părțile nu se învoiesc asupra numirii experților, ei se vor numi de către instanță, prin trageră la sorți, în ședință publică, de pe lista întocmită și comunicată de către biroul local de expertiză, cuprinzând persoanele înscrise în evidența celor autorizate, potrivit legii, să efectueze expertize judiciare.

(2) Încheierea de numire va stabili și plata experților.

Art. 203 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 204 - (1) Experții se pot recuza pentru aceleași motive ca și judecătorii.

(2) Recuzarea trebuie să fie cerută în termen de 5 zile de la numirea expertului, dacă motivul ei există la această dată; în celelalte cazuri termenul va curge de la data când s-a ivit motivul de recuzare.

(3) Recuzările se judecă în ședință publică, cu citarea părților și a expertului.

Art. 205 - (1) Dispozițiile privitoare la citare, aducerea cu mandat și sancționarea martorilor care lipsesc sunt deopotrivă aplicabile experților.

(2) Dacă expertul nu se înfățișează, instanța poate dispune înlocuirea lui.

(3) *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 206 - *** Abrogat prin [L. Nr. 219/2005](#)

Art. 207 - Dacă experții pot să-și dea de îndată părerea, vor fi ascultați chiar în ședință, iar părerea lor se va trece într-un proces-verbal, întocmit potrivit art. 198.

Art. 208 - (1) Dacă pentru expertiză este nevoie de o lucrare la fața locului, ea nu poate fi făcută decât după citarea părților prin carte poștală recomandată, cu dovadă de primire, arătând zilele și orele când începe și continuă lucrarea. Dovada de primire va fi alăturată lucrării expertului.

(2) Părțile sunt obligate să dea expertului orice lămuriri în legătură cu obiectul lucrării.

Art. 209 - (1) Expertul numit este dator să-și depună lucrarea cu cel puțin 5 zile înainte de termenul fixat pentru judecată.

(2) și (3) *** Abrogate prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 210 - Când sunt mai mulți experți cu păreri deosebite lucrarea trebuie să cuprindă părerea motivată a fiecăruia.

Art. 211 - Experții sunt datori să se înfățișeze înaintea instanței spre a da lămuriri ori de câte ori li se va cere, caz în care au dreptul la despăgubiri, ce se vor stabili prin încheiere executorie.

Art. 212 - (1) Dacă instanța nu este lămurită prin expertiza făcută, poate dispune întregirea expertizei sau o nouă expertiză.

(2) Expertiza contrarie va trebui cerută motivat la primul termen după depunerea lucrării.

Art. 213 - (1) Experții care vor cere sau vor primi mai mult decât plata statornicită se vor pedepsi pentru luare de mită.

(2) La cererea experților, ținându-se seama de lucrare, instanța le va putea mări plata cuvenită prin încheiere executorie dată cu citarea părților.

Art. 214 - Dacă expertiza se face de o altă instanță prin delegație, numirea experților și statornicirea plății ce li se cuvine se va putea lăsa în sarcina acestei instanțe.

& 6. Cercetarea la fața locului

Art. 215 - În cazul când instanța va socoti de trebuință, va putea hotărî ca în întregul ei sau numai unul din magistrați să meargă la fața locului spre a se lămurii asupra unor împrejurări de fapt care se vor arăta prin încheiere.

Art. 216 - (1) Cercetarea la fața locului se va face cu citarea părților, putându-se asculta martorii și experții pricinii.

(2) Despre cele urmate la fața locului se va încheia proces-verbal.

Art. 217 - Când instanța merge la fața locului, va fi însoțită de procuror, în cazurile în care prezența acestuia este cerută de lege.

& 7. Interogatoriul

Art. 218 - Se va putea încuviința chemarea la interogatoriu, când este privitor la fapte personale, care, fiind în legătură cu pricina, pot duce la dezlegarea ei.

Art. 219 - (1) Cel chemat va fi întrebat de către președinte asupra fiecărui fapt în parte.

(2) Cu încuviințarea președintelui, fiecare dintre judecători, procurorul, precum și partea potrivnică pot pune de-a dreptul întrebări celui chemat la interogatoriu.

(3) Partea nu are voie să citească un răspuns scris de mai înainte. Ea se poate folosi însă de însemnări, cu încuviințarea președintelui, dar numai cu privire la cifre sau denumiri.

(4) Dacă partea declară că pentru a răspunde trebuie să cerceteze înscrisuri, se va putea fixa un nou termen pentru interogatoriu.

Art. 220 - Reprezentantul legal poate fi chemat personal la interogatoriu pentru actele încheiate și faptele săvârșite de el în această calitate.

Art. 221 - (1) Răspunsurile la interogatoriu vor fi trecute pe aceeași foaie cu întrebările. Interogatoriul va fi semnat pe fiecare pagină de președinte, grefier, de cel care l-a propus, precum și de partea care a răspuns după ce a luat cunoștință de cuprins. Tot astfel vor fi semnate adăugirile, ștersăturile sau schimbările aduse, sub pedeapsă de a nu fi ținute în seamă.

(2) Dacă părțile nu voiesc sau nu pot să semneze, se va face arătare în josul interogatoriului.

Art. 222 - (1) Statul și celelalte persoane juridice de drept public, precum și persoanele juridice de drept privat, vor răspunde în scris la interogatoriul ce li se va comunica.

(2) Se exceptează societățile comerciale de persoane, ai căror asociați cu drept de reprezentare vor fi citați personal la interogatoriu.

Art. 223 - (1) Partea care are domiciliul în străinătate va putea fi interogată prin cel care o reprezintă în judecată.

(2) În acest caz, interogatoriul va fi comunicat în scris mandatarului, care va depune răspunsul părții dat în cuprinsul unei procuri speciale și autentice. Dacă mandatarul este avocat, procura specială certificată de acesta este îndestulătoare.

Art. 224 - Instanța poate încuviința luarea interogatoriului la locuință, dacă partea este împiedicată de a veni în fața instanței.

Art. 225 - Dacă partea, fără motive temeinice, refuză să răspundă la interogatoriu sau nu se înfățișează, instanța poate socoti aceste împrejurări ca o mărturisire deplină sau numai ca un început de dovadă în folosul părții potrivnice.

& 8. * Abrogat prin Decretul nr. 208 din 12 august 1950**

Art. 226 - Art. 234 - *** Abrogate prin Decretul nr. 208 din 12 august 1950

& 9. Asigurarea dovezilor

Art. 235 - (1) Oricine are interes să constate de urgență mărturia unei persoane, părerea unui expert, starea unor lucruri, mobile sau imobile, sau să dobândească recunoașterea unui înscris, a unui fapt ori a unui drept, va putea cere administrarea acestor dovezi dacă este primejdie ca ele să dispară sau să fie greu de administrat în viitor.

(2) Cererea poate fi făcută chiar dacă nu este primejdie în întârziere, în cazul când pârâtul își dă învoirea.

Art. 236 - (1) Cererea se va îndrepta, înainte de judecată, la judecătoria în circumscripția căreia se află martorul sau obiectul cercetării, iar în timpul judecății, la instanța care judecă pricina.

(2) Partea va arăta în cerere dovezile a căror administrare o pretinde, faptele ce voiește să dovedească, precum și primejdia întârzierii sau învoirea pârâtului.

(3) Pârâtul nu este obligat să depună întâmpinare. Instanța va hotărî prin încheiere dată în camera de consiliu.

(4) În caz de primejdie în întârziere, instanța va putea încuviința cererea și fără citarea părților.

Art. 237 - Administrarea dovezii va putea fi făcută de îndată sau la termenul ce se va fixa.

Art. 238 - (1) Încheierea instanței este executorie și poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.

(2) Încheierea dată în timpul judecării unei pricini nu poate fi atacată decât odată cu fondul.

Art. 239 - (1) Orice persoană care are interes să constate de urgență o anumită stare de fapt care ar putea să înceteze ori să se schimbe până la administrarea dovezilor va putea cere instanței în circumscripția căreia urmează să se facă constatarea să delege un executor judecătoresc din aceeași circumscripție să constate la fața locului această stare de fapt.

(2) Președintele poate încuviința facerea constatării fără înștiințarea aceluia împotriva căruia se cere.

(3) Procesul-verbal de constatare va fi comunicat în copie celui împotriva căruia s-a făcut constatarea, dacă nu a fost de față.

(4) El va face dovada până la dovada contrarie.

Art. 240 - În caz de primejdie în întârziere, administrarea dovezii și constatarea prin executori judecătorești se vor putea face și în zilele de sărbătoare și chiar în afara orelor legale, cu încuviințarea anume a magistratului.

Art. 241 - (1) Dovezile administrate în condițiile mai sus prevăzute pot să fie folosite și de partea care nu a cerut administrarea lor.

(2) Cheltuielile făcute cu administrarea dovezilor vor fi ținute în seamă de instanța care judecă pricina în fond.

Secțiunea a III^{-a})

Cercetarea procesului în cazul administrării probelor de către avocați

*) Secțiunea a III^{-a} a fost introdusă prin L. nr. 219/2005

Art. 241¹⁾ - Dispozițiile prezentei secțiuni sunt aplicabile numai în cazul litigiilor patrimoniale, afară de acelea ce privesc drepturi asupra cărora legea nu permite a se face tranzacție.

*) Art. 241¹ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241²⁾ - (1) La prima zi de înfățișare părțile pot conveni ca avocații care le asistă și le reprezintă să administreze probele în cauză, potrivit dispozițiilor prezentei secțiuni.

(2) Consimțământul pentru administrarea probelor, prevăzut la alin. (1), se va da de către părți, personal sau prin mandatar cu împuternicire specială, în fața instanței, luându-se act despre aceasta în încheiere, sau prin înscris întocmit în fața avocatului, care este obligat să certifice consimțământul și

semnătura părții pe care o asistă sau o reprezintă. Dacă sunt mai multe părți asistate de același avocat, consimțământul se va da de fiecare dintre ele separat.

(3) Totodată, fiecare parte este obligată să declare că pentru procedura din prezenta secțiune își alege domiciliul la avocatul care o reprezintă.

(4) Consimțământul dat potrivit alin. (2) nu poate fi revocat de către una dintre părți.

*) Art. 241² a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241^{3a)} - În cazul reprezentării părților în condițiile art. 241², ședințele de judecată se pot desfășura în camera de consiliu, cu participarea obligatorie a avocaților, fiind admise și părțile ori, când este cazul, mandatarii lor.

*) Art. 241³ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241^{4a)} - (1) După constatarea valabilității consimțământului dat conform art. 241² instanța:

1. va rezolva excepțiile ce se invocă ori pe care le poate ridica din oficiu;
 2. va hotărî asupra cererilor de intervenție formulate de părți sau de terțe persoane, în condițiile legii;
 3. va examina fiecare pretenție și apărare în parte, pe baza cererii de chemare în judecată, a întâmpinării și a explicațiilor avocaților;
 4. va constata care dintre pretenții sunt recunoscute și care sunt contestate;
 5. la cerere, va dispune, în condițiile legii, măsuri asigurătorii, măsuri pentru asigurarea dovezilor ori pentru constatarea unei situații de fapt, în cazul în care aceste măsuri nu au fost luate, în tot sau în parte, potrivit art. 114¹ alin. (6);
 6. va lua act de renunțarea reclamantului, de achiesarea pârâtului sau de tranzacția părților;
 7. va încuviința probele solicitate de părți, pe care le găsește concludente, precum și pe cele pe care, din oficiu, le consideră necesare pentru judecarea procesului; dispozițiile art. 168 sunt aplicabile;
 8. va decide în legătură cu orice alte cereri care se pot formula la prima zi de înfățișare.
- (2) Când, potrivit legii, cererile arătate la alin. (1) pot fi formulate și ulterior primei zile de înfățișare, instanța poate acorda în acest scop un termen scurt dat în cunoștință părților reprezentate prin avocat.
- (3) Dispozițiile art. 131 și 138, cu excepția celor de la pct. 4 al acestui din urmă articol, sunt aplicabile.
- (4) Partea care lipsește nejustificat la termenul de încuviințare a dovezilor va fi decăzută din dreptul de a mai propune și administra orice dovadă, cu excepția celei cu înscrisuri, dar va putea participa la administrarea dovezilor de către cealaltă parte și va putea combate aceste dovezi.

*) Art. 241⁴ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241^{5a)} - (1) Pentru administrarea probelor de către avocați instanța va stabili un termen de până la 6 luni, ținând seama de volumul și complexitatea acestora.

(2) Termenul prevăzut la alin. (1) va putea fi prelungit dacă în cursul administrării probelor:

1. se invocă o excepție sau un incident procedural asupra căruia, potrivit legii, instanța trebuie să se pronunțe; în acest caz, termenul se prelungește cu timpul necesar soluționării excepției sau incidentului;
2. a încetat, din orice cauză, contractul de asistență juridică dintre una din părți și avocatul său; în acest caz, termenul se prelungește cu cel mult o lună pentru angajarea altui avocat;
3. una dintre părți a decedat; în acest caz, termenul se prelungește cu timpul în care procesul este suspendat potrivit art. 243 alin. (1) pct. 1 sau cu termenul acordat părții interesate pentru introducerea în proces a moștenitorilor;
4. în orice alte cazuri în care legea prevede suspendarea procesului, termenul se prelungește cu perioada suspendării, dispozițiile art. 242 alin. (1) pct. 2 nefiind însă aplicabile.

*) Art. 241⁵ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241⁶⁾ - (1) În cel mult 15 zile de la încuviințarea probelor avocații părților vor prezenta instanței programul de administrare a acestora, purtând semnătura avocaților, în care se vor arăta locul și data administrării fiecărei probe. Programul se încuviințează de instanță, în camera de consiliu, și este obligatoriu pentru părți și avocații lor.

(2) În procesele prevăzute la art. 45 alin. (3) și (4) programul încuviințat potrivit alin. (1) va fi comunicat de îndată procurorului, în condițiile art. 241¹⁷.

(3) Probele pot fi administrate în cabinetul unuia dintre avocați sau în orice alt loc convenit, dacă natura probei impune aceasta. Părțile, prin avocați, sunt obligate să-și comunice înscrisurile și orice alte acte, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire sau în mod direct, sub luare de semnătură.

(4) Nerespectarea nejustificată a programului prevăzut la alin. (1) atrage decăderea părții din dreptul de a mai administra proba respectivă.

(5) Dispozițiile art. 170 sunt aplicabile.

*) Art. 241⁶ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241⁷⁾ - Dacă în cursul administrării probelor una dintre părți formulează o cerere, invocă o excepție, inadmisibilitatea vreunei probe sau orice alt incident privind administrarea probelor, ea va sesiza instanța care, cu citarea celeilalte părți, prin încheiere dată în camera de consiliu, se va pronunța de îndată, iar când este necesar, în cel mult 30 de zile de la data la care a fost sesizată. Încheierea poate fi atacată numai odată cu fondul procesului.

*) Art. 241⁷ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241⁸⁾ - În cazul în care se dispune înfățișarea unui înscris deținut de o autoritate sau de o altă persoană, instanța, potrivit dispozițiilor art. 175, va dispune solicitarea înscrisului și, îndată ce acesta este depus la instanță, comunicarea lui în copie fiecărui avocat.

*) Art. 241⁸ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241⁹⁾ - Dacă una dintre părți nu recunoaște scrisul sau semnătura dintr-un înscris, avocatul părții interesate, potrivit art. 241⁷, va solicita instanței să procedeze la verificarea de scripte.

*) Art. 241⁹ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241¹⁰⁾ - (1) Martorii vor fi ascultați, la locul și data prevăzute în programul încuviințat de instanță, de către avocații părților, în condițiile art. 192 și 196, care se aplică în mod corespunzător. Ascultarea martorilor se face fără prestare de jurământ, punându-li-se însă în vedere că, dacă nu vor spune adevărul, săvârșesc infracțiunea de mărturie mincinoasă. Despre toate acestea se face mențiune în declarația scrisă.

(2) Martorii arătați la art. 195 vor fi ascultați numai de către instanță.

*) Art. 241¹⁰ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241¹¹⁾ - (1) Mărturia se va consemna întocmai de către o persoană convenită de părți și se va semna, pe fiecare pagină și la sfârșitul ei, de către avocații părților, de cel ce a consemnat-o și de martor, după ce acesta a luat cunoștință de cuprinsul consemnării.

(2) Orice adăugiri, ștersături sau schimbări în cuprinsul mărturiei trebuie încuviințate prin semnătura celor arătați la alin. (1), sub sancțiunea de a nu fi luate în seamă.

(3) Dacă mărturia a fost stenodactilografiată, aceasta va fi transcrisă. Atât stenograma, cât și transcrierea ei vor fi semnate potrivit alin. (1) și depuse la dosar.

*) Art. 241¹¹ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241^{12a} - Părțile pot conveni ca declarațiile martorilor să fie consemnate și autentificate de un notar public. Dispozițiile art. 241¹⁰ sunt aplicabile.

*) Art. 241¹² a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241^{13a} - (1) În cazul în care este încuviințată o expertiză, în programul administrării probelor părțile vor trece numele expertului pe care îl vor alege prin învoiala lor, precum și numele consilierilor fiecăreia dintre ele.

(2) Dacă părțile nu se învoiesc asupra alegerii expertului, ele vor cere instanței să procedeze la desemnarea acestuia, potrivit art. 202.

(3) Expertul este obligat să efectueze expertiza și să o predea avocaților părților, sub semnătură de primire, cu cel puțin 30 de zile înainte de termenul fixat de instanță potrivit art. 241⁵. De asemenea, el are îndatorirea să dea explicații avocaților și părților, iar după fixarea termenului de judecată, să se conformeze dispozițiilor art. 211 și următoarele.

*) Art. 241¹³ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241^{14a} - Dacă s-a dispus o cercetare la fața locului, aceasta se va face de către instanță potrivit dispozițiilor art. 215 - 217. Procesul-verbal prevăzut la art. 216 alin. (2) va fi întocmit în atâtea exemplare câte părți sunt și va fi înmănat avocaților acestora în cel mult 5 zile de la efectuarea cercetării.

*) Art. 241¹⁴ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241^{15a} - Când s-a încuviințat chemarea la interogatoriu, instanța va cita părțile, la termenul stabilit, în camera de consiliu. Copii de pe interogatoriul astfel luat, precum și de pe cel dispus și primit potrivit art. 222 alin. (1) vor fi înmânate de îndată avocaților părților.

*) Art. 241¹⁵ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241^{16a} - (1) Instanța, în condițiile art. 241⁷, va hotărî asupra cererii de înlocuire a martorilor, de ascultare din nou sau de confruntare a acestora.

(2) De asemenea, în condițiile arătate la alin. (1), instanța se va pronunța cu privire la cererea de a se admite noi martori sau alte probe ce se dovedesc necesare și care nu puteau fi prevăzute pentru a fi solicitate potrivit art. 241⁴ alin. (1) pct. 7.

*) Art. 241¹⁶ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241^{17a} - (1) După administrarea tuturor probelor încuviințate de instanță reclamantul, prin avocatul său, va redacta concluziile scrise privind susținerea pretențiilor sale, pe care le va trimite, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, sau le va înmâna în mod direct, sub luare de semnătură, celorlalte părți din proces și, când este cazul, Ministerului Public.

(2) După primirea concluziilor scrise ale reclamantului fiecare parte, prin avocatul său, va redacta propriile concluzii scrise pe care le va comunica, potrivit alin. (1), reclamantului, celorlalte părți, precum și, când este cazul, Ministerului Public.

*) Art. 241¹⁷ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241^{18*)} - (1) Avocații părților vor alcătui pentru fiecare parte câte un dosar și unul pentru instanță, în care vor depune câte un exemplar al tuturor înscrisurilor prin care, potrivit legii, se constată administrarea fiecărei probe.

(2) Dosarele prevăzute la alin. (1) vor fi numerotate, șnuruite și vor purta semnătura avocaților părților pe fiecare pagină.

*) Art. 241¹⁸ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241^{19*)} - (1) La expirarea termenului stabilit de instanță potrivit art. 241⁵ avocații părților vor prezenta împreună instanței dosarul cauzei întocmit potrivit art. 241¹⁸.

(2) Primind dosarul, instanța va fixa termenul de judecată dat în cunoștință părților, care nu va putea fi mai lung de o lună de la data primirii dosarului. La termen, instanța poate proceda la judecarea în fond a procesului, acordând părților cuvântul pentru a pune concluzii prin avocat.

*) Art. 241¹⁹ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241^{20*)} - (1) La termenul prevăzut de art. 241¹⁹ alin. (2), dacă socotește necesar, instanța va dispune, prin încheiere motivată, să fie administrate nemijlocit în fața sa toate sau numai unele dintre probele administrate de avocați. În acest caz, pentru administrarea probelor instanța va stabili termene scurte, în continuare, date în cunoștință părților.

(2) Pentru prezentarea în fața instanței martorii vor fi citați, de asemenea, în termen scurt, cauzele fiind considerate urgente. Dispozițiile art. 89 alin. (1) și ale art. 188 alin. (2) sunt aplicabile.

*) Art. 241²⁰ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241²¹ - (1) Dispozițiile secțiunii a III-a a acestui capitol sunt aplicabile dacă în prezenta secțiune nu se prevede altfel.

(2) La cererea avocatului sau a părții interesate instanța poate lua măsura amenzii și obligării la plata de despăgubiri, în cazurile și condițiile prevăzute de dispozițiile art. 108¹ - 108⁴.

*) Art. 241²¹ a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Art. 241²² - Dispozițiile prezentei secțiuni sunt aplicabile în mod corespunzător și consilierilor juridici care, potrivit legii, reprezintă partea.

*) Art. 241²² a fost introdus prin L. nr. 219/2005.

Secțiunea a IV-a **Suspendarea judecării**

Art. 242*) - (1) Instanța va suspenda judecata:

1. când amândouă părțile o cer;
 2. dacă niciuna din părți nu se înfățișează la strigarea pricinii.
- (2) Cu toate acestea pricina se judecă dacă reclamantul sau pârâtul au cerut în scris judecarea în lipsă.

*) A se vedea și [art. 62](#) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.

Art. 243 - (1) Judecata pricinilor se suspendă de drept:

1. prin moartea uneia din părți, afară de cazul când partea interesată cere termen pentru introducerea în judecată a moștenitorilor;
2. prin interdicție sau punere sub curatelă a unei părți până la numirea tutorelui sau curatorului;
3. prin moartea mandatarului uneia din părți, întâmplată cu mai puțin de 15 zile înainte de ziua înfățișării;
4. prin încetarea funcției tutorelui sau curatorului;
5. prin deschiderea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului asupra reclamantului, în temeiul unei hotărâri judecătorești irevocabile.

(2) Faptele arătate mai sus nu împiedică pronunțarea hotărârii, dacă ele s-au ivit după închiderea dezbaterilor.

Art. 244 - (1) Instanța poate suspenda judecata:

1. când dezlegarea pricinii atârână, în totul sau în parte, de existența sau neexistența unui drept care face obiectul unei alte judecăți;
2. când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea.

(2) Suspendarea va dăinui până când hotărârea pronunțată în pricina care a motivat suspendarea a devenit irevocabilă.

Art. 244^{*)} - (1) Asupra suspendării judecării procesului, instanța se va pronunța prin încheiere care poate fi atacată cu recurs în mod separat, cu excepția celor pronunțate în recurs.

(2) Recursul se poate declara cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului, atât împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, cât și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a procesului.

*) Art. 244¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 245 - Judecata reîncepe:

1. prin cererea de redeschidere făcută de una din părți, când ea s-a suspendat prin învoirea părților sau prin lipsa lor;
2. prin cererea de redeschidere, făcută cu arătarea moștenitorilor, tutorelui sau curatorului, a celui reprezentat de mandatarul defunct, a noului mandatar sau, după caz, a părții interesate, a administratorului judiciar sau a lichidatorului judiciar, în cazurile prevăzute de art. 243.

Secțiunea a V-a

Renunțarea la judecată și renunțarea la drept

Art. 246 - (1) Reclamantul poate să renunțe oricând la judecată, fie verbal în ședință, fie prin cerere scrisă.

(2) Renunțarea la judecată se constată prin încheiere dată fără drept de apel.

(3) Dacă renunțarea s-a făcut după comunicarea cererii de chemare în judecată, instanța, la cererea pârâtului, va obliga pe reclamant la cheltuieli.

(4) Când părțile au intrat în dezbaterile fondului, renunțarea nu se poate face decât cu învoirea celeilalte părți.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. 34/2006

Art. 247 - (1) În caz de renunțare la însuși dreptul pretins, instanța dă o hotărâre prin care va respinge cererea în fond și va hotărî asupra cheltuielilor.

(2) Renunțarea la drept se poate face și fără învoirea celeilalte părți, atât în prima instanță, cât și în apel.

- (3) Renunțarea se poate face în ședință sau prin înscris autentic.
- (4) Hotărârea se dă fără drept de apel.
- (5) Când renunțarea este făcută în instanța de apel, hotărârea primei instanțe va fi anulată în totul sau în parte, în măsura renunțării.

Secțiunea a VI-a

Perimarea

Art. 248 - (1) Orice cerere de chemare în judecată, contestație, apel, recurs, revizuire și orice altă cerere de reformare sau de revocare se perimă de drept, chiar împotriva incapabililor*) dacă a rămas în nelucrare din vina părții timp de un an. Partea nu se socotește în vină, când actul de procedură urma să fie îndeplinit din oficiu.

(2) Termenul perimării nu curge cât timp, fără vina părții, cererea n-a ajuns încă la instanța competentă să o judece sau nu se poate fixa termen de judecată.

(3) *** *Abrogat prin L. nr. 71/2011*

*) Codul familiei folosește termenul de "cei lipsiți de capacitate" în loc de "incapabili".

Art. 249 - Perimarea se întrerupe prin îndeplinirea unui act de procedură făcut în vederea judecării procesului de către partea care justifică un interes.

Art. 250*) - (1) Cursul perimării este suspendat cât timp dăinuiește suspendarea judecării, pronunțată de instanță în cazurile prevăzute de art. 244, precum și în alte cazuri stabilite de lege, dacă suspendarea nu este cauzată de lipsa de stăruință a părților în judecată.

(2) În cazurile prevăzute de art. 243, cursul perimării este suspendat timp de 3 luni de la data când s-au petrecut faptele care au prilejuit suspendarea judecării, dacă aceste fapte s-au petrecut în cele din urmă 6 luni ale termenului de perimare.

(3) Perimarea se suspendă, de asemenea, pe timpul cât partea este împiedicată de a stăruii în judecată din pricina unor împrejurări mai presus de voința sa.

*) A se vedea și art. 62 alin. (2) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.

Art. 251 - În cazul când sunt mai mulți reclamanți sau pârâți împreună, cererea de perimare sau actul de procedură întrerupător de perimare al unuia folosește și celorlalți.

Art. 252 - (1) Perimarea se constată din oficiu sau la cererea părții interesate. Președintele instanței va cita de urgență părțile și va dispune ca grefa să întocmească o dare de seamă asupra actelor de procedură în legătură cu perimarea.

(2) Perimarea poate fi invocată și pe cale de excepție, în camera de consiliu sau în ședință publică.

(3) Perimarea cererii de chemare în judecată nu poate fi ridicată pentru prima oară în instanța de apel.

Art. 253 - (1) Dacă instanța constată că perimarea nu a operat, pronunță o încheiere, care poate fi atacată odată cu fondul procesului.

(2) Hotărârea care constată perimarea este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare.

Art. 254 - (1) Perimarea are drept urmare că toate actele de procedură făcute în acea instanță nu-și produc efectele.

(2) Când, însă, se face o nouă cerere de chemare în judecată, părțile pot folosi dovezile administrate în cursul judecării cererii perimate, în măsura în care noua instanță socotește că nu este de trebuință refacerea lor.

Cap. IV

Hotărârile

Secțiunea I

Dispoziții generale

Art. 255 - (1) Hotărârile prin care se rezolvă fondul cauzei în primă instanță se numesc "sentințe", iar hotărârile prin care se soluționează apelul, recursul, precum și recursul în interesul legii ori în anulare^{*)} se numesc "decizii".

(2) Toate celelalte hotărâri date de instanță în cursul judecății se numesc "încheieri".

^{*)} Recursul în anulare a fost eliminat prin O.U.G. Nr. 58/2003.

Art. 256 - (1) După sfârșitul dezbaterilor, judecătorii chibzuiesc în secret, fie în ședință, fie în camera de consiliu.

(2) După chibzuire, președintele adună părerile judecătorilor, începând cu cel mai nou în funcțiune, el pronunțându-se cel din urmă.

Art. 257 - (1) Dacă majoritatea legală nu se poate întruni, pricina se va judeca din nou în complet de divergență, în aceeași zi sau în cel mult 5 zile.

(2) La instanțele de fond, părerile vor trebui să fie totdeauna motivate înainte de judecarea divergenței, afară de cazul când judecata se face chiar în ziua când s-a ivit divergența.

(3) Dezbaterile vor fi reluate asupra punctelor rămase în divergență; dacă, după judecarea divergenței, vor fi mai mult de două păreri, judecătorii ale căror păreri se apropie mai mult, sunt datori să se unească într-o singură părere.

(4) Judecătorii pot reveni asupra părerilor lor, care au pricinuit divergența.

(5) După judecarea punctelor rămase în divergență, completul care a judecat înainte de ivirea ei va putea continua judecarea pricinii.

(6) Dispozițiile alin. (3) se aplică prin asemănare și în cazurile în care completele de judecată sunt alcătuite în număr fără soț.

Art. 258^{*)} - (1) După ce s-a întrunit majoritatea, se va întocmi de îndată dispozitivul hotărârii care se semnează, sub sancțiunea nulității, de către judecători și în care se va arăta, când este cazul, opinia separată a judecătorilor aflați în minoritate.

(2) El se pronunță de președinte, în ședință, chiar în lipsa părților.

(3) După pronunțarea hotărârii niciun judecător nu poate reveni asupra părerii sale.

(4) Dispozitivul hotărârii se consemnează într-un registru special, ținut de fiecare instanță.

^{*)} Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XIII /2007

Art. 259 - *** Abrogat prin Decretul nr.132/1952

Art. 260 - (1) Dacă instanța nu poate hotărî de îndată, pronunțarea se va amâna pentru un termen pe care președintele îl va anunța și care nu va putea fi mai mare de 7 zile.

(2) Judecătorul care a luat parte la judecată este îndreptățit să se pronunțe, chiar dacă nu mai face parte din alcătuirea instanței, afară de cazul când i-a încetat calitatea de magistrat sau este suspendat din funcție. În acest caz procesul se repune pe rol, cu citarea părților, pentru ca acestea să pună din nou concluzii în fața instanței legal constituite.

(3) și (4) *** Abrogate de L. Nr. 59/1993

Art. 261^{*)} - (1) Hotărârea se dă în numele legii și va cuprinde:

1. arătarea instanței care a pronunțat-o și numele judecătorilor care au luat parte la judecată;
2. numele, domiciliul sau reședința părților, calitatea în care s-au judecat; numele mandatarilor sau reprezentanților legali și al avocaților;
3. obiectul cererii și susținerile în prescurtare ale părților cu arătarea dovezilor;

4. arătarea concluziilor procurorului;
5. motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, cum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților;
6. dispozitivul;
7. calea de atac și termenul în care se poate exercita;
8. mențiunea că pronunțarea s-a făcut în ședință publică, precum și semnăturile judecătorilor și grefierului.

(2) În cazul în care, după pronunțare, unul dintre judecători este în imposibilitate de a semna hotărârea, președintele instanței o va semna în locul său, iar dacă cel în imposibilitate să semneze este grefierul, hotărârea va fi semnată de grefierul șef, făcându-se mențiune despre cauza care a împiedicat pe judecător sau pe grefier să semneze hotărârea.

(3) Hotărârea se va comunica părților, în copie, în cazul în care este necesar pentru curgerea termenului de exercitare a apelului sau recursului. Comunicarea se va face în termen de 7 zile de la pronunțarea hotărârii.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XIII/2007

Art. 262 - În cazurile în care judecătorii pot da termen pentru executarea hotărârii, ei vor face aceasta, prin chiar hotărârea care dezleagă pricina, arătând și motivele pentru care au încuviințat termenul.

Art. 263 - Debitorul nu va putea cere termen, nici nu va putea să se bucure de termenul ce i s-a dat, dacă bunurile lui se vând după cererea altui creditor, dacă este în stare de faliment sau de insolvabilitate îndeobște cunoscută sau dacă prin fapta sa a micșorat garanțiile ce a dat prin contract creditorului său, sau dacă nu a dat garanțiile făgăduite.

Art. 264 - (1) Motivarea hotărârii se va face în termen de cel mult 30 de zile de la pronunțare. Dacă instanța a fost alcătuită din mai mulți magistrați, președintele va putea însărcina pe unul dintre ei cu redactarea hotărârii.

(2) Părerea judecătorilor rămași în minoritate va trebui redactată în același timp cu hotărârea.

Art. 265 - Adăugirile, ștersăturile sau schimbările în cuprinsul hotărârii vor trebui semnate de judecător, sub pedeapsă de a nu fi ținute în seamă.

Art. 266 - (1) Hotărârea se va face în două exemplare originale, din care unul se atașează la dosarul cauzei, iar celălalt se va depune, spre conservare, la dosarul de hotărâri al instanței.

(2) *** Abrogat prin L. Nr. 59/1993

(3) Hotărârea se va comunica părților, în copie, în cazul când aceasta este necesară pentru curgerea termenului de exercitare a apelului sau recursului.

Art. 267 - (1) După pronunțarea hotărârii, partea poate renunța în instanță la calea de atac, făcându-se arătare despre aceasta într-un proces-verbal, semnat de președinte și de grefier.

(2) Renunțările se pot face și în urmă, prin înfățișarea părții înaintea președintelui sau prin înscris autentic.

Art. 268 - (1) Încheierile premergătoare vor fi date cu același număr de voturi ca și hotărârile.

(2) Judecătorii nu sunt legați prin aceste încheieri.

(3) Ei sunt legați de acele încheieri care, fără a hotărî în totul pricina, pregătesc dezlegarea ei.

(4) Orice dispoziție luată de instanță prin încheiere va fi motivată.

Art. 269 - (1) Hotărârile judecătorești vor fi învestite cu formula executorie, dacă legea nu prevede altfel. Formula executorie are următorul cuprins:

"Noi, Președintele României"

(Aici urmează cuprinsul hotărârii).

"Dăm împuternicire și ordonăm organelor de executare să pună în executare prezenta hotărâre. Ordonăm agenților forței publice să acorde concursul la executarea acestei hotărâri, iar procurorilor să

stăruie pentru ducerea ei la îndeplinire, în condițiile legii. Spre credință, prezenta (hotărâre) s-a semnat de ... (Urmează semnătura președintelui și a grefierului)".

(2) Hotărârea investită se va da numai părții care a câștigat sau reprezentantului ei.

Art. 269¹ - *** Introdus prin Decretul nr. 471 din 30.IX.1957 și abrogat prin L. Nr. 59/1993

Secțiunea a II-a

Hotărârile parțiale

Art. 270 - Dacă pârâtul recunoaște o parte din pretențiile reclamantului, instanța, la cererea acestuia, va da o hotărâre parțială în măsura recunoașterii. Dispozițiile art. 273 sunt aplicabile.

Secțiunea a III-a

Hotărârile care consfințesc învoiala părților

Art. 271*) - (1) Părțile se pot înfățișa oricând în cursul judecății, chiar fără să fi fost citate, pentru a cere să se dea hotărâre care să consfințească învoiala lor.

(2) Dacă părțile se înfățișează la ziua fixată pentru judecată, cererea pentru darea hotărârii va putea fi primită, chiar de un singur judecător, urmând ca hotărârea să fie dată de instanță în ședință.

(3) Dacă ele se înfățișează într-o altă zi, instanța va da hotărârea în camera de consiliu.

*) A se vede și [art. 63](#) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator

Art. 272 - (1) Învoiala va fi înfățișată în scris și va alcătui dispozitivul hotărârii.

(2) *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 273 - Hotărârea care consfințește învoiala părților se dă fără drept de apel.

Secțiunea a IV-a

Cheltuielile de judecată

Art. 274 - (1) Partea care cade în pretenții va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată.

(2) Judecătorii nu pot micșora cheltuielile de timbru, taxe de procedură și impozit proporțional, plata experților, despăgubirea martorilor, precum și orice alte cheltuieli pe care partea care a câștigat va dovedi că le-a făcut.

(3) Judecătorii au însă dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de câte ori vor constata motivat că sunt nepotrivit de mici sau de mari, față de valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat.

Art. 275 - Pârâtul care a recunoscut la prima zi de înfățișare pretențiile reclamantului nu va putea fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, afară numai dacă a fost pus în întârziere înainte de chemarea în judecată.

Art. 276 - Când pretențiile fiecărei părți au fost încuviințate numai în parte, instanța va aprecia în ce măsură fiecare din ele poate fi obligată la plata cheltuielilor de judecată, putând face compensarea lor.

Art. 277 - Dacă sunt mai mulți reclamânți sau mai mulți pârâți, ei vor fi obligați să plătească cheltuielile de judecată în mod egal, proporțional sau solidar, potrivit cu interesul ce are fiecare sau după felul raportului de drept dintre ei.

Secțiunea a V-a

Executarea vremelnică

Art. 278 - Hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect:

1. plata salariilor sau a altor drepturi izvorâte din raporturile juridice de muncă, precum și a sumelor cuvenite, potrivit legii, șomerilor;
2. despăgubiri pentru accidente de muncă;
3. rente ori sume datorate cu titlu de obligație de întreținere sau alocație pentru copii, precum și pensii acordate în cadrul asigurărilor sociale;
- 3¹. despăgubiri în caz de moarte sau vătămare a integrității corporale ori sănătății, dacă despăgubirile s-au acordat sub formă de prestații bănești periodice;
4. reparații grabnice;
5. punerea sau ridicarea sigiliilor ori facerea inventarului;
6. pricini privitoare la posesiune, numai în ce privește posesiunea;
7. în cazul prevăzut de art. 270;
8. în orice alte cazuri în care legea prevede că hotărârea este executorie.

Art. 279 - (1) Instanța poate încuviința executarea vremelnică a hotărârilor privitoare la bunuri ori de câte ori va găsi de cuviință că măsura este de trebuință față cu temeinicia vădită a dreptului, cu starea de insolvabilitate a debitorului sau că există primejdie vădită în întârziere; în acest caz instanța va putea obliga la darea unei cauțiuni.

(2) Executarea vremelnică nu se poate încuviința:

1. în materie de strămutare de hotare, desființare de construcții, plantații sau a oricăror lucrări având o așezare fixă;
2. când prin hotărâre se dispune intabularea unui drept sau radierea lui din cartea funciară.

(3) Cererea de executare vremelnică se va putea face și verbal în instanță până la închiderea dezbaterilor.

(4) Dacă cererea a fost respinsă de prima instanță, ea poate fi făcută din nou în apel.

Art. 280 - (1) Cererea pentru suspendarea executării vremelnice se va putea face fie odată cu apelul fie deosebit în tot cursul instanței de apel.

(2) Cererea se va depune la prima instanță sau instanța de apel, în care caz se va alătura în copie legalizată dispozitivul hotărârii.

(3) Cererea de suspendare se va judeca de instanța de apel. Dispozițiile art. 403 alin. (3) sunt aplicabile.

(4) Suspendarea va putea fi încuviințată numai cu dare de cauțiune, al cărei quantum îl va fixa instanța.

(5) Până la dezlegarea cererii de suspendare aceasta va putea fi încuviințată vremelnic, prin ordonanță președințială, chiar înainte de sosirea dosarului, cu respectarea cerinței prevăzute la alin. (4).

Secțiunea a VI-a

Îndreptarea, lămurirea și completarea hotărârii

Art. 281 - (1) Erorile sau omisiunile cu privire la numele, calitatea și susținerile părților sau cele de calcul, precum și orice alte erori materiale din hotărâri sau încheieri pot fi îndreptate din oficiu sau la cerere.

(2) Instanța se pronunță prin încheiere dată în camera de consiliu. Părțile vor fi citate numai dacă instanța socotește că este necesar să dea anumite lămuriri.

(3) În cazul hotărârilor, îndreptarea se va face în ambele exemplare ale hotărârii.

Art. 281¹ - (1) În cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărârii ori acesta cuprinde dispoziții potrivnice, părțile pot cere instanței care a pronunțat hotărârea să lămurească dispozitivul sau să înlăture dispozițiile potrivnice.

(2) Instanța va rezolva cererea de urgență, prin încheiere dată în camera de consiliu, cu citarea părților.

(3) Încheierea se va atașa la hotărâre atât în dosarul cauzei, cât și în dosarul de hotărâri al instanței.

*) Art. 281¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 281^{2a)} - (1) Dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar în cazul hotărârilor date în fond după casarea cu reținere, în termen de 15 zile de la pronunțare.

(2) Cererea se soluționează de urgență, cu citarea părților, prin hotărâre separată. Prevederile art. 281¹ alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(3) Dispozițiile prezentului articol se aplică și în cazul când instanța a omis să se pronunțe asupra cererilor martorilor, experților, traducătorilor, interpreților sau apărătorilor, cu privire la drepturile lor.

*) Art. 281² a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 281^{2a)} - Îndreptarea, lămurirea, înlăturarea dispozițiilor potrivnice sau completarea hotărârii nu poate fi cerută pe calea apelului sau recursului, ci numai în condițiile art. 281 - 281².

*) Art. 281^{2a} a fost introdus prin L. nr. 202/2010 și se aplică numai proceselor și cererilor începute, respectiv formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Art. 281^{3a)} - (1) Încheierile pronunțate în temeiul art. 281 și 281¹, precum și hotărârea pronunțată potrivit art. 281² sunt supuse aceluiași căi de atac ca și hotărârile în legătură cu care s-a solicitat, după caz, îndreptarea, lămurirea sau înlăturarea dispozițiilor potrivnice ori completarea.

(2) Părțile nu pot fi obligate la plata cheltuielilor legate de îndreptarea, lămurirea sau completarea hotărârii.

*) Art. 281³ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

**) A se vedea [art. 14](#) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 146/1997, aprobate prin Ordinul nr. 760/C/1999.

Titlul IV

Apelul

Cap. I

Termenul și formele apelului

Art. 282 - (1) Hotărârile date în primă instanță de judecătorie sunt supuse apelului la tribunal, iar hotărârile date în primă instanță de tribunal sunt supuse apelului la curtea de apel.

(2) Împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât odată cu fondul, în afară de cazul când prin ele s-a întrerupt cursul judecății.

Art. 282^{1a)} - (1) *Nu sunt supuse apelului hotărârile judecătorești date în primă instanță în cererile introduse pe cale principală privind pensii de întreținere, în litigiile al căror obiect are o valoare de până la 100.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști, asupra acțiunilor posesorii, acțiunilor în evacuare, a celor referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă și luarea măsurilor asigurătorii, asupra cererilor pentru repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare săvârșite în procesele penale și în alte cazuri prevăzute de lege.*

(2) Hotărârile instanțelor judecătorești prin care se soluționează plângerile împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională și ale altor organe cu astfel de activitate nu sunt supuse apelului, dacă legea nu prevede altfel.

*) Art. 282¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

**) Recurs în interesul legii:
- [Decizia](#) nr. XXXII (32)/2008

Art. 283 - Partea care a renunțat expres la apel cu privire la o hotărâre nu mai are dreptul de a face apel.

Art. 284 - (1) Termenul de apel este de 15 zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel.

(2) Termenul de apel curge chiar dacă comunicarea hotărârii a fost făcută odată cu somația de executare.

(3) Dacă o parte face apel înainte de comunicarea hotărârii, aceasta se socotește comunicată la data depunerii cererii de apel.

(4) Pentru procuror termenul de apel curge de la pronunțarea hotărârii, în afară de cazurile în care procurorul a participat la judecarea cauzei, când termenul curge de la comunicarea hotărârii.

(5) Apelul declarat în termen suspendă executarea hotărârii de primă instanță, cu excepția cazurilor anume prevăzute de lege.

Art. 285 - (1) Termenul de apel se întrerupe prin moartea părții care are interes să facă apel. În acest caz se face din nou o singură comunicare a hotărârii, la cel din urmă domiciliu al părții, pe numele moștenirii, fără să se arate numele și calitatea fiecărui moștenitor.

(2) Termenul de apel va începe să curgă din nou de la data comunicării prevăzute la alin. (1). Pentru moștenitorii incapabili, cei cu capacitate restrânsă sau dispăruți ori în caz de moștenire vacantă, termenul va curge din ziua în care se va numi tutorele, curatorul sau administratorul provizoriu.

(3) Apelul nu constituie prin el însuși un act de acceptare a moștenirii.

Art. 286 - Termenul de apel se întrerupe și prin moartea mandatarului căruia i s-a făcut comunicarea. În acest caz se va face o nouă comunicare părții, la domiciliul ei, iar termenul de apel va începe să curgă din nou de la această dată.

Art. 287 - (1) Cererea de apel va cuprinde:

1. numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul fiscal și contul bancar. Dacă apelantul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul;

2. arătarea hotărârii care se atacă;

3. motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază apelul;

4. dovezile invocate în susținerea apelului;

5. semnătura.

(2) Cerințele de la pct. 2 și 5 sunt prevăzute sub sancțiunea nulității, iar cele de la pct. 3 și 4, sub sancțiunea decăderii. Aceste cerințe pot fi împlinite până cel mai târziu la prima zi de înfățișare, iar lipsa semnăturii, în condițiile prevăzute de art. 133 alin. (2).

(3) Când dovezile propuse sunt martori sau înscrisuri nearătate la prima instanță, se vor aplica în mod corespunzător dispozițiile art. 112 pct. 5.

(4) Termenul pentru depunerea motivelor de apel se socotește de la comunicarea hotărârii, chiar dacă apelul s-a făcut mai înainte de comunicare.

Art. 288 - (1) La cererea de apel se vor alătura atâtea copii câți intimați sunt.

(2) Apelul se depune la instanța a cărei hotărâre se atacă, sub sancțiunea nulității.*)

*) Dispozițiile art. 288 alin. (2) teza finală, "sub sancțiunea nulității", au fost declarate neconstituționale prin [Decizia](#) Curții Constituționale nr. 303/2009.

(3) Președintele va înainta instanței de apel dosarul, împreună cu apelurile făcute, numai după împlinirea termenului de apel pentru toate părțile.

(4) Cu toate acestea, apelul va fi trimis de îndată dacă s-a făcut cerere pentru suspendarea executării hotărârii primei instanțe.

Art. 288¹ - *** Eliminat ca urmare a abrogării O.G. Nr. 13/1998

Art. 289 - (1) Președintele instanței de apel, îndată ce primește dosarul, va fixa termen de înfățișare, potrivit dispozițiilor art. 114¹, și va dispune citarea părților.

(2) Totodată, președintele va dispune să se comunice intimatului, odată cu citația, o copie de pe cererea și de pe motivele de apel, împreună cu copiile certificate de pe înscrisurile alăturate și care nu au fost înfățișate la prima instanță, punându-i-se în vedere obligația de a depune la dosar întâmpinare cu cel puțin 5 zile înainte de termenul stabilit pentru judecată.

(3) Dispozițiile art. 113 alin. (2) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(4) Apelurile făcute împotriva aceleiași hotărâri vor fi repartizate la o singură secție a instanței de apel.

Art. 290 - Când apelurile făcute împotriva aceleiași hotărâri au fost repartizate la secții deosebite, președintele ultimei secții investite va dispune trimiterea apelului la secția cea dintâi investită.

Art. 291 - (1) În cazul când intimatul nu a primit, în termenul prevăzut de art. 114¹, comunicarea motivelor de apel și a dovezilor invocate, va putea cere, la prima zi de înfățișare, un termen înăuntrul căruia să depună la dosar întâmpinare.

(2) Dacă intimatul lipsește la prima zi de înfățișare și instanța constată că motivele de apel nu au fost comunicate, va dispune amânarea cauzei și efectuarea comunicării, iar dacă motivele nu au fost comunicate în termen, instanța va dispune amânarea cauzei cu îndeplinirea cerințelor art. 114¹ alin. (3) sau (4), după caz.

Art. 292 - (1) Părțile nu se vor putea folosi înaintea instanței de apel de alte motive, mijloace de apărare și dovezi decât de cele invocate la prima instanță sau arătate în motivarea apelului ori în întâmpinare. Instanța de apel poate încuviința și administrarea probelor a căror necesitate rezultă din dezbateri.

(2) În cazul în care apelul nu se motivează ori motivarea apelului sau întâmpinarea nu cuprind motive, mijloace de apărare sau dovezi noi, instanța de apel se va pronunța, în fond, numai pe baza celor invocate la prima instanță.

Art. 293 - (1) Intimatul este în drept, chiar după împlinirea termenului de apel, să adere la apelul făcut de partea potrivnică, printr-o cerere proprie, care să tindă la schimbarea hotărârii primei instanțe. Cererea se poate face până la prima zi de înfățișare.

(2) Dacă apelantul principal își retrage apelul sau dacă acesta este respins ca tardiv, ca inadmisibil ori pentru alte motive care nu implică cercetarea fondului, aderarea la apel prevăzută la alin. (1) rămâne fără efecte. Cu toate acestea, dacă aderarea s-a făcut înăuntrul termenului de apel, ea se consideră apel principal.

Art. 293^{1*)} - În caz de coparticipare procesuală, precum și atunci când la prima instanță au intervenit terțe persoane în proces, intimatul este în drept, chiar după împlinirea termenului de apel, să declare apel împotriva altui intimat sau unei persoane care a figurat în primă instanță și care nu este parte în apelul principal, dacă acesta din urmă ar fi de natură să producă consecințe asupra situației sale juridice în proces. Dispozițiile art. 293 se aplică în mod corespunzător.

*) Art. 293¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Cap II

Judecarea apelului

Art. 294 - (1) În apel nu se poate schimba calitatea părților, cauza sau obiectul cererii de chemare în judecată și nici nu se pot face alte cereri noi. Excepțiile de procedură și alte asemenea mijloace de apărare nu sunt considerate cereri noi.

(2) Se vor putea cere însă dobânzi, rate, venituri ajunse la termen și orice alte despăgubiri ivite după darea hotărârii primei instanțe. De asemenea, se va putea solicita compensația legală.

Art. 295 - (1) Instanța de apel va verifica, în limitele cererii de apel, stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță. Motivele de ordine publică pot fi invocate și din oficiu.

(2) Instanța va putea încuviința refacerea sau completarea probelor administrate la prima instanță, precum și administrarea probelor noi propuse în condițiile art. 292, dacă consideră că sunt necesare pentru soluționarea cauzei.

Art. 296 - Instanța de apel poate păstra ori schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată. Apelantului nu i se poate însă crea în propria cale de atac o situație mai grea decât aceea din hotărârea atacată.

Art. 297^{*)} - (1) În cazul în care se constată că, în mod greșit, prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va judeca procesul, evocând fondul. Cu toate acestea, în cazul în care prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre rejudecare, o singură dată, primei instanțe sau altei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeași circumscripție, dacă părțile au solicitat în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel ori prin întâmpinare. De asemenea, instanța de apel va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre rejudecare, o singură dată, primei instanțe sau altei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeași circumscripție, în cazul în care judecata în primă instanță s-a făcut în lipsa părții care nu a fost legal citată, iar partea a solicitat în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel. Dezlegarea dată problemelor de drept de către instanța de apel, ca și necesitatea administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătoria fondului.

(2) Dacă prima instanță s-a declarat competentă și instanța de apel stabilește că a fost incompetentă, anulând hotărârea atacată, va trimite cauza spre judecare instanței competente sau altui organ cu activitate jurisdicțională competent, afară de cazul când constată propria sa competență. În acest caz, precum și atunci când există vreun alt motiv de nulitate, iar prima instanță a judecat în fond, instanța de apel, anulând în tot sau în parte procedura urmată și hotărârea pronunțată, va reține procesul spre judecare.

*) Dispozițiile art. 297 alin. 1, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, se aplică numai proceselor și cererilor începute, respectiv formulate după data de 25 noiembrie 2010.

**) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XXXIII/2007

Art. 298 - Dispozițiile de procedură privind judecata în primă instanță se aplică și în instanța de apel, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în prezentul titlu.

Titlul V

Căile extraordinare de atac

Cap. I

Recursul

Secțiunea I

Termenul și formele recursului

Art. 299^{*)} - (1) Hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională sunt supuse recursului. Dispozițiile art. 282 alin. (2) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(1¹) Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 1 pct. 1¹.

(2) Recursul se soluționează de instanța imediat superioară celei care a pronunțat hotărârea în apel.

(3) *** Abrogat prin [L. Nr. 219/2005](#)

*) Recursuri în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. VII/1998, [Decizia](#) nr. XXXVI /2006, [Decizia](#) nr. XXXIII/2007, [Decizia](#) nr. LXII (62)/2007

Art. 300 - (1) Recursul suspendă executarea hotărârii numai în cauzele privitoare la strămutarea de hotare, desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări având o așezare fixă, precum și în cazurile anume prevăzute de lege.

(2) La cerere, instanța sesizată cu judecarea recursului poate dispune, motivat, suspendarea executării hotărârii recurate și în alte cazuri decât cele la care se referă alin. (1).

(3) Suspendarea la cerere a executării hotărârii poate fi acordată numai după depunerea unei cauțiuni ce se va stabili, prin încheiere, cu ascultarea părților în camera de consiliu, scop în care acestea vor fi citate în termen scurt, chiar înainte de primul termen de judecată, dacă este cazul. Dispozițiile art. 403 alin. (3) și (4) se aplică în mod corespunzător.

(4) *** Abrogat de O.U.G. Nr. 138/2000

(5) Pentru motive temeinice, instanța poate reveni asupra suspendării acordate, dispozițiile alin. (3) aplicându-se în mod corespunzător.

Art. 301 - Termenul de recurs este de 15 zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel. Dispozițiile art. 284 alin. (2) - (4) se aplică în mod corespunzător.

Art. 302¹⁾ - Recursul se depune la instanța a cărei hotărâre se atacă, sub sancțiunea nulității.

*) Dispozițiile art. 302 au fost declarate neconstituționale prin [Decizia](#) Curții Constituționale nr. 737/2008 în partea care prevede "sub sancțiunea nulității".

Art. 302¹⁾ - (1) Cererea de recurs va cuprinde, sub sancțiunea nulității, următoarele mențiuni:

a) numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal și contul bancar. Dacă recurentul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul**);

**) Dispozițiile alin. (1) lit. a) au fost declarate neconstituționale, prin [Decizia](#) Curții Constituționale Nr. 176/2005, în ceea ce privește sancționarea cu nulitate absolută a omisiunii de a se preciza în cuprinsul cererii de recurs "numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal și contul bancar", precum și - dacă recurentul locuiește în străinătate - "domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul".

b) indicarea hotărârii care se atacă;

c) motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul și dezvoltarea lor sau, după caz, mențiunea că motivele vor fi depuse printr-un memoriu separat;

d) semnătura.

(2) La cererea de recurs se va atașa dovada achitării taxei de timbru, conform legii.

*) Art. 302¹⁾ a fost introdus prin O.U.G. nr. 58/2003.

Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XXXIX/2007

Art. 303 - (1) Recursul se va motiva prin însăși cererea de recurs sau înăuntrul termenului de recurs.

(2) Termenul pentru depunerea motivelor se socotește de la comunicarea hotărârii, chiar dacă recursul s-a făcut mai înainte.

(3) *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 58/2003

(4) În cazurile în care Ministerul Public a participat în proces, se va depune o copie de pe motivele de casare pentru procuror.

(5) Președintele instanței, care primește cererea de recurs, va putea să o înapoieze părții prezente, dacă nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege, pentru a fi refăcută, prelungind termenul de recurs cu 5 zile.

(6) După împlinirea termenului de recurs pentru toate părțile, instanța a cărei hotărâre este recurată va înainta instanței de recurs dosarul împreună cu dovezile de îndeplinire a procedurii de comunicare a hotărârii.

Art. 304 - Modificarea sau casarea unor hotărâri se poate cere în următoarele situații, numai pentru motive de nelegalitate:

1. când instanța nu a fost alcătuită potrivit dispozițiilor legale;

2. când hotărârea s-a dat de alți judecători decât cei care au luat parte la dezbaterea în fond a pricinii;

3. când hotărârea s-a dat cu încălcarea competenței de ordine publică a altei instanțe, invocată în condițiile legii;

4. când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;

5. când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat formele de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității de art. 105 alin. (2);

6. dacă instanța a acordat mai mult decât s-a cerut, ori ceea ce nu s-a cerut.

7. când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii;

8. când instanța, interpretând greșit actul juridic dedus judecății, a schimbat natura ori înțelesul lămurit și vădit neîndoielnic al acestuia;

9. când hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii;

10. *** Abrogat prin [L. Nr. 219/2005](#)

11. *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

*) Dispozițiile art. 304 pct. 3, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, se aplică numai proceselor și cererilor începute, respectiv formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Art. 304 - Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.

Art. 305 - În instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor, care pot fi depuse până la închiderea dezbaterilor.

Art. 306 - (1) Recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazurilor prevăzute în alin. (2).

(2) Motivele de ordine publică pot fi invocate și din oficiu de instanța de recurs, care însă este obligată să le pună în dezbaterea părților.

(3) Indicarea greșită a motivelor de recurs nu atrage nulitatea recursului dacă dezvoltarea acestora face posibilă încadrarea lor într-unul din motivele prevăzute de art. 304.

Art. 307 - *** Abrogat prin L. Nr. 59/1993

Art. 308 - (1) Președintele instanței, după ce va constata că procedura de comunicare a hotărârii a fost îndeplinită, va fixa termen de judecată și va dispune citarea părților și comunicarea motivelor de recurs.

(2) Intimatul este obligat să depună întâmpinare cu cel puțin 5 zile înainte de termenul de judecată.

(3), (4) și (5) *** Abrogate prin [L. Nr. 219/2005](#)

Secțiunea a II-a

Judecarea recursului și efectele casării

Art. 309*) - (1) Președintele va da cuvântul părților după citirea raportului.
(2) Procurorul vorbește cel din urmă, afară de cazul când este parte principală sau recurent.

*) Prevederile alin. (1) al art. 309 au rămas fără aplicabilitate întrucât, prin Legea nr. 219/2005, au fost abrogate dispozițiile alin. (3) - (5) ale art. 308 care prevedeau posibilitatea întocmirii raportului de către președintele completului.

Art. 310 - Dacă nu se dovedește, la prima zi de înfățișare, că recursul a fost depus peste termen sau dacă această dovadă nu reiese din dosar, el se va socoti făcut în termen.

Art. 311 - (1) Hotărârea casată nu are nicio putere.

(2) Actele de executare sau de asigurare făcute în puterea unei asemenea hotărâri sunt desființate de drept, dacă instanța de recurs nu dispune altfel.

Art. 312 - (1) Instanța poate admite recursul, îl poate respinge sau anula ori poate constata perimarea lui.

(2) În caz de admitere a recursului, hotărârea atacată poate fi modificată sau casată, în tot sau în parte.

(3) Modificarea hotărârii atacate se pronunță pentru motivele prevăzute de art. 304 pct. 6, 7, 8 și 9, iar casarea pentru cele prevăzute de art. 304 pct. 1, 2, 3, 4 și 5, precum și în toate cazurile în care instanța a cărei hotărâre este recurată a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului sau modificarea hotărârii nu este posibilă, fiind necesară administrarea de probe noi. Dacă sunt găsite întemeiate mai multe motive, dintre care unele atrag modificarea, iar altele casarea, instanța de recurs va casa în întregime hotărârea atacată pentru a se asigura o judecată unitară.

(4) În caz de casare, curțile de apel și tribunalele vor rejudeca pricina în fond, fie la termenul când a avut loc admiterea recursului, situație în care se pronunță o singură decizie, fie la un alt termen stabilit în acest scop.

(5) Cu toate acestea, în cazul în care instanța a cărei hotărâre este recurată a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului ori judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost regulat citată atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterile fondului, instanța de recurs, după casare, trimite cauza spre rejudecare instanței care a pronunțat hotărârea casată sau altei instanțe de același grad.

(6) În caz de casare a hotărârii atacate, pentru motivul prevăzut de art. 304 pct. 3, instanța va trimite dosarul spre judecare instanței judecătorești competente sau organului cu activitate jurisdicțională competent, potrivit legii, iar pentru motivul prevăzut de art. 304 pct. 4 va respinge cererea ca inadmisibilă.

(6)¹⁾ Casarea cu trimitere poate fi dispusă o singură dată în cursul procesului pentru cazul în care instanța a cărei hotărâre este recurată a soluționat procesul fără a intra în cercetarea fondului, pentru cazul în care judecata s-a făcut în lipsa părții care nu a fost regulat citată atât la administrarea probelor, cât și la dezbaterile fondului, respectiv pentru cazul casării pentru lipsă de competență. În cazul în care, după casarea cu trimitere potrivit alin. 5 sau 6, intervine o nouă casare în aceeași cauză, tribunalele și curțile de apel vor rejudeca în fond cauza, dispozițiile alin. 4 fiind aplicabile.

(7) Dacă instanța de recurs constată că ea însăși era competentă să soluționeze pricina în primă instanță sau în apel, va casa hotărârea recurată și va soluționa cauza potrivit competenței sale.

*) Dispozițiile art. 312 alin. 6¹⁾, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, se aplică numai proceselor și cererilor începute, respectiv formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Art. 313 - Înalta Curte de Casație și Justiție, în caz de casare, trimite cauza spre o nouă judecată instanței care a pronunțat hotărârea casată ori, atunci când interesele bunei administrări a justiției o cer,

altei instanțe de același grad, cu excepția cazului casării pentru lipsă de competență, când trimite cauza instanței competente sau altui organ cu activitate jurisdicțională competent potrivit legii.

Art. 314 - Înalta Curte de Casație și Justiție hotărăște asupra fondului pricinii în toate cazurile în care casează hotărârea atacată numai în scopul aplicării corecte a legii la împrejurări de fapt ce au fost deplin stabilite.

Art. 315 - (1) În caz de casare, hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate, precum și asupra necesității administrării unor probe sunt obligatorii pentru judecătorii fondului.

(2) Când hotărârea a fost casată pentru nerespectarea formelor procedurale, judecata va reîncepe de la actul anulat.

(3) După casare, instanța de fond va judeca din nou, ținând seama de toate motivele invocate înaintea instanței a cărei hotărâre a fost casată.

(3¹)^{*)} În cazul rejudecării după casare, cu reținere sau cu trimitere, sunt admisibile orice probe prevăzute de lege.

(4) La judecarea recursului, precum și la rejudecarea procesului după casarea hotărârii de către instanța de recurs, dispozițiile art. 296 sunt aplicabile în mod corespunzător.

*) Dispozițiile art. 315 alin. 3¹, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, se aplică numai proceselor și cererilor începute, respectiv formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Art. 316*) - Dispozițiile de procedură privind judecata în apel se aplică și în instanța de recurs, în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în acest capitol.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XXXIX/2007

Cap. I¹

Contestația în anulare

Art. 317 - (1) Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului:

1. când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;

2. când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență.

(2) Cu toate acestea, contestația poate fi primită pentru motivele mai sus-arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond.

Art. 318 - (1) Hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.

(2) *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 319 - (1) Contestația se introduce la instanța a cărei hotărâre se atacă.

(2) Contestația se poate face oricând înainte de începutul executării silite, iar în timpul ei, până la împlinirea termenului stabilit la art. 401 alin. (1) lit. b) sau c). Împotriva hotărârilor irevocabile care nu se aduc la îndeplinire pe cale de executare silită, contestația poate fi introdusă în termen de 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoștință de hotărâre, dar nu mai târziu de un an de la data când hotărârea a rămas irevocabilă.

Art. 319¹ - Instanța poate suspenda executarea hotărârii a cărei anulare se cere, sub condiția depunerii unei cauțiuni. Dispozițiile art. 403 alin. (3) și (4) se aplică în mod corespunzător.

*) Art. 319¹ a fost introdus prin O.U.G. 138/2000.

Art. 320 - (1) Contestația se judecă de urgență și cu precădere.

(2) Întâmpinarea este obligatorie și se depune la dosar cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată.

(3) Hotărârea dată în contestație este supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea atacată.

Art. 321 - Nu se poate face o nouă contestație pentru motive ce au existat la data celei dintâi.

Cap. II

Revizuirea hotărârilor

Art. 322 - Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri:

1. dacă dispozitivul hotărârii cuprinde dispoziții potrivnice ce nu se pot aduce la îndeplinire;
2. dacă s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut, ori s-a dat mai mult decât s-a cerut;
3. dacă obiectul pricinii nu se află în ființă;
- 4.²⁾ dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecății ori dacă un magistrat a fost sancționat disciplinar pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență în acea cauză;

*) Dispozițiile art. I pct. 55 din Legea nr. 219/2005, care au modificat pct. 4 al art. 322, au fost declarate neconstituționale, textul anterior acestei modificări având următorul conținut: "dacă un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul sau în urma judecății. În cazul în care, în ambele situații, constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate. La judecarea cererii va fi citat și cel învinuit de săvârșirea infracțiunii." ([Decizia](#) Curții Constituționale Nr. 66/2008)

5. dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților, ori dacă s-a desființat sau s-a modificat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere;

6. dacă statul ori alte persoane juridice de drept public sau de utilitate publică, dispăruții, incapabilii sau cei puși sub curatelă nu au fost apărați deloc sau au fost apărați cu viclenie de cei însărcinați să-i apere;

7. dacă există hotărâri definitive potrivnice date de instanțe de același grad sau de grade deosebite, în una și aceeași pricină, între aceleași persoane, având aceeași calitate.

Aceste dispoziții se aplică și în cazul când hotărârile potrivnice sunt date de instanțe de recurs. În cazul când una dintre instanțe este Înalta Curte de Casație și Justiție cererea de revizuire se va judeca de această instanță;

8. dacă partea a fost împiedicată să se înfățișeze la judecată și să înștiințeze instanța despre aceasta dintr-o împrejurare mai presus de voința sa;

9³⁾. dacă Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, iar consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate;

*) Prevederile pct. 9 au fost declarate neconstituționale prin [D.C.C. nr. 233/2011](#), în măsura în care nu permit revizuirea unei hotărâri judecătorești prin care, fără a se evoca fondul, s-au produs încălcări ale unor drepturi și libertăți fundamentale, încălcări constatate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Potrivit art. 147 alin. 1 din Constituție, "Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pun de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept".

10. dacă, după ce hotărârea a devenit definitivă, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepției invocate în acea cauză, declarând neconstituțională legea, ordonanța ori o dispoziție dintr-o lege sau dintr-o ordonanță care a făcut obiectul acelei excepții ori alte dispoziții din actul atacat, care, în mod necesar și evident, nu pot fi disociate de prevederile menționate în sesizare.

Art. 323 - (1) Cererea de revizuire se îndreaptă la instanța care a dat hotărârea rămasă definitivă și a cărei revizuire se cere.

(2) În cazul art. 322 pct. 7, cererea de revizuire se va îndrepta la instanța mai mare în grad față de instanța sau instanțele care au pronunțat hotărârile potrivnice. Când cele două instanțe care au dat hotărârile potrivnice fac parte din circumscripții judecătorești deosebite, instanța mai mare în grad la care urmează să se îndrepte cererea de revizuire va fi aceea a instanței care a dat prima hotărâre.

Art. 324 - (1) Termenul de revizuire este de o lună și se va socoti:

1. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 1, 2 și 7 alin. (1), de la comunicarea hotărârilor definitive, iar când hotărârile au fost date de instanțe de recurs după evocarea fondului, de la pronunțare; pentru hotărârile prevăzute la punctul 7 alin. (2) de la pronunțarea ultimei hotărâri;

2. în cazul prevăzut de art. 322 pct. 3, de la cel din urmă act de executare;

3. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 4, din ziua în care partea a luat cunoștință de hotărârea instanței penale de condamnare a judecătorului, martorului sau expertului ori de hotărârea care a declarat fals înscrisul. În lipsa unei astfel de hotărâri termenul curge de la data când partea a luat cunoștință de împrejurările pentru care constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii acestora;*)

4. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 5, din ziua în care s-au descoperit înscrisurile ce se invocă ori, după caz, din ziua în care partea a luat cunoștință de hotărârea desființată sau modificată pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere;

5. în cazurile prevăzute de art. 322 pct. 6, de la comunicarea hotărârii definitive făcută statului ori celorlalte persoane de drept public sau de utilitate publică, sau de la întoarcerea dispărutului ori de la dobândirea capacității; în aceste din urmă două cazuri termenul fiind de 6 luni.

(2) În cazul art. 322 pct. 8 termenul de revizuire este de 15 zile și se socotește de la încetarea împiedicării.

(3) Pentru motivele prevăzute la art. 322 pct. 9 și 10, termenul este de 3 luni de la data publicării hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv a deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.

*) Prevederile art. 324 alin. (1) pct. 3 C. proc. civ. nu au fost corelate cu dispozițiile art. 322 pct. 4, urmând ca practica și doctrina să rezolve problema stabilirii momentului de la care curge termenul de o lună pentru ipoteza sancționării disciplinare a magistratului.

Art. 325 - Instanța poate suspenda executarea hotărârii a cărei revizuire se cere, sub condiția dării unei cauțiuni. Dispozițiile art. 403 alin. (3) și (4) se aplică în mod corespunzător.

Art. 326 - (1) Cererea de revizuire se judecă potrivit dispozițiilor prevăzute pentru cererea de chemare în judecată.

(2) Întâmpinarea este obligatorie și se depune la dosar cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată.

(3) Dezbaterile sunt limitate la admisibilitatea revizuirii și la faptele pe care se întemeiază.

Art. 327 - (1) Dacă instanța încuviințează cererea de revizuire, ea va schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată, iar în cazul hotărârilor definitive potrivnice, ea va anula cea din urmă hotărâre.

(2) Se va face arătare de hotărârea dată în revizuire, în josul originalului hotărârii revizuite.

Art. 328 - (1) Hotărârea asupra revizuirii este supusă căilor de atac prevăzute de lege pentru hotărârea revizuită.

(2) Dacă revizuirea s-a cerut pentru hotărâri potrivnice calea de atac este recursul, cu excepția cazului în care instanța de revizuire este Înalta Curte de Casație și Justiție, a cărei hotărâre este irevocabilă.

Titlul VI

Recursul în interesul legii

Art. 329^{*)} - Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.

^{*)} Dispozițiile art. 329, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, se aplică numai sesizărilor privind recursul în interesul legii formulate după data de 25 noiembrie 2010.

^{**) Recurs în interesul legii:}

- [Decizia](#) nr. I/2003

Art. 329¹ - *** Abrogat prin L. Nr. 59/1993

Art. 329² - *** Abrogat prin L. Nr. 59/1993

Art. 330 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 58/2003

Art. 330¹ - *** Introdus prin L. nr. 59/1993 și abrogat prin O.U.G. Nr. 58/2003

Art. 330² - *** Introdus prin L. nr. 59/1993 și abrogat prin O.U.G. Nr. 58/2003

Art. 330³ - *** Introdus prin L. nr. 59/1993 și abrogat prin O.U.G. Nr. 58/2003

Art. 330⁴ - *** Introdus prin L. nr. 59/1993 și abrogat prin O.U.G. Nr. 58/2003

Art. 330^{5*)} - Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești irevocabile, care se anexează cererii.

^{*)} Art. 330⁵ a fost introdus prin L. nr. 202/2010, și se aplică numai sesizărilor privind recursul în interesul legii formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Art. 330^{6*)} - (1) Recursul în interesul legii se judecă de un complet format din președintele sau, în lipsa acestuia, din vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președinții de secții din cadrul acesteia, precum și un număr de 20 de judecători, din care 14 judecători din secția în a cărei competență intră problema de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești și câte 2 judecători din cadrul celorlalte secții. Președintele completului este președintele, respectiv vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(2) În cazul în care problema de drept prezintă interes pentru două sau mai multe secții, președintele sau, după caz, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție va stabili numărul judecătorilor din secțiile interesate care vor intra în compunerea completului prevăzut la alin. 1, celelalte secții urmând a fi reprezentate potrivit dispozițiilor aceleiași alineat.

(3) După sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele sau, după caz, vicepreședintele acesteia va lua măsurile necesare pentru desemnarea aleatorie a judecătorilor din cadrul secției în a cărei competență intră problema de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, precum și a judecătorilor din celelalte secții ce intră în alcătuirea completului prevăzut la alin. 1.

(4) La primirea cererii, președintele completului va desemna un judecător din cadrul secției în a cărei competență intră problema de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, pentru a întocmi un raport asupra recursului în interesul legii. În cazul în care problema de drept prezintă interes pentru două sau mai multe secții, președintele completului va desemna câte un judecător din cadrul acestor secții pentru întocmirea raportului. Raportorii nu sunt incompatibili.

(5) În vederea întocmirii raportului, președintele completului poate solicita unor specialiști recunoscuți opinia scrisă asupra problemelor de drept soluționate diferit.

(6) Raportul va cuprinde soluțiile diferite date problemei de drept și argumentele pe care se fundamentează, jurisprudența relevantă a Curții Constituționale, a Curții Europene a Drepturilor Omului, a Curții de Justiție a Uniunii Europene și opinia specialiștilor consultați, dacă este cazul, precum și doctrina în materie. Totodată, judecătorul sau, după caz, judecătorii raportori vor întocmi proiectul soluției ce se propune a fi dată recursului în interesul legii.

(7) Ședința completului se convoacă de președintele acestuia, cu cel puțin 20 de zile înainte de desfășurarea acesteia. Odată cu convocarea, fiecare judecător va primi o copie a raportului și a soluției propuse.

(8) La ședință participă toți judecătorii completului. Dacă există motive obiective, aceștia vor fi înlocuiți cu respectarea regulilor prevăzute la alin. 3.

(9) Recursul în interesul legii se susține în fața completului, după caz, de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de procurorul desemnat de acesta, de judecătorul desemnat de colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv al curții de apel ori de Avocatul Poporului sau de un reprezentant al acestuia.

(10) Recursul în interesul legii se judecă în cel mult 3 luni de la data sesizării instanței, iar soluția se adoptă cu cel puțin două treimi din numărul judecătorilor completului. Nu se admit abțineri de la vot.

*) Art. 330⁶ a fost introdus prin L. nr. 202/2010, și se aplică numai sesizărilor privind recursul în interesul legii formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Art. 330⁷⁾ - (1) Asupra cererii, completul se pronunță prin decizie.

(2) Decizia se pronunță numai în interesul legii și nu are efecte asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese.

(3) Decizia se motivează în termen de cel mult 30 de zile de la pronunțare și se publică în cel mult 15 zile de la motivare în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(4) Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

*) Art. 330⁷ a fost introdus prin L. nr. 202/2010, și se aplică numai sesizărilor privind recursul în interesul legii formulate după data de 25 noiembrie 2010.

Cartea a III-a

Dispoziții generale privitoare la procedurile necontencioase

Art. 331 - Cererile pentru dezlegarea căroră este nevoie de mijlocirea instanței fără însă să se urmărească stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană, precum sunt cele privitoare la darea autorizațiilor judecătorești, sau la luarea unor măsuri legale de supraveghere, ocrotire ori asigurare, sunt supuse dispozițiilor de procedură mai jos arătate.

Art. 332 - Cererile necontencioase care sunt în legătură cu o lucrare sau o pricină în curs la o instanță sau pe care aceasta a dezlegat-o, ori dacă au ca obiect eliberarea unor înscrisuri, titluri sau valori aflate în depozitul unei instanțe, se vor îndrepta la acea instanță.

Art. 333 - (1) Cererea va cuprinde numele și domiciliul celui care o face și ale persoanelor pe care acesta cere să fie chemate înaintea instanței, precum și arătarea pe scurt a obiectului, motivarea cererii și semnătura.

(2) Ea va fi însoțită de înscrisurile pe care se sprijină.

Art. 334 - (1) Instanța își verifică competența din oficiu, putând cere părții lămuririle necesare.

(2) Dacă instanța se declară incompetentă va trimite dosarul instanței în drept să hotărască.

Art. 335 - Dacă cererea, prin însuși cuprinsul ei sau prin obiecțiile ridicate de persoanele citate sau care intervin, prezintă caracter contencios, instanța o va respinge.

Art. 336*) - (1) Încheierea prin care se încuviințează cererea este executorie. Ea este supusă recursului.

(2) Termenul de recurs va curge de la pronunțare, pentru cei care au fost de față, și de la comunicare, pentru cei care au lipsit.

(3) Recursul poate fi făcut de orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată la dezlegarea cererii.

(4) Executarea încheierii poate fi suspendată de instanța de recurs cu sau fără cauțiune.

(5) Recursul se judecă în camera de consiliu.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XV/2008

Art. 337 - Încheierile nu au puterea lucrului judecat.

Art. 338 - (1) Procedura prevăzută în articolele de mai sus se întregește cu dispozițiile de procedură contencioasă, în măsura în care nu sunt potrivnice naturii necontencioase a cererii.

(2) Materiile necontencioase cu privire la care legea prevede o procedură specială rămân supuse dispozițiilor speciale, care se vor întregi cu cele prevăzute în cuprinsul cărții de față.

Art. 339 - (1) Procedura necontencioasă se aplică și în cazurile în care legea dă în căderea președintelui instanței luarea unor măsuri cu caracter necontencios.

(2) În aceste cazuri, președintele este ținut să pronunțe încheierea în termen de cel mult 3 zile de la primirea cererii.

(3) Recursul împotriva încheierii date de președintele judecătoriei se judecă de tribunal, iar recursul împotriva încheierii date de președintele tribunalului sau curții de apel se judecă de un complet al instanței respective.

Cartea a IV-a

Despre arbitraj

Cap. I

Dispoziții generale

Art. 340 - Persoanele care au capacitatea deplină de exercițiu al drepturilor pot conveni să soluționeze pe calea arbitrajului litigiile patrimoniale dintre ele, în afară de acelea care privesc drepturi asupra cărora legea nu permite a se face tranzacție.

Art. 340¹⁾ - Arbitrajul poate fi încredințat, prin convenția arbitrală, uneia sau mai multor persoane, investite de părți sau în conformitate cu acea convenție să judece litigiul și să pronunțe o hotărâre definitivă și obligatorie pentru ele. Arbitrul unic sau, după caz, arbitrii investiți constituie, în sensul dispozițiilor de față, tribunalul arbitral.

*) Art. 340¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 341 - (1) Arbitrajul se organizează și se desfășoară potrivit convenției arbitrale, încheiată conform cu prevederile cap. II.

(2) Sub rezerva respectării ordinii publice sau a bunelor moravuri, precum și a dispozițiilor imperative ale legii, părțile pot stabili prin convenția arbitrală sau prin act scris încheiat ulterior, fie direct, fie prin referire la o anumită reglementare având ca obiect arbitrajul, normele privind constituirea tribunalului arbitral, numirea, revocarea și înlocuirea arbitrilor, termenul și locul arbitrajului, normele de procedură pe care tribunalul arbitral trebuie să le urmeze în judecarea litigiului, inclusiv procedura unei eventuale concilierii prealabile, repartizarea între părți a cheltuielilor arbitrale, conținutul și forma hotărârii arbitrale și, în general, orice alte norme privind buna desfășurare a arbitrajului.

(3) În lipsa unor asemenea norme, tribunalul arbitral va putea reglementa procedura de urmat așa cum va socoti mai potrivit.

(4) Dacă nici tribunalul arbitral nu a stabilit aceste norme, se vor aplica dispozițiile ce urmează.

Art. 341¹⁾ - Părțile pot conveni ca arbitrajul să fie organizat de o instituție permanentă de arbitraj sau de o terță persoană.

*) Art. 341¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 342*) - (1) Pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi în organizarea și desfășurarea arbitrajului, partea interesată poate sesiza instanța de judecată, care în lipsa convenției arbitrale, ar fi fost competentă să judece litigiul în fond, în primă instanță.

(2) În cazul în care părțile au încheiat convenția arbitrală în cursul judecării litigiului la o instanță judecătorească, aceasta devine competentă să soluționeze cererile prevăzute în alin. (1).

(3) Instanța va soluționa aceste cereri de urgență și cu precădere, cu procedura ordonanței președințiale.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. V/2001

Cap. II

Convenția arbitrală

Art. 343 - (1) Convenția arbitrală se încheie, în scris, sub sancțiunea nulității.

(2) Ea se poate încheia fie sub forma unei clauze compromisorii, înscrisă în contractul principal, fie sub forma unei înțelegeri de sine stătătoare, denumită compromis.

Art. 343¹⁾ - (1) Prin clauza compromisorie părțile convin ca litigiile ce se vor naște din contractul în care este inserată sau în legătură cu acesta să fie soluționate pe calea arbitrajului, arătându-se numele arbitrilor sau modalitatea de numire a lor.

(2) Validitatea clauzei compromisorii este independentă de valabilitatea contractului în care a fost înscrisă.

*) Art. 343¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 343²⁾ - Prin compromis părțile convin ca un litigiu ivit între ele să fie soluționat pe calea arbitrajului, arătându-se, sub sancțiunea nulității, obiectul litigiului și numele arbitrilor sau modalitatea de numire a lor.

*) Art. 343² a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 343³⁹⁾ - (1) Încheierea convenției arbitrale exclude, pentru litigiul care face obiectul ei, competența instanțelor judecătorești.

(2) Tribunalul arbitral își verifică propria sa competență de a soluționa un litigiu și hotărăște în această privință printr-o încheiere care se poate desființa numai prin acțiunea în anulare introdusă împotriva hotărârii arbitrale, conform art. 364.

*) Art. 343³⁾ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 343⁴⁰⁾ - (1) În cazul în care părțile în proces au încheiat o convenție arbitrală, pe care una dintre ele o invocă în instanța judecătorească, aceasta își verifică competența.

(2) Instanța va reține spre soluționare procesul dacă:

a) pârâtul și-a formulat apărările în fond, fără nicio rezervă întemeiată pe convenția arbitrală;

b) convenția arbitrală este lovită de nulitate ori este inoperantă;

c) tribunalul arbitral nu poate fi constituit din cauze vădit imputabile pârâtului în arbitraj.

(3) În celelalte cazuri, instanța judecătorească, la cererea uneia dintre părți, se va declara incompetentă, dacă va constata că există convenție arbitrală.

(4) În caz de conflict de competență, hotărăște instanța judecătorească ierarhic superioară instanței înaintea căreia s-a ivit conflictul.

*) Art. 343⁴⁾ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Cap. III

Arbitrii. Constituirea tribunalului arbitral. Termenul și locul arbitrajului

Art. 344 - Poate fi arbitru orice persoană fizică, de cetățenie română, care are capacitatea deplină de exercițiu al drepturilor.

Art. 345 - (1) Părțile stabilesc dacă litigiul se judecă de un arbitru unic sau de doi ori de mai mulți arbitri.

(2) Dacă părțile n-au stabilit numărul arbitrilor, litigiul se judecă de trei arbitri, câte unul numit de fiecare dintre părți, iar al treilea - supraarbitrul - desemnat de cei doi arbitri.

(3) Dacă există mai mulți reclamanți sau mai mulți pârâți, părțile care au interese comune vor numi un singur arbitru.

Art. 346 - Este nulă clauza din convenția arbitrală care prevede dreptul uneia dintre părți de a numi arbitru în locul celeilalte părți sau de a avea mai mulți arbitri decât cealaltă parte.

Art. 347 - (1) Arbitrii sunt numiți, revocați sau înlocuiți conform convenției arbitrale.

(2) Când arbitrul unic sau, după caz, arbitrii nu au fost numiți prin convenția arbitrală și nici nu s-a prevăzut modalitatea de numire, partea care vrea să recurgă la arbitraj invită cealaltă parte, în scris, să procedeze la numirea lor.

(3) În comunicare se arată numele, domiciliul și, pe cât posibil, datele personale și profesionale ale arbitrului unic propus sau ale arbitrului desemnat de partea care vrea să recurgă la arbitraj, precum și enunțarea succintă a pretențiilor și a temeiului lor.

Art. 348 - Partea căreia i s-a făcut comunicarea trebuie să transmită, la rândul său, în termen de 10 zile de la primirea acesteia, răspunsul la propunerea de numire a arbitrului unic sau, după caz, numele, domiciliul și, pe cât posibil, datele personale și profesionale ale arbitrului desemnat de ea.

Art. 349 - Acceptarea însărcinării de arbitru trebuie să fie făcută în scris și comunicată părților în termen de 5 zile de la data primirii propunerii de numire.

Art. 350 - Cei doi arbitri vor proceda la numirea supraarbitrului, în termen de 10 zile de la ultima acceptare. Supraarbitrul se va conforma prevederilor art. 349.

Art. 351 - (1) În caz de neînțelegere între părți cu privire la numirea arbitrilor ori dacă o parte nu numește arbitrii ori dacă cei doi arbitri nu cad de acord asupra persoanei supraarbitrilor, partea care vrea să recurgă la arbitraj poate cere instanței judecătorești să procedeze la numirea arbitrilor ori, după caz, a supraarbitrilor.

(2) Încheierea de numire se va da în termen de 10 zile de la sesizare, cu citarea părților. Ea nu este supusă căilor de atac.

Art. 351¹⁹⁾ - (1) Arbitrul poate fi recuzat pentru cauze care pun la îndoială independența și imparțialitatea sa. Cauzele de recuzare sunt cele prevăzute pentru recuzarea judecătorilor. Poate constitui o cauză de recuzare și neîndeplinirea condițiilor de calificare sau a altor condiții privitoare la arbitrii, prevăzute în convenția arbitrală.

(2) O parte nu poate recuza arbitrul numit de ea decât pentru cauze survenite după numire.

(3) Persoana care știe că în privința sa există o cauză de recuzare este obligată să înștiințeze părțile și pe ceilalți arbitrii mai înainte de a fi acceptat însărcinarea de arbitru, iar dacă asemenea cauze survin după acceptare, de îndată ce le-a cunoscut.

(4) Această persoană nu poate participa la judecarea litigiului decât dacă părțile, înștiințate potrivit alineatului precedent, comunică în scris că înțeleg să nu ceară recuzarea. Chiar în acest caz, ea are dreptul să se abțină de la judecarea litigiului, fără ca abținerea să însemne recunoașterea cauzei de recuzare.

*) Art. 351¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 351²⁰⁾ - (1) Recuzarea trebuie să fie cerută, sub sancțiunea decăderii, în termen de 10 zile de la data când partea a luat cunoștință de numirea arbitrilor sau, după caz, de la survenirea cauzei de recuzare.

(2) Cererea de recuzare se soluționează de instanța judecătorească, prevăzută de art. 342, cu citarea părților și a arbitrilor recuzați, în termen de 10 zile de la sesizare. Încheierea nu este supusă căilor de atac.

*) Art. 351² a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 352 - În caz de vacanță, pentru orice cauză, recuzare, revocare, abținere, renunțare, împiedicare, deces, și dacă nu s-a numit un supleant sau dacă acesta este împiedicat să-și exercite însărcinarea, se va proceda la înlocuirea arbitrilor potrivit dispozițiilor stabilite pentru numirea lui.

Art. 353 - Arbitrii sunt răspunzători de daune, în condițiile legii:

a) dacă, după acceptare, renunță în mod nejustificat la însărcinarea lor;

b) dacă, fără motiv justificat, nu participă la judecarea litigiului ori nu pronunță hotărârea în termenul stabilit de convenția arbitrală sau de lege;

c) dacă nu respectă caracterul confidențial al arbitrajului, publicând sau divulgând date de care iau cunoștință în calitate de arbitrii, fără a avea autorizarea părților;

d) dacă încalcă în mod flagrant îndatoririle ce le revin.

Art. 353¹⁹⁾ - În cazul arbitrajului organizat de o instituție permanentă, toate atribuțiile ce revin instanței judecătorești în temeiul dispozițiilor din prezentul capitol se exercită de acea instituție, conform regulamentului său, afară numai dacă acel regulament prevede altfel.

*) Art. 353¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 353²⁰⁾ - (1) Tribunalul arbitral se consideră constituit pe data ultimei acceptări a însărcinării de arbitru, de supraarbitru sau, după caz, de arbitru unic.

(2) Data acceptării este cea a expedierii prin poștă a comunicării prevăzute de art. 349.

*) Art. 353² a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 353³⁾ - (1) Dacă părțile n-au prevăzut altfel, tribunalul arbitral trebuie să pronunțe hotărârea în termen de cel mult 5 luni de la data constituirii sale.

(2) Termenul se suspendă pe timpul judecării unei cereri de recuzare sau a oricărei alte cereri incidente adresate instanței judecătorești prevăzute de art. 342.

(3) Părțile pot consimți în scris la prelungirea termenului arbitrajului.

(4) De asemenea, tribunalul arbitral poate dispune, pentru motive temeinice, prelungirea termenului cu cel mult două luni.

(5) Termenul se prelungește de drept cu două luni în cazul prevăzut de art. 360³, precum și în cazul decesului uneia dintre părți.

(6) Trecerea termenului prevăzut în prezentul articol nu poate să constituie un motiv de caducitate a arbitrajului afară de cazul în care una dintre părți a notificat celeilalte părți și tribunalului arbitral, până la primul termen de înfățișare, că înțelege să invoce caducitatea.

*) Art. 353³ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 354 - Părțile stabilesc locul arbitrajului. În lipsa unei asemenea prevederi, locul arbitrajului se stabilește de tribunalul arbitral.

Cap. IV

Sesizarea tribunalului arbitral. Cuprinsul cererii de arbitrare. Întâmpinarea. Cererea reconvențională

Art. 355 - (1) Tribunalul arbitral este sesizat de reclamant printr-o cerere scrisă, care va cuprinde:

a) numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în Registrul comerțului, numărul de telefon, contul bancar;

b) numele și calitatea celui care angajează sau reprezintă partea în litigiu, anexându-se dovada calității;

c) menționarea convenției arbitrale, anexându-se copie de pe contractul în care este inserată, iar dacă s-a încheiat un compromis, copie de pe acesta;

d) obiectul și valoarea cererii, precum și calculul prin care s-a ajuns la determinarea acestei valori;

e) motivele de fapt și de drept, precum și probele pe care se întemeiază cererea;

f) numele și domiciliul membrilor tribunalului arbitral;

g) semnătura părții.

(2) Cererea se poate face și printr-un proces-verbal încheiat în fața tribunalului arbitral și semnat de părți sau numai de reclamant, precum și de arbitri.

Art. 356 - Reclamantul va comunica pârâtului, precum și fiecărui arbitru, copie de pe cererea de arbitrare și de pe înscrisurile anexate.

Art. 356¹⁾ - (1) În termen de 30 de zile de la primirea copiei de pe cererea de arbitrare, pârâtul va face întâmpinare cuprinzând excepțiile privind cererea reclamantului, răspunsul în fapt și în drept la această cerere, probele propuse în apărare, precum și, în mod corespunzător, celelalte mențiuni prevăzute în art. 355, pentru cererea de arbitrare.

(2) Excepțiile și alte mijloace de apărare, care nu au fost arătate prin întâmpinare, trebuie ridicate, sub sancțiunea decăderii, cel mai târziu la primul termen de înfățișare. Dispozițiile art. 358¹² alin. (3) rămân aplicabile.

(3) Dacă prin nedepunerea întâmpinării litigiul se amână, pârâtul va putea fi obligat la plata cheltuielilor de arbitrare cauzate prin amânare.

(4) Dispozițiile art. 356 se aplică în mod corespunzător.

*) Art. 356¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 357 - (1) Dacă pârâtul are pretenții împotriva reclamantului, derivând din același raport juridic, el poate face cerere reconvențională.

(2) Cererea reconvențională va fi introdusă în cadrul termenului pentru depunerea întâmpinării sau cel mai târziu până la primul termen de înfățișare și trebuie să îndeplinească aceleași condiții ca și cererea principală.

Cap. V

Procedura arbitrală

Art. 358 - În întreaga procedură arbitrală trebuie să se asigure părților, sub sancțiunea nulității hotărârii arbitrale, egalitatea de tratament, respectarea dreptului de apărare și a principiului contradictorialității.

Art. 358^{1a)} - (1) Comunicarea între părți sau către părți a înscrisurilor litigiului, a citațiilor, hotărârilor arbitrale și încheierilor de ședință se face prin scrisoare recomandată cu recipisă de predare sau cu confirmare de primire. Informațiile și înștiințările pot fi făcute și prin telegramă, telex, fax sau orice alt mijloc de comunicare care permite stabilirea probei comunicării și a textului transmis.

(2) Înscrisurile pot fi înmânate și personal părții, sub semnătură.

(3) Dovezile de comunicare se depun la dosar.

*) Art. 358¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 358^{2a)} - (1) Îndată după expirarea termenului pentru depunerea întâmpinării, tribunalul arbitral verifică stadiul pregătirii litigiului pentru dezbateri și, dacă va socoti necesar, va dispune măsurile corespunzătoare pentru completarea dosarului.

(2) După această verificare și, dacă este cazul, după completarea dosarului, tribunalul arbitral fixează termen de dezbateri a litigiului și dispune citarea părților.

*) Art. 358² a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 358^{3a)} - Între data primirii citației și termenul de dezbateri trebuie să existe un interval de timp de cel puțin 15 zile.

*) Art. 358³ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 358^{4a)} - Părțile pot participa la dezbateri personal sau prin reprezentanți și pot fi asistate de orice persoană.

*) Art. 358⁴ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 358^{5a)} - Neprezentarea părții legal citate nu împiedică dezbateri litigiului, afară numai dacă partea lipsă nu va cere, cel mai târziu până în preluarea dezbaterii, amânarea litigiului pentru motive temeinice, încunoscând în același termen și cealaltă parte, precum și arbitrii. Amânarea se poate acorda o singură dată.

*) Art. 358⁵ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 358⁶⁹ - Oricare dintre părți poate cere în scris ca soluționarea litigiului să se facă în lipsa sa, pe baza actelor de la dosar, art. 358³ rămânând însă aplicabil.

*) Art. 358⁶ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 358⁷⁹ - Dacă ambele părți, deși legal citate, nu se prezintă în termen, tribunalul arbitral va soluționa litigiul în afară de cazul în care s-a cerut amânarea pentru motive temeinice. Tribunalul arbitral poate, de asemenea, să amâne judecarea litigiului, citând părțile, dacă apreciază că prezența lor la dezbateri este necesară.

*) Art. 358⁷ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 358⁸⁹ - (1) Înaintea sau în cursul arbitrajului oricare dintre părți poate cere instanței judecătorești competente să încuviințeze măsuri asigurătoare și măsuri vremelnice cu privire la obiectul litigiului sau să constate anumite împrejurări de fapt.

(2) La această cerere se vor anexa, în copie, cererea de arbitraj sau, în lipsă, dovada comunicării prevăzute de art. 347 alin. (2) și (3), precum și convenția arbitrală.

(3) Încuviințarea acestor măsuri va fi adusă la cunoștința tribunalului arbitral de către partea care le-a cerut.

*) Art. 358⁸ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 358⁹⁹ - În cursul arbitrajului, măsurile asigurătoare și măsurile vremelnice, ca și constatarea anumitor împrejurări de fapt, pot fi încuviințate și de tribunalul arbitral. În caz de împotrivire, executarea acestor măsuri se dispune de către instanța judecătorească.

*) Art. 358⁹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 358¹⁰⁹ - (1) Fiecare dintre părți are sarcina să dovedească faptele pe care își întemeiază în litigiu pretenția sau apărarea.

(2) În vederea soluționării litigiului, tribunalul arbitral poate cere părților explicații scrise cu privire la obiectul cererii și faptele litigiului și poate dispune administrarea oricăror probe prevăzute de lege.

*) Art. 358¹⁰ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 358¹¹⁹ - (1) Administrarea probelor se efectuează în ședința tribunalului arbitral. Acesta poate dispune ca administrarea probelor să fie efectuată în fața unui arbitru din compunerea tribunalului arbitral.

(2) Ascultarea martorilor și a experților se face fără prestare de jurământ.

(3) Tribunalul arbitral nu poate să recurgă la mijloace de constrângere și nici să aplice sancțiuni martorilor sau experților. Pentru luarea acestor măsuri părțile se pot adresa instanței judecătorești prevăzute de art. 342.

(4) Aprecierea probelor se face de către arbitri potrivit intimei lor convingeri.

*) Art. 358¹¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 358¹²⁹ - (1) Orice excepție privind existența și validitatea convenției arbitrale, constituirea tribunalului arbitral, limitele însărcinării arbitrilor și desfășurarea procedurii până la primul termen de înfățișare, trebuie ridicată, sub sancțiunea decăderii, cel mai târziu la acest prim termen, dacă nu s-a stabilit un termen mai scurt.

(2) Orice cereri ale părților și orice înscrisuri vor fi depuse cel mai târziu până la primul termen de înfățișare.

(3) Probele care nu au fost cerute cel mai târziu până la prima zi de înfățișare nu vor mai putea fi invocate în cursul arbitrajului, afară de cazurile în care:

- a) necesitatea probei ar reieși din dezbateri;
- b) administrarea probei nu pricinuiește amânarea soluționării litigiului.

*) Art. 358¹² a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 358^{13a)} - (1) Dezbaterile arbitrale vor fi consemnate în încheierea de ședință.

(2) Orice dispoziție a tribunalului arbitral va fi consemnată în încheiere și va fi motivată.

(3) Încheierea de ședință va cuprinde, pe lângă mențiunile prevăzute la art. 361 lit. a) și b), și următoarele mențiuni:

- a) o scurtă descriere a desfășurării ședinței;
- b) cererile și susținerile părților;
- c) motivele pe care se sprijină măsurile dispuse;
- d) dispozitivul;
- e) semnăturile arbitrilor, cu observarea prevederilor art. 360².

(4) Părțile au dreptul să ia cunoștință de conținutul încheierilor și de actele dosarului. La cererea părților sau din oficiu tribunalul arbitral poate îndrepta sau completa încheierea de ședință, printr-o altă încheiere. Părților li se comunică, la cerere, copie de pe încheierea de ședință.

*) Art. 358¹³ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Cap. VI

Cheltuielile arbitrale

Art. 359 - (1) Cheltuielile pentru organizarea și desfășurarea arbitrajului, precum și onorariile arbitrilor, cheltuielile de administrare a probelor, cheltuielile de deplasare a părților, arbitrilor, experților, martorilor, se suportă potrivit înțelegerii dintre părți.

(2) În lipsa unei asemenea înțelegeri, cheltuielile arbitrale se suportă de partea care a pierdut litigiul, integral dacă cererea de arbitrare este admisă în totalitate sau proporțional cu ceea ce s-a acordat, dacă cererea este admisă în parte.

Art. 359^{1a)} - (1) Tribunalul arbitral poate evalua, în mod provizoriu, quantumul onorariilor arbitrilor și poate obliga părțile să consemneze suma respectivă prin contribuție egală.

(2) Părțile pot fi obligate solidar la plată.

(3) Dacă pârâțul nu-și îndeplinește obligația care îi revine potrivit alin. (1), în termenul stabilit de tribunalul arbitral, reclamantul va consemna întreaga sumă, urmând ca prin hotărârea arbitrală să se stabilească quantumul onorariilor cuvenite arbitrilor, precum și modul de suportare de către părți.

(4) De asemenea, tribunalul arbitral poate obliga părțile sau pe fiecare dintre ele la avansarea altor cheltuieli arbitrale.

*) Art. 359¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 359^{2a)} - Tribunalul arbitral poate să nu dea curs arbitrajului până la consemnarea, avansarea sau plata sumelor prevăzute în prezentul capitol.

*) Art. 359² a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 359³⁹⁾ - La cererea oricăreia dintre părți, instanța judecătorească prevăzută de art. 342 va examina temeinicia măsurilor dispuse de tribunalul arbitral și va stabili cuantumul onorariilor arbitrilor și al celorlalte cheltuieli arbitrale, precum și modalitățile de consemnare, avansare sau de plată.

*) Art. 359³ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 359⁴⁹⁾ - (1) Plata onorariilor arbitrilor se va face după comunicarea către părți a hotărârii arbitrale.
(2) Dacă arbitrajul se întrerupe, fără a se pronunța hotărâre, onorariile arbitrilor pentru activitatea depusă se reduc în mod corespunzător.

*) Art. 359⁴ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 359⁵⁹⁾ - Orice diferență în plus sau în minus de cheltuieli arbitrale se regularizează cel mai târziu prin hotărârea arbitrală și se plătește până la comunicarea către părți sau până la depunerea acesteia la instanța judecătorească. Neplata diferenței atrage suspendarea comunicării sau depunerii hotărârii arbitrale.

*) Art. 359⁵ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 359⁶⁹⁾ - În cazul arbitrajului organizat de o instituție permanentă, taxele pentru organizarea arbitrajului, onorariile arbitrilor, precum și celelalte cheltuieli arbitrale se stabilesc și se plătesc conform regulamentului acelei instituții.

*) Art. 359⁶ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Cap. VII

Hotărârea arbitrală

Art. 360 - (1) *Tribunalul arbitral soluționează litigiul în temeiul contractului principal și al normelor de drept aplicabile, ținând seama, când este cazul, și de uzanțe sau reguli profesionale.*

(2) Pe baza acordului expres al părților, tribunalul arbitral poate soluționa litigiul în echitate.

Art. 360¹⁹⁾ - (1) În toate cazurile, pronunțarea trebuie să fie precedată de deliberarea în secret, cu participarea tuturor arbitrilor în persoană, consemnându-se în hotărâre această participare.

(2) Pronunțarea poate fi amânată cu cel mult 21 de zile, sub condiția încadrării în termenul arbitrajului.

*) Art. 360¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 360²⁹⁾ - Când tribunalul arbitral este compus dintr-un număr fără soț de arbitri, hotărârea se ia cu majoritate de voturi. Arbitrul care a avut o altă părere își va redacta și va semna opinia separată, cu arătarea considerentelor pe care aceasta se sprijină.

*) Art. 360² a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 360³⁹⁾ - Când tribunalul arbitral este compus dintr-un număr cu soț de arbitri și aceștia nu se înțeleg asupra soluției, se va proceda la numirea unui supraarbitru conform înțelegerii dintre părți sau, în lipsă, conform art. 351. Supraarbitrul numit se va uni cu una dintre soluții, o va putea modifica sau va putea pronunța o altă soluție, dar numai după ascultarea părților și a celorlalți arbitri.

*) Art. 360³ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 361 - Hotărârea arbitrală se redactează în scris și trebuie să cuprindă:

- a) componența nominală a tribunalului arbitral, locul și data pronunțării hotărârii;
- b) numele părților, domiciliul sau reședința lor sau, după caz, denumirea și sediul, numele reprezentanților părților, precum și al celorlalte persoane care au participat la dezbaterile litigiului;
- c) menționarea convenției arbitrale în temeiul căreia s-a procedat la arbitraj;
- d) obiectul litigiului și susținerile pe scurt ale părților;
- e) motivele de fapt și de drept ale hotărârii, iar în cazul arbitrajului în echitate, motivele care sub acest aspect întemeiază soluția;
- f) dispozitivul;
- g) semnăturile tuturor arbitrilor, sub rezerva art. 360².

Art. 362 - (1) Dacă prin hotărârea pronunțată tribunalul arbitral a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere, oricare dintre părți poate solicita, în termen de 10 zile de la data primirii hotărârii, completarea ei. Hotărârea de completare se dă cu citarea părților.

(2) Greșelile materiale din textul hotărârii arbitrale sau alte greșeli evidente care nu schimbă fondul soluției, precum și greșelile de calcul, pot fi rectificate, la cererea oricăreia dintre părți, formulată în termenul prevăzut de alin. (1) sau din oficiu, printr-o încheiere de îndreptare.

(3) Hotărârea de completare sau încheierea de îndreptare face parte integrantă din hotărârea arbitrală.

(4) Părțile nu pot fi obligate la plata cheltuielilor legate de completarea sau îndreptarea hotărârii.

Art. 363 - (1) Hotărârea arbitrală va fi comunicată părților în termen de cel mult o lună de la data pronunțării ei.

(2) La cererea oricăreia dintre părți, tribunalul arbitral îi va elibera o dovadă privind comunicarea hotărârii, în condițiile alin. (1).

(3) Hotărârea arbitrală comunicată părților are efectele unei hotărâri judecătorești definitive.

Art. 363¹⁾ - (1) În termen de 20 de zile de la data comunicării hotărârii, tribunalul arbitral va depune dosarul litigiului la instanța judecătorească prevăzută de art. 342 atașând și dovezile de comunicare a hotărârii arbitrale.

(2) În cazul arbitrajului organizat de o instituție permanentă, dosarul se păstrează la acea instituție.

*) Art. 363¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Cap. VIII

Desființarea hotărârii arbitrale

Art. 364*) - Hotărârea arbitrală poate fi desființată numai prin acțiune în anulare pentru unul din următoarele motive:

- a) litigiul nu era susceptibil de soluționare pe calea arbitrajului;
- b) tribunalul arbitral a soluționat litigiul fără să existe o convenție arbitrală sau în temeiul unei convenții nule sau inoperante;
- c) tribunalul arbitral nu a fost constituit în conformitate cu convenția arbitrală;
- d) partea a lipsit la termenul când au avut loc dezbaterile și procedura de citare nu a fost legal îndeplinită;
- e) hotărârea a fost pronunțată după expirarea termenului arbitrajului prevăzut de art. 353²;
- f) tribunalul arbitral s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut ori s-a dat mai mult decât s-a cerut;
- g) hotărârea arbitrală nu cuprinde dispozitivul și motivele, nu arată data și locul pronunțării, nu este semnată de arbitri;
- h) dispozitivul hotărârii arbitrale cuprinde dispoziții care nu se pot aduce la îndeplinire;
- i) hotărârea arbitrală încalcă ordinea publică, bunele moravuri ori dispoziții imperative ale legii.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia V/2001](#)

Art. 364¹⁾ - (1) Părțile nu pot renunța prin convenția arbitrală la dreptul de a introduce acțiunea în anulare împotriva hotărârii arbitrale.

(2) Renunțarea la acest drept se poate face, însă, după pronunțarea hotărârii arbitrale.

*) Art. 364¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 365 - (1) Competența de a judeca în primă instanță acțiunea în anulare revine instanței judecătorești imediat superioare celei prevăzute la art. 342, în circumscripția căreia a avut loc arbitrajul.

(2) Acțiunea în anulare poate fi introdusă în termen de o lună de la data comunicării hotărârii arbitrale.

(3) Instanța judecătorească va putea suspenda executarea hotărârii arbitrale împotriva căreia a fost introdusă acțiunea în anulare, numai după depunerea unei cauțiuni fixate de ea. Dispozițiile art. 403 alin. (3) și (4) se aplică în mod corespunzător.

Art. 366 - (1) Instanța judecătorească, admitând acțiunea, va anula hotărârea arbitrală, iar, dacă litigiul este în stare de judecată, se va pronunța și în fond, în limitele convenției arbitrale. Dacă, însă, pentru a hotărî în fond este nevoie de noi probe, instanța judecătorească se va pronunța în fond după administrarea lor. În acest din urmă caz, hotărârea de anulare nu se va putea ataca decât odată cu hotărârea asupra fondului.

(2) Hotărârea instanței judecătorești cu privire la acțiunea în anulare poate fi atacată numai cu recurs.

Art. 366¹⁾ - În toate cazurile privind hotărârea arbitrală, acțiunea în anulare formulată potrivit art. 364 se judecă în completul prevăzut pentru judecata în primă instanță, iar recursul se judecă în completul prevăzut pentru această cale de atac.

*) Art. 366¹ a fost introdus prin Legea nr. 219/2005.

Cap. IX

Executarea hotărârii arbitrale

Art. 367 - Hotărârea arbitrală este obligatorie. Ea se aduce la îndeplinire de bunăvoie de către partea împotriva căreia s-a pronunțat, de îndată sau în termenul arătat în hotărâre.

Art. 367¹⁾ - (1) La cererea părții câștigătoare, hotărârea arbitrală se investește cu formulă executorie.

(2) Încheierea de investire se dă de către instanța judecătorească prevăzută de art. 342, fără citarea părților, în afară de cazul în care există îndoieli cu privire la regularitatea hotărârii arbitrale, când se vor cita părțile.

*) Art. 367¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 368 - Hotărârea arbitrală investită cu formulă executorie constituie titlu executoriu și se execută silit întocmai ca și o hotărâre judecătorească.

Cap. X

Arbitrajul internațional

Art. 369 - În sensul prezentului capitol, un litigiu arbitral care se desfășoară în România este socotit internațional dacă s-a născut dintr-un raport de drept privat cu element de extraneitate.

Art. 369¹⁾ - Prin convenția arbitrală referitoare la un arbitraj internațional, părțile pot stabili ca acesta să aibă loc în România sau într-o altă țară.

*) Art. 369¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 369^{2a} - (1) În arbitrajul internațional care se judecă în România sau potrivit legii române, tribunalul arbitral va fi compus dintr-un număr impar de arbitri, fiecare dintre părți având dreptul să numească un număr egal de arbitri. Dispozițiile art. 369³ rămân aplicabile.

(2) Partea străină poate numi arbitri de cetățenie străină.

(3) Părțile pot conveni ca arbitrul unic sau supraarbitrul să fie cetățean al unui al treilea stat.

*) Art. 369² a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 369^{3a} - În arbitrajul internațional, durata termenelor stabilite de art. 349, 350, 351², 358³ și 362 se dublează.

*) Art. 369³ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 369^{4a} - (1) Dezbaterea litigiului în fața tribunalului arbitral se face în limba stabilită prin convenția arbitrală sau, dacă nu s-a prevăzut nimic în această privință ori nu a intervenit o înțelegere ulterioară, în limba contractului din care s-a născut litigiul ori într-o limbă de circulație internațională stabilită de tribunalul arbitral.

(2) Dacă o parte nu cunoaște limba în care se desfășoară dezbaterile, la cererea și pe cheltuielile ei, tribunalul arbitral îi asigură serviciile unui traducător.

(3) Părțile pot să participe la dezbateri cu traducătorul lor.

*) Art. 369⁴ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 369^{5a} - În afară de cazul în care părțile convin altfel, onorariile arbitrilor și cheltuielile de deplasare ale acestora se suportă de partea care i-a numit; în cazul arbitrului unic sau al supraarbitrului, aceste cheltuieli se suportă de părți în cote egale.

*) Art. 369⁵ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Cap. XI

Recunoașterea și executarea hotărârilor arbitrale străine

Art. 370 - În sensul prezentului capitol, prin hotărâre arbitrală străină se înțelege o hotărâre dată pe teritoriul unui stat străin sau care nu este considerată ca hotărâre națională în România.

Art. 370^{1a} - Hotărârile arbitrale străine pot fi recunoscute în România, spre a beneficia de puterea lucrului judecat, prin aplicarea în mod corespunzător a prevederilor art. 167 - 172 din Legea Nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat.

*) Art. 370¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 370^{2a} - Hotărârile arbitrale străine, care nu sunt aduse la îndeplinire de bunăvoie de către cei obligați a le executa, pot fi puse în executare silită pe teritoriul României, prin aplicarea în mod corespunzător a prevederilor art. 173 - 177 din Legea nr. 105/1992.

*) Art. 370² a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 370^{*)} - Hotărârile arbitrale străine, pronunțate de către un tribunal arbitral competent, au forță probantă în fața instanțelor din România cu privire la situațiile de fapt pe care le constată.

*) Art. 370¹ a fost introdus prin Legea nr. 59/1993.

Art. 371 - *** Abrogat prin L. nr. 59/1993

Cartea a V-a

Despre executarea silită

Cap. I

Dispoziții generale

Secțiunea I

Scopul și obiectul executării silite

Art. 371^{1*)} - (1) Obligația stabilită prin hotărârea unei instanțe sau printr-un alt titlu se aduce la îndeplinire de bunăvoie.

(2) În cazul în care debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa, aceasta se aduce la îndeplinire prin executare silită, potrivit dispozițiilor prezentei cărți, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Executarea silită are loc în oricare dintre formele prevăzute de lege, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului recunoscut prin titlu executoriu, achitarea dobânzilor, penalităților sau a altor sume, acordate potrivit legii prin acesta, precum și a cheltuielilor de executare.

*) Art. 371¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 371^{2*)} - (1) Pot fi executate silit obligațiile al căror obiect constă în plata unei sume de bani, predarea unui bun ori a folosinței acestuia, desființarea unei construcții, plantării ori altei lucrări sau în luarea unei alte măsuri admise de lege.

(2) În cazul în care prin titlul executoriu au fost acordate dobânzi, penalități sau alte sume, fără să fi fost stabilit cuantumul acestora, ele vor fi calculate de organul de executare, potrivit legii.

(3) Dacă titlul executoriu conține suficiente criterii în funcție de care organul de executare poate actualiza valoarea obligației principale stabilite în bani, indiferent de izvorul ei, se va proceda, la cererea creditorului, și la actualizarea acestei sume. În cazul în care titlul executoriu nu conține niciun asemenea criteriu, organul de executare va proceda la actualizare în funcție de rata inflației, calculată de la data când hotărârea judecătorească a devenit executorie sau, în cazul celorlalte titluri executorii, de la data când creanța a devenit exigibilă și până la data plății efective a obligației cuprinse în oricare dintre aceste titluri.

*) Art. 371² a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 371^{3*)} - (1) Veniturile și bunurile debitorului pot fi supuse executării silite dacă, potrivit legii, sunt urmăribile și numai în măsura necesară pentru realizarea drepturilor creditorilor.

*) Art. 371³ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

(2) Bunurile supuse unui regim special de circulație pot fi urmărite numai cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

Art. 371^{4*)} - În tot cursul executării silite, sub supravegherea organului de executare, creditorul și debitorul pot conveni ca aceasta să se efectueze, în total sau în parte, numai asupra veniturilor bănești

ale debitorului, ca vânzarea bunurilor supuse urmăririi să se facă prin bună învoială sau ca plata obligației să se facă în alt mod admis de lege.

*) Art. 371⁴ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 371⁵⁾- Executarea silită încetează dacă:

a) s-a realizat integral obligația prevăzută în titlul executoriu, s-au achitat cheltuielile de executare, precum și alte sume datorate potrivit legii; în acest caz, executorul va preda debitorului titlul executoriu, menționând pe acesta stingerea totală a obligațiilor;

b) nu mai poate fi efectuată ori continuată din cauza lipsei de bunuri urmăribile ori a imposibilității de valorificare a unor astfel de bunuri; în aceste cazuri, executorul va remite personal creditorului sau reprezentantului acestuia titlul executoriu, menționând pe acesta cauza restituirii și partea de obligație ce a fost executată;

c) creditorul a renunțat la executare;

d) a fost desființat titlul executoriu.

*) Art. 371⁵ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 371⁶⁾ - (1) În cazurile prevăzute de art. 371⁵ lit. b) se poate cere reluarea executării silite, înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită.

(2) Reluarea executării silite poate fi cerută și asupra aceluiași bun, dacă acesta este un imobil. În acest caz, atât timp cât potrivit legii, poate avea loc reluarea executării silite, nu se va putea dispune radierea somației înscrise potrivit dispozițiilor art. 497 alin. (2).

*) Art. 371⁶ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 371⁷⁾ - (1) Partea care solicită îndeplinirea unui act sau a altei activități care interesează executarea silită este obligată să avanseze cheltuielile necesare în acest scop. Pentru actele sau activitățile dispuse din oficiu cheltuielile se avansează de către creditor.

(2) Cheltuielile ocazionate de efectuarea executării silite sunt în sarcina debitorului urmărit, afară de cazul când creditorul a renunțat la executare sau dacă prin lege se prevede altfel. De asemenea, debitorul va fi ținut să suporte cheltuielile de executare făcute după înregistrarea cererii de executare și până la data realizării obligației stabilite în titlul executoriu prin executare voluntară.

(3) Sumele ce urmează să fie plătite se stabilesc de către executorul judecătoresc, prin proces-verbal, pe baza dovezilor prezentate de partea interesată, în condițiile legii.

(4) Pentru sumele stabilite potrivit prezentului articol, procesul-verbal constituie titlu executoriu.

*) Art. 371⁷ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 371⁸⁾ - (1) Depunerea sau consemnarea oricărei sume în scopul participării la desfășurarea, potrivit legii, a executării silite, cum sunt sumele cu titlu de cauțiune ori de preț al bunurilor supuse vânzării, se face numai la Trezoreria Statului, Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. - S.A. sau orice altă instituție bancară, la dispoziția instanței de executare sau a executorului judecătoresc.

(2) Dovada depunerii sau consemnării acestor sume se poate face cu recipisa de consemnare sau cu orice alt înscris admis de lege.

*) Art. 371⁸ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Secțiunea I¹

Sesizarea organului de executare. Titlul executoriu

Art. 372 - Executarea silită se va efectua numai în temeiul unei hotărâri judecătorești ori al unui alt înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

*) Recurs în interesul legii:

- Referitor la caracterul de titlu executoriu al contractelor de credit bancar încheiate anterior intrării în vigoare a prevederilor Legii nr. 58/1998, a se vedea [Decizia](#) nr. XIII /2006. Legea nr. 58/1998 a fost abrogată O.U.G. nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului

Art. 373 - (1)^o Dacă prin lege nu se dispune altfel, hotărârile judecătorești și celelalte titluri executorii se execută de executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel în care urmează să se efectueze executarea ori, în cazul urmăririi bunurilor, de către executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel în care se află acestea. Dacă bunurile urmăribile, mobile sau imobile, se află în circumscripțiile mai multor curți de apel, este competent oricare dintre executorii judecătorești care funcționează pe lângă una dintre acestea.

(2) Instanța de executare este judecătoria în circumscripția căreia se va face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune altfel.

(3) Instanța de executare soluționează cererile de încuviințare a executării silite, judecă contestațiile la executare, precum și orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe.

*) Dispozițiile art. 373 alin. 1, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 202/2010, se aplică numai executărilor silite începute după data de 25 noiembrie 2010. ([art. XXII](#) din L. nr. 202/2010)

Art. 373^{1o} - (1) Cererea de executare silită, însoțită de titlul executoriu, se depune la executorul judecătoresc, dacă legea nu prevede altfel. Acesta, în termen de cel mult 5 zile de la înregistrarea cererii, va solicita instanței de executare încuviințarea executării silite, înaintându-i în copie cererea de executare și titlul respectiv.

(2) Instanța de executare încuviințează executarea silită a obligației stabilite prin titlul executoriu, printr-o singură încheiere dată în camera de consiliu, fără citarea părților, în termen de cel mult 7 zile de la înregistrarea cererii de încuviințare a executării silite.

(3) În temeiul încheierii prin care se admite cererea de încuviințare a executării silite, executorul judecătoresc poate proceda la executarea silită a obligației stabilite prin titlul executoriu în oricare dintre formele prevăzute de lege, dispozițiile art. 371¹ alin. 3 aplicându-se în mod corespunzător. Încuviințarea executării silite este de drept valabilă și pentru titlurile executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințate.

(4) Instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite numai dacă:

1. cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat;
2. titlul nu a fost investit cu formulă executorie, dacă, potrivit legii, această cerință este necesară pentru pornirea executării silite;
3. creanța nu este certă, lichidă și exigibilă;
4. titlul cuprinde dispoziții care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită;
5. există alte impedimente prevăzute de lege.

(5) Încheierea prin care instanța admite cererea de încuviințare a executării silite nu este supusă niciunei căi de atac. Încheierea prin care se respinge cererea de încuviințare a executării silite poate fi atacată cu recurs numai de către creditor, în termen de 5 zile de la comunicare.

(6) În tot cursul executării, executorul judecătoresc este obligat să aibă rol activ, stăruind, prin toate mijloacele admise de lege, pentru realizarea integrală și cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu, cu respectarea dispozițiilor legii, a drepturilor părților și ale altor persoane interesate.

(7) Dacă socotește că este în interesul executării, executorul judecătoresc îl va putea invita pe debitor pentru a-i cere, în scris, în condițiile legii, lămuriri în legătură cu veniturile și bunurile sale, inclusiv cele aflate în proprietate comună pe cote-părți sau în devălmășie, asupra cărora se poate efectua executarea, cu arătarea locului unde se află acestea, precum și pentru a-l determina să execute de bunăvoie obligația sa, arătându-i consecințele la care s-ar expune în cazul continuării executării silite. În toate cazurile, debitorul va fi informat cu privire la cuantumul estimativ al cheltuielilor de executare.

(8) Refuzul nejustificat al debitorului de a se prezenta ori de a da lămuririle necesare, precum și darea de informații incomplete ori eronate atrag răspunderea acestuia pentru toate prejudiciile cauzate, precum și aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 108² alin. 2, dacă fapta nu întrunește elementele constitutive ale unei fapte prevăzute de legea penală.

(9) În situația prevăzută la art. 371⁷ alin. 1, executorul judecătoresc este dator să pună în vedere părții să își îndeplinească de îndată obligația de avansare a cheltuielilor de executare.

*) Art. 373¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

**) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. III/2003

Art. 373²⁹ - (1) În cazurile prevăzute de lege, precum și atunci când executorul judecătoresc consideră necesar, organele de poliție, jandarmerie sau alți agenți ai forței publice, după caz, sunt obligați să-i acorde concursul la îndeplinirea efectivă a executării silite.

(2) La cererea instanței de executare sau a executorului judecătoresc cei care datorează sume de bani debitorului urmărit ori dețin bunuri ale acestuia, supuse urmăririi potrivit legii, au datoria să dea informațiile necesare pentru efectuarea executării.

(3) De asemenea, la cererea instanței de executare sau a executorului judecătoresc instituțiile, băncile și orice alte persoane sunt obligate să-i comunice de îndată, în scris, datele și informațiile necesare realizării executării silite, chiar dacă prin legi speciale se dispune altfel. La cererea executorului sau a părții interesate instanța de executare poate lua măsurile prevăzute de art. 108¹ alin. (1) pct. 2 lit. f) și de art. 108³.

(4) Instanța de executare și executorul judecătoresc sunt obligați să asigure secretul informațiilor primite, dacă legea nu prevede altfel.

*) Art. 373² a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 373³⁰ - (1) Încheierea prin care președintele instanței respinge cererea de investire cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris ori cererea de eliberare de către instanță a titlului executoriu în cazurile prevăzute de lege poate fi atacată cu recurs de către creditor. Termenul de recurs este de 5 zile și curge de la pronunțare, pentru creditorul prezent, și de la comunicare, pentru cel lipsă.

(1¹) Încheierea prin care președintele instanței admite cererea de investire cu formulă executorie a hotărârii judecătorești sau a altui înscris în cazurile prevăzute de lege nu este supusă niciunei căi de atac.

(2) Dacă se refuză emiterea titlului executoriu de către alte organe competente potrivit legii și dacă legea specială nu prevede altfel, creditorul poate face plângere la judecătoria în circumscripția căreia se află organul care trebuia să emită titlul executoriu, în termen de 15 zile de la data când a luat cunoștință de refuz.

*) Art. 373³ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 373⁴ - (1) Când privitor la aceleași bunuri se efectuează mai multe executări silite, instanța de executare în circumscripția căreia a început prima executare, la cererea persoanei interesate, va putea să le reunească, dispunând să se facă o singură executare de către executorul judecătoresc care a îndeplinit actul de executare cel mai înaintat, iar dacă executările sunt în același stadiu, de către executorul

judecătorească care a început cel dintâi executarea, chiar dacă ele au fost pornite de organe de executare diferite, în afară de cazul în care legea prevede altfel.

(2) În cazul în care dispune conexarea executărilor, instanța, prin încheiere, se va pronunța și asupra cheltuielilor de executare efectuate până în momentul conexării. Totodată, va dispune trimiterea dosarelor conexe la executorul judecătorească desemnat potrivit alin. (1).

(3) Desistarea, după conexare, a oricăruia dintre creditorii urmăritori nu va putea să împiedice continuarea executării de la actul de executare cel mai înaintat.

*) Art. 373⁴ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 374*) - (1) Hotărârea judecătorească sau alt titlu se execută numai dacă este investit cu formula executorie prevăzută de art. 269 alin. (1), afară de încheierile executorii, de hotărârile executorii provizorii și de alte hotărâri sau înscrisuri prevăzute de lege, care se execută fără formula executorie.

(2) Investirea hotărârilor cu formula executorie se face de prima instanță.

(3) Încuviințarea executării silite în România a hotărârilor date în țări străine se face potrivit legii speciale.

*) A se vedea și [Decizia](#) nr. XXXVIII/2007.

Art. 374¹⁾ - Înscrisurile cărora legea le recunoaște caracterul de titlu executoriu sunt puse în executare fără investirea cu formula executorie.

*) Art. 374¹ a fost introdus prin Legea nr. 459/2006.

**) Recursuri în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. 31/2009, [Decizia](#) nr. 4/2009

Art. 375 - *** Abrogat prin L. Nr. 105/1992

Art. 376 - (1) Se investesc cu formula executorie prevăzută de art. 269 alin. (1) hotărârile care au rămas definitive ori au devenit irevocabile, precum și orice alte hotărâri sau înscrisuri, pentru ca acestea să devină executorii, în cazurile anume prevăzute de lege.

(2) Actele autentificate de o reprezentanță diplomatică sau consulară a României se vor putea investi cu formula executorie de judecătoria de la domiciliul uneia din părțile părtașe la actul autentic.

(3) Dacă niciuna din părți nu are domiciliul cunoscut în țară, investirea cu formula executorie se face de Judecătoria sectorului III din Capitala României.

Art. 377 - (1) Sunt hotărâri definitive:

1. hotărârile date în primă instanță, potrivit legii, fără drept de apel;
2. hotărârile date în primă instanță care nu au fost atacate cu apel sau, chiar atacate cu apel, dacă judecata acestuia s-a perimat ori cererea de apel a fost respinsă sau anulată;
3. hotărârile date în apel;
4. orice alte hotărâri care, potrivit legii, nu mai pot fi atacate cu apel.

(2) Sunt hotărâri irevocabile:

1. hotărârile date în primă instanță, fără drept de apel, nerecurate;
2. hotărârile date în primă instanță, care nu au fost atacate cu apel;
3. hotărârile date în apel, nerecurate;
4. hotărârile date în recurs chiar dacă prin acestea s-a soluționat fondul pricinii;
5. orice alte hotărâri care, potrivit legii, nu mai pot fi atacate cu recurs.

Art. 378 - Pe când o hotărâre definitivă se află în curs de a se judeca în contestație sau în urma cererii de revizuire ea are încă puterea lucrului judecat până se va înlocui printr-o altă hotărâre.

Art. 379 - (1) Nicio urmărire asupra bunurilor mobile sau imobile nu poate avea loc decât pentru o creanță certă, lichidă și exigibilă.

(2) Dacă datoria consistă în suma nelămurită, urmărirea se vor amâna până ce, mai întâi, se va face lichidarea.

(3) Creanța certă este aceea a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emane de la debitor sau recunoscute de dânsul.

(4) Creanța este lichidă atunci când câtimea ei este determinată prin însuși actul de creanță sau când este determinabilă cu ajutorul actului de creanță sau și a altor acte neautentice, fie emanând de la debitor, fie recunoscute de dânsul, fie opozabile lui în baza unei dispoziții legale sau a stipulațiilor conținute în actul de creanță, chiar dacă pentru această determinare ar fi nevoie de o deosebită socoteală.

Art. 379¹⁾ - În cazul în care s-a desființat titlul executoriu, toate actele de executare efectuate în baza acestuia sunt desființate de drept. Dispozițiile art. 404¹ - 404³ sunt aplicabile.

*) Art. 379¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Secțiunea a II-a

Persoanele și bunurile supuse executării silite

*** Abrogată prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 380 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Secțiunea a III-a

Când se poate exercita executarea silită

Art. 381 - Când printr-o hotărâre s-a dat un termen de plată, executarea nu se poate face până la sosirea aceluia termen.

Art. 382 - Cu toate acestea, partea care a câștigat va putea și înaintea sosirii termenului să ceară executarea hotărârii:

- a) dacă debitorul a fugit;
- b) dacă debitorul risipește averea sa mobilă și imobilă;
- c) dacă alți creditori execută alte hotărâri asupra averii sale;
- d) dacă prin fapta sa el a micșorat asigurările date creditorului său, sau n-a dat asigurările promise ori încuviințate sau este în stare de insolvabilitate de obște cunoscută.

Art. 383 - (1) În cazurile arătate în articolele de mai sus, instanța care a investit hotărârea cu formula executorie va hotărî de urgență, după ce va cita pe părți în termen scurt.

(2) În cazul în care debitorul a fugit, citația i se va da la ultimul domiciliu.

Art. 384 - Hotărârile ce au să se execute provizoriu cu dare de cauțiune nu se vor executa mai înainte de a se da cauțiunea.

Art. 384¹⁾ - (1) În vederea executării unei hotărâri judecătorești, executorul judecătoresc poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul, reședința sau sediul unei persoane, precum și în orice alte locuri, cu consimțământul acesteia, iar în caz de refuz, cu forța publică.

(2) În cazul altor titluri executorii decât hotărârile judecătorești, la cererea executorului judecătoresc, instanța de executare va autoriza, prin hotărâre, intrarea în locurile menționate la alin. (1). Instanța se pronunță de urgență în camera de consiliu, fără citarea părților, prin hotărâre irevocabilă și executorie.

*) Art. 384¹ a fost introdus O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 385 - (1) Nicio executare nu se va putea face înainte de ora 6,00 și după ora 20,00.

(2) Executarea începută va putea continua în acea zi sau în zilele următoare.

Art. 386 - Executarea silită nu se va putea face la alte ore decât cele menționate și nici în zilele nelucrătoare stabilite potrivit legii, afară de cazurile urgente în care executarea poate fi încuviințată de președintele instanței de executare.

Art. 387 - (1) În afară de cazurile în care legea prevede altfel, executarea poate începe numai după ce se va comunica debitorului o somație care va cuprinde următoarele:

1. denumirea și sediul organului de executare;
2. data emiterii somației și numărul dosarului de executare;
3. numele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul debitorului;
4. arătarea titlului executoriu anexat în baza căruia urmează să se facă executarea silită;
5. termenul în care cel somat urmează să-și execute de bunăvoie obligația prevăzută în titlul executoriu și arătarea consecințelor nerespectării acesteia;
6. semnătura și ștampila organului de executare.

(2) Dacă în termenul arătat în somație debitorul nu-și execută de bunăvoie obligația, executorul judecătoresc va proceda de îndată la executarea silită.

Art. 388 - (1) Pentru toate actele de executare pe care le efectuează, executorul judecătoresc este obligat să încheie procese-verbale care vor cuprinde următoarele mențiuni:

1. denumirea și sediul organului de executare;
2. numele și calitatea celui care încheie procesul-verbal;
3. data întocmirii procesului-verbal și numărul dosarului de executare;
4. titlul executoriu în temeiul căruia se efectuează actul de executare;
5. numele și domiciliul ori, după caz, denumirea și sediul debitorului și creditorului urmăritor;
6. locul, data și ora efectuării actului de executare;
7. măsurile luate de executor sau constatările acestuia;
8. consemnarea explicațiilor și obiecțiunilor participanților la executare;
9. alte mențiuni cerute de lege sau considerate necesare de executor;
10. menționarea, când este cazul, a lipsei creditorului sau debitorului ori despre refuzul sau împiedicarea de a semna procesul-verbal;
11. menționarea numărului de exemplare în care s-a întocmit procesul-verbal, precum și a persoanelor cărora li s-a înmănat acesta;
12. semnătura executorului, precum și, când este cazul, a altor persoane interesate în executare sau care asistă la efectuarea actului de executare;
13. ștampila executorului judecătoresc.

(2) Mențiunile de la pct. 2, 3, 4, 5, 7, 12 și 13 sunt prevăzute sub sancțiunea nulității.

Art. 389 - (1) Dacă creditorul a lăsat să treacă 6 luni de la data îndeplinirii oricărui act de executare, fără să fi urmat alte acte de urmărire, executarea se perimă de drept și orice parte interesată poate cere desființarea ei.

(2) În caz de suspendare a executării, termenul de perimare curge de la încetarea suspendării.

(3) Dacă se face o nouă cerere de executare, se va face mai întâi o nouă somație, la care nu se va mai alătura titlul ce se execută.

Art. 390 - (1) Dispozițiile art. 387 și 389 nu se aplică în cazurile când legea încuviințează executarea fără somație.

(2) De asemenea, nu se va notifica debitorului nici somația, nici titlul executoriu, când executarea se face potrivit art. 382.

Art. 391 - Încălcarea dispozițiilor art. 384, 385, 387 și 389 atrage anularea executării.

Secțiunea a IV-a

Despre cauțiuni

Art. 392 - Hotărârea care obligă pe o parte ca să dea o cauțiune sau un garant va arăta și termenul când să se aducă acea cauțiune sau să se înfățișeze acel garant.

Art. 393 - (1) Garantul se va înfățișa înaintea judecății în ședință publică, față cu toate părțile sau în lipsa lor, dacă au fost chemate formal.

(2) Judecata va primi pe garant dacă solvabilitatea sa va fi de obște cunoscută, sau dacă se va dovedi cu acte.

Art. 394 - Partea potrivnică va putea să conteste solvabilitatea garantului și instanța va hotărî de urgență.

Art. 395 - Dacă se primește cauțiunea sau garantul, actul care le primește va fi executor, cu tot dreptul de apel.

Art. 396 - (1) Garantul fiind primit, va face înaintea judecății declarația că primește a garanta.

(2) Această declarație se va trece în procesul-verbal al ședinței.

(3) Din momentul acestei declarații, el va fi supus la toate consecințele ce aduce garanția sa.

Secțiunea a V-a

Executarea în contra moștenitorilor

Art. 397 - (1) Când debitorul a murit, lăsând numai moștenitori majori, executarea începută asupra bunurilor sale se va continua în contra lor 8 zile după ce printr-o notificare au fost înștiințați în mod colectiv la ultimul domiciliu al defunctului.

(2) Când între moștenitori sunt minori, executarea începută se va suspenda până la alcătuirea reprezentanței lor legale, care se va face prin mijlocirea judecătoreiei cât se poate de grabnic.

Art. 398 - Dacă executarea nu începuse încă la moartea debitorului, hotărârile și titlurile executorii nu se vor putea executa în contra moștenitorilor, sub pedeapsă de nulitate, decât 8 zile după ce li s-a făcut o încunoștințare colectivă a acestor titluri sau hotărâri la domiciliul deschiderii succesiunii pe numele moștenirii, fără a se arăta numele și calitatea fiecărui moștenitor.

Secțiunea a VI-a

Contestația la executare

Art. 399 - (1) Împotriva executării silit, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să înceapă executarea silită ori să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.

(2) Nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită însăși sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancțiunea anulării actului nelegal.

(2¹) De asemenea, după ce a început executarea silită, cei interesați sau vătămați pot cere, pe calea contestației la executare, și anularea încheierii prin care s-a dispus investirea cu formula executorie, dată fără îndeplinirea condițiilor legale.

(3) În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.

Art. 400*) - (1) Contestația se introduce la instanța de executare.

(2) Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută. Dacă o asemenea contestație vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, competența de soluționare aparține instanței de executare.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XV/2007

Art. 400¹⁹⁾ - Împărțirea bunurilor proprietate comună poate fi hotărâtă, la cererea părții interesate, și în cadrul judecării contestației la executare.

*) Art. 400¹ a fost introdus prin D. Nr. 52 din 31/01/1969.

Art. 401 - (1) Contestația se poate face în termen de 15 zile de la data când:

a) contestatorul a luat cunoștință de actul de executare pe care-l contestă sau de refuzul de a îndeplini un act de executare;

b) cel interesat a primit, după caz, comunicarea ori înștiințarea privind înființarea popririi. Dacă poprirea este înființată asupra unor venituri periodice, termenul de contestație pentru debitor începe cel mai târziu la data efectuării primei rețineri din aceste venituri de către terțul poprit;

c) debitorul care contestă executarea însăși a primit somația ori de la data când a luat cunoștință de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit somația sau executarea se face fără somație.

(1¹) Contestația privind lămurirea înțeleșului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se poate face oricând înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită.

(2) Contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă în termen de 15 zile de la efectuarea vânzării ori de la data predării silite a bunului.

(3) Neintroducerea contestației în termenul prevăzut de alin. (2) nu-l împiedică pe cel de-al treilea să-și realizeze dreptul pe calea unei cereri separate, în condițiile legii.

Art. 402 - (1) Instanța sesizată va solicita de îndată organului de executare să-i transmită, în termenul fixat, dosarul de executare sau, după caz, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare în cauză, dispozițiile art. 139 fiind aplicabile în mod corespunzător. Părțile vor fi citate în termen scurt, iar judecarea contestației se face de urgență și cu precădere. Procedura prevăzută pentru judecata în primă instanță se aplică în mod corespunzător.

(2) Hotărârea pronunțată cu privire la contestație se dă fără drept de apel, cu excepția hotărârii pronunțate în temeiul art. 400¹ și al art. 401 alin. (2).

(3) Hotărârea prin care s-a soluționat contestația privind înțeleșul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu este supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea ce se execută.

*) Recurs în interesul legii:

- Decizia nr. XV/2007

Art. 403 - (1) Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauciune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.

(2) Dacă bunurile urmărite sunt supuse stricăciunii, pieirii sau deprecierii, se va suspenda numai distribuirea prețului.

(3) Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. (1) și (2) instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.

(4) În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauciunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauciunea care trebuie depusă este în cuantumul de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei (RON) pentru cererile neevaluabile în bani. Cauciunea depusă este deductibilă din cauciunea stabilită de instanță, dacă este cazul.

Art. 404 - (1) Dacă admite contestația la executare, instanța, după caz, anulează actul de executare contestat sau dispune îndreptarea acestuia, anulara ori încetarea executării înseși, anulara ori lămurirea titlului executoriu sau efectuarea actului de executare a cărui îndeplinire a fost refuzată.

(1¹) În cazul în care constată nejustificat refuzul executorului de a începe executarea silită sau de a îndeplini un act de executare silită, dacă fapta nu constituie infracțiune potrivit legii penale, instanța de executare, sesizată potrivit art. 399 alin. (1), va putea obliga executorul la plata unei amenzi de la 500 lei la 2.500 lei, precum și, la cererea părții interesate, la plata de despăgubiri pentru paguba astfel cauzată.

(2) În cazul respingerii contestației, contestatorul poate fi obligat, la cerere, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestația a fost exercitată cu rea-credință, el va fi obligat și la plata unei amenzi de la 50 lei (RON) la 700 lei (RON).

Secțiunea a VI¹-a¹

Întoarcerea executării

*) Secțiunea a VI¹-a a fost introdusă prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 404^{1a} - (1) În toate cazurile în care se desființează titlul executoriu sau însăși executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situației anterioare acesteia.

(2) Bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptățit.

(3) În cazul în care executarea silită s-a făcut prin vânzarea unor bunuri mobile, întoarcerea executării se va face prin restituirea de către creditor a sumei rezultate din vânzare, actualizată în funcție de rata inflației, cu excepția situației când își găsește aplicare art. 449.

*) Art. 404¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 404^{2a} - (1) În cazul în care instanța judecătorească a desființat titlul executoriu sau actele de executare, la cererea celui interesat, va dispune, prin aceeași hotărâre, și asupra restabilirii situației anterioare executării.

(2) Dacă instanța care a desființat hotărârea executată a dispus rejudecarea în fond a procesului și nu a luat măsura restabilirii situației anterioare executării, această măsură se va putea dispune de instanța care rejudecă fondul.

(3) Dacă nu s-a dispus restabilirea situației anterioare executării în condițiile alin. (1) și (2), cel îndreptățit o va putea cere instanței judecătorești competente potrivit legii.

*) Art. 404² a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 404^{3a} - Dacă titlul executoriu emis de un alt organ decât o instanță judecătorească a fost desființat de acel organ sau de un alt organ din afara sistemului instanțelor judecătorești, iar modalitatea restabilirii situației anterioare executării nu este prevăzută de lege ori, deși este prevăzută, nu s-a luat această măsură, ea se va putea obține pe calea unei cereri introduse la instanța prevăzută de art. 404² alin. (3).

*) Art. 404³ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Secțiunea a VI²-a²

Prescripția dreptului de a cere executarea silită

*) Secțiunea a VI²-a a fost introdusă prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 405 - (1) Dreptul de a cere executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel. În cazul titlurilor emise în materia acțiunilor reale imobiliare, termenul de prescripție este de 10 ani.

(2) Termenul de prescripție începe să curgă de la data când se naște dreptul de a cere executarea silită.

(3) Prin împlinirea termenului de prescripție orice titlu executoriu își pierde puterea executorie.

Art. 405¹⁹⁾ - (1) Cursul prescripției se suspendă:

- a) în cazurile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescripție a dreptului material la acțiune;
- b) pe timpul cât suspendarea executării silite este prevăzută de lege ori a fost stabilită de instanță sau de alt organ jurisdicțional competent;
- c) atâta timp cât debitorul își sustrage veniturile și bunurile de la urmărire;
- d) în alte cazuri prevăzute de lege.

(1¹⁾ După încetarea suspendării, prescripția își reia cursul, socotindu-se și timpul scurs înainte de suspendare.

(2) Prescripția nu se suspendă pe timpul cât executarea silită este suspendată la cererea creditorului urmăritor.

*) Art. 405¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 405²⁹⁾ - (1) Cursul prescripției se întrerupe:

- a) pe data îndeplinirii de către debitor, înainte de începerea executării silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de executare a obligației prevăzute în titlul executoriu ori a recunoașterii, în orice alt mod, a datoriei;
- b) pe data depunerii cererii de executare, însoțită de titlul executoriu, chiar dacă a fost adresată unui organ de executare incompetent;
- c) pe data trimiterii spre executare a titlului executoriu, în condițiile art. 453 alin. (2);
- d) pe data îndeplinirii în cursul executării silite a unui act de executare;
- e) pe data depunerii cererii de reluare a executării, în condițiile art. 371⁶ alin. (1);
- f) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) După întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție.

(3) Prescripția nu este întreruptă dacă cererea de executare a fost respinsă, anulată sau dacă s-a perimat ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la ea.

Art. 405² a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 405³⁹⁾ - (1) După împlinirea termenului de prescripție, creditorul poate cere repunerea în acest termen, numai dacă a fost împiedicat să ceară executarea datorită unor motive temeinice.

(2) Cererea de repunere în termen se introduce la instanța de executare competentă, în termen de 15 zile de la încetarea împiedicării.

*) Art. 405³ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Cap. II

Urmărirea silită asupra bunurilor mobile

Secțiunea I

Bunurile mobile care nu se pot urmări

Art. 406 - Nu pot fi supuse executării silite:

- a) bunurile de uz personal sau casnic strict necesare debitorului și familiei sale, precum și obiectele de cult religios, dacă nu sunt mai multe de același fel;
- b) alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de două luni, iar dacă debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele necesare până la noua recoltă, animalele destinate obținerii mijloacelor de existență și furajele necesare pentru aceste animale până la noua recoltă;
- c) combustibilul necesar debitorului și familiei sale socotit pentru 3 luni de iarnă;

d) bunurile declarate neurmăribile prin alte dispoziții legale.

Art. 407 - (1) Bunurile care servesc la exercitarea ocupației debitorului nu pot fi supuse executării silite decât numai în lipsă de alte bunuri urmăribile și numai pentru obligații de întreținere, chirii, arenzei sau alte creanțe privilegiate asupra mobilelor.

(2) Dacă debitorul se ocupă cu agricultura, nu vor fi urmărite, în măsura necesară continuării lucrărilor în agricultură, inventarul agricol, inclusiv animalele de muncă, furajele pentru aceste animale și semințele pentru cultura pământului, în afară de cazul în care asupra acestor bunuri există un drept de gaj sau privilegiu pentru garantarea creanței.

Art. 408 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 409 - (1) Salariile și alte venituri periodice realizate din muncă, pensiile acordate în cadrul asigurărilor sociale, precum și alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia pot fi urmărite:

a) până la 1/2 din venitul lunar net, pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere sau de alocație pentru copii;

b) până la 1/3 din venitul lunar net, pentru orice alte datorii.

(2) Dacă sunt mai multe urmărituri asupra aceleiași sume, urmărirea nu poate depăși 1/2 din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în afară de cazul în care legea prevede altfel.

(3) Veniturile din muncă sau orice alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia, în cazul în care sunt mai mici decât cuantumul salariului minim net pe economie, pot fi urmărite numai asupra părții ce depășește jumătate din acest cuantum.

(4) Ajutoarele pentru incapacitate temporară de muncă, compensația acordată salariaților în caz de desfacere a contractului individual de muncă pe baza oricăror dispoziții legale, precum și sumele cuvenite șomerilor, potrivit legii, nu pot fi urmărite decât pentru sume datorate cu titlu de obligație de întreținere și despăgubiri pentru repararea daunelor cauzate prin moarte sau prin vătămări corporale, dacă legea nu dispune altfel.

(5) Urmărirea drepturilor menționate la alin. (4) se va putea face în limita a 1/2 din cuantumul acestora.

(6) Sumele reținute potrivit alin. (1) - (4) se eliberează sau se distribuie potrivit art. 562 și următoarele.

(7) Alocațiile de stat și indemnizațiile pentru copii, ajutoarele pentru îngrijirea copilului bolnav, ajutoarele de maternitate, cele acordate în caz de deces, bursele de studii acordate de stat, diurnele, precum și orice alte asemenea indemnizații cu destinație specială, stabilite potrivit legii, nu pot fi urmărite pentru niciun fel de datorii.

Art. 410 - Este nulă orice urmărire sau cesiune făcută cu încălcarea dispozițiilor prezentei secțiuni.

Secțiunea a II-a

Urmărirea bunurilor mobile

Art. 411 - (1) Dacă în termen de o zi de la primirea somației debitorul nu plătește suma datorată, executorul judecătoresc de pe lângă instanța de executare va proceda la sechestrarea bunurilor mobile urmăribile ale debitorului, chiar dacă acestea sunt deținute de un terț.

(2) În cazul în care există pericol evident de sustragere a bunurilor de la urmărire, la cererea creditorului sau a executorului judecătoresc, președintele instanței de executare va putea dispune, prin încheiere irevocabilă, dată fără citarea părților, ca odată cu înmânarea somației să se aplice și sechestrul.

(3) Executorul judecătoresc este obligat să identifice și să evalueze cu acordul părților bunurile sechestrate, iar în caz contrar va solicita efectuarea unei expertize. Bunurile vor fi evaluate la valoarea lor de circulație. O copie de pe raportul de expertiză se comunică și debitorului.

(4) Pentru bunurile sechestrate asigurator nu este necesară o nouă sechestrare, executorul judecătoresc fiind însă obligat să verifice dacă bunurile respective se găsesc la locul aplicării sechestrului și dacă nu

au fost substituite sau degradate, precum și să sechestreze alte bunuri ale debitorului, în cazul în care cele găsite la verificare nu sunt suficiente pentru realizarea creanței.

Art. 412 - Prezența unui ofițer de poliție sau ajutor al său, și, în lipsa lor, a primarului sau a viceprimarului, va fi necesară sub pedeapsă de nulitate:

1. dacă ușile debitorului sunt închise și nu voiește a le deschide;
2. dacă nu voiește a deschide camerele sau mobilele;
3. dacă debitorul lipsește și nu este, spre a-l reprezenta, nicio rudă locuind cu dânsul.

Art. 413 - În aceste cazuri, odată ce casele sau mobilele s-au deschis de către debitor sau, nevoind el, ori în lipsa lui de către executorul judecătoresc, prezența ofițerului de poliție sau a primarului se va putea suplini prin doi martori majori.

Art. 414 - Camerele și mobilele se vor deschide treptat, pe cât se va face și înscrierea lor în procesul-verbal.

Art. 415 - Creditorul va putea să nu fie de față la lucrarea urmăririi.

Art. 416 - Executorul judecătoresc, singur sau față cu persoanele însemnate în art. 412 și 413, va formula îndată un proces-verbal care va cuprinde:

1. enunțarea titlului executor în virtutea căruia se face executarea;
2. arătarea creditorului pentru lucrurile ce au cerut a se urmări, dacă asemenea cerere s-a făcut;
3. numele, prenumele și domiciliul părților, ale executorului judecătoresc, precum și ale altor persoane care vor fi fost față la urmărire;
4. somația verbală făcută debitorului ca să plătească, precum și răspunsul lui dacă a fost de față;
5. descrierea bunurilor sechestrate și indicarea valorii fiecăruia, după aprecierea executorului judecătoresc, dacă aceasta este cu putință;
6. arătarea locului, zilei și orei când s-a făcut urmărirea.

Art. 417 - (1) Procesul-verbal de sechestru se va semna de executorul judecătoresc și de toate persoanele care au fost de față la sechestrare. Dacă vreuna dintre aceste persoane nu poate sau nu vrea să semneze, executorul judecătoresc va menționa această împrejurare.

(2) Câte un exemplar al procesului-verbal de sechestru se lasă debitorului sau la domiciliul acestuia, precum și, atunci când este cazul, custodelui, acesta din urmă semnând cu mențiunea de primire a bunurilor în păstrare.

Art. 418 - Din momentul sechestrării bunurilor debitorul nu mai poate dispune de ele pe timpul cât durează executarea, sub sancțiunea unei amenzi de la 200 lei (RON) la 1.000 lei (RON), dacă fapta nu constituie infracțiune. Dispozițiile art. 108^s - 108^s sunt aplicabile.

Art. 419 - (1) Bunurile sechestrate se lasă, cu acordul creditorului, în custodia debitorului; în acest caz, debitorul poate folosi bunurile sechestrate, dacă, potrivit naturii lor, ele nu pierd din valoare prin întrebuințare.

(2) Dacă există pericolul ca debitorul să înstrăineze, să substituie ori să deterioreze bunurile sechestrate, executorul judecătoresc va proceda la sigilarea sau la ridicarea lor de la debitor.

(3) Dacă debitorul refuză să primească în custodie bunurile sau nu este prezent la aplicarea sechestrului, precum și în cazul ridicării bunurilor, executorul judecătoresc dă în păstrare bunurile sechestrate unui custode, numit cu precădere dintre persoanele desemnate de creditor.

(4) Sumele în lei sau în valută, titlurile de valoare, obiectele din metale prețioase, pietrele prețioase, obiectele de artă, colecțiile de valoare și altele asemenea se ridică și se depun, cel târziu a doua zi, la unități specializate. Cel care primește bunurile în custodie semnează procesul-verbal de sechestru.

(5) În toate cazurile, executorul judecătoresc păstrează dovada depunerii.

Art. 420 - Obiectele sechestrate se vor putea strămuta cu încuviințarea executorului judecătoresc din locul unde se află, pe cheltuiala părții interesate.

Art. 421 - În cazul în care custode este o altă persoană decât debitorul, acesta va avea dreptul la o remunerație ce se va fixa de executorul judecătoresc, ținând seama de activitatea depusă. Remunerația și cheltuielile custodelui vor putea fi plătite cu anticipație de către creditorul urmăritor care le va prelua cu precădere din prețul bunurilor urmărite.

Art. 422 - Custodele va fi răspunzător de orice pagubă ce va aduce creditorului din cauza neglijenței sale, putând fi, după împrejurări, supus și la pedeapsa arătată de legea penală pentru abuz de încredere.

Art. 423 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 424 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 425 - Dacă bunul ce se sechestrează se află în proprietate comună sau asupra lui există un drept de gaj ori privilegiu constituit în favoarea unei alte persoane, executorul judecătoresc, luând cunoștință despre acest drept, va înștiința acea persoană despre aplicarea sechestrului și o va cita la termenele fixate pentru vânzarea bunului respectiv.

Art. 426 - Executorul judecătoresc care, prezentându-se la locuința debitorului, va găsi o altă urmărire făcută și averea mobilă sub sigilii sau sub pază de custode, după ce va lua copie după procesul-verbal aflat în mâna custodelui sau în mâna debitorului, ori la domiciliul său, va face un proces-verbal arătând toate aceste împrejurări, precum și numele executorului care a urmărit, va declara urmărită această avere și de dânsul și va putea urmări și altă avere care nu ar fi deja urmărită.

Art. 427 - *** Abrogat de O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 428 - (1) Debitorul sau o altă persoană interesată va putea solicita încetarea sau suspendarea urmăririi, numai dacă depune valoarea ce i se cere sau, după caz, valoarea bunului reclamat, la Trezoreria Statului, Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. - S.A. sau orice altă instituție bancară, la dispoziția organului de executare.

(2) Totodată, persoanele arătate la alin. (1) vor fi obligate să înmâneze executorului judecătoresc pe lângă recipisa de consemnare și o copie de pe cererea de suspendare sau de încetare a executării silite, depusă la instanța competentă. Până la soluționarea cererii de către instanță urmărirea se va opri în tot sau în parte.

(3) Asupra cererii de încetare sau suspendare a executării silite instanța de executare se va pronunța prin încheiere, potrivit dispozițiilor privitoare la ordonanța președințială.

(4) În orice alt caz, urmărirea va continua, dispozițiile art. 399 și următoarele fiind însă aplicabile.

Art. 429 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 430 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Secțiunea a III-a

Vânzarea bunurilor mobile urmărite

Art. 431 - (1) Executorul judecătoresc poate proceda la valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare la licitație publică, vânzare directă și prin alte modalități admise de lege.

(2) Executorul judecătoresc, cu acordul creditorului, poate să-i încuviințeze debitorului să procedeze el însuși la valorificarea bunurilor sechestrate. În acest caz, debitorul este obligat să-l informeze în scris pe executor despre ofertele primite, indicând, după caz, numele sau denumirea și adresa potențialului cumpărător, precum și termenul în care acesta din urmă se angajează să consemneze prețul propus.

(3) Executorul poate proceda, cu acordul ambelor părți, la valorificarea bunurilor urmărite prin vânzare directă cumpărătorului care oferă cel puțin prețul stabilit potrivit art. 439 alin. (1).

(4) Termenul pentru vânzarea directă va fi stabilit potrivit art. 434. Debitorul și creditorul vor fi înștiințați despre data, ora și locul vânzării, precum și despre oferta de preț depusă de potențialul cumpărător.

(5) La data vânzării, executorul va întocmi procesul-verbal prevăzut de art. 447, dispozițiile acestui articol fiind aplicabile în mod corespunzător. Dacă vreuna dintre părți lipsește la efectuarea vânzării, executorul îi va comunica o copie de pe procesul-verbal privind vânzarea.

Art. 431^(*) - Dacă valorificarea bunurilor urmează să se facă prin vânzare la licitație publică, executorul judecătoresc, în termen de cel mult o zi de la întocmirea procesului-verbal de sechestru sau de la expirarea termenului prevăzut la art. 431 alin. (2), va fixa data, ora și locul licitației.

^(*) Art. 431¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 432 - Vânzarea la licitație se va face la locul unde se află bunurile sechestrate sau, dacă există motive temeinice, în alt loc.

Art. 433 - Executorul judecătoresc îl va înștiința pe debitor despre data, ora și locul vânzării la licitație.

Art. 434 - Vânzarea nu se va putea face în mai puțin de două săptămâni, nici în mai mult de două luni de la data procesului-verbal de sechestru sau de la expirarea termenului prevăzut la art. 431 alin. (2).

Art. 435 - Când însă atât creditorul cât și debitorul vor cere, termenul vânzării se va putea scurta sau prelungi.

Art. 436 - De asemenea, dacă bunurile sunt supuse pieirii sau stricăciunii, executorul judecătoresc va putea chiar din oficiu să scurteze termenul de vânzare.

Art. 437 - (1) Cu cel puțin 3 zile înainte de ținerea licitației, executorul judecătoresc va întocmi și va afișa publicația de vânzare la locul licitației, la sediul organului de executare, al primăriei de la locul vânzării bunurilor și al instanței de executare, iar atunci când apreciază că este necesar, vânzarea la licitație va fi anunțată și într-un ziar de largă circulație.

(2) În cazul nerespectării dispozițiilor prevăzute la alin. (1), la cererea părții interesate, instanța de executare poate lua împotriva executorului judecătoresc măsurile prevăzute la art. 108¹ alin. (1) pct. 2 lit. g) și de art. 108³.

Art. 438 - Dacă, din cauza unei contestații sau a unei învoieli între părți, data, locul sau ora vânzării a fost schimbată de către autoritatea competentă, se vor face alte publicații și anunțuri, potrivit art. 437.

Art. 439 - (1) Publicațiile și anunțurile de vânzare vor cuprinde data, ora și locul licitației, enumerarea bunurilor ce vor fi oferite spre vânzare, cu indicarea pentru fiecare a prețului de începere a licitației, care este prețul prevăzut în procesul-verbal de sechestru sau, după caz, cel stabilit prin expertiză.

(2) Costul acestor publicații și anunțuri se va avansa de către creditor în contul bunurilor urmărite.

Art. 439^{*)} - Poate participa la licitație orice persoană care, cel mai târziu până la începerea vânzării la licitație publică, a consemnat la Trezoreria Statului, Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. - S.A. sau orice altă instituție bancară, la dispoziția executorului judecătoresc, cel puțin 10% din prețul de începere a licitației pentru bunurile pe care intenționează să le cumpere.

*) Art. 439¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 440 - În ziua publicată pentru vânzare, executorul judecătoresc însărcinat cu urmărirea va merge la locul unde se află obiectele, împreună cu grefierul sau ajutorul său; iar dacă aceste obiecte sunt în altă localitate, cu ofițerul de poliție sau cu primarul local sau cu un ajutor al lor.

Art. 441 - (1) Executorul judecătoresc va ridica sigiliile sau va primi obiectele din mâna custodelui, dacă a fost asemenea custode.

(2) Va verifica starea și numărul obiectelor după procesul-verbal de urmărire și va da chitanță de eliberare custodelui, iar acesta va prezenta toate obiectele ce i s-au încredințat și așa cum i s-au încredințat.

(3) Dacă vânzarea se va face în alt loc decât acela unde se găsesc obiectele, ele vor fi duse la acel loc.

(4) Dacă obiectele au să se vândă chiar în locul unde se află se va face îndată vânzarea.

Art. 442 - Vânzarea la licitație se va face în mod public de către executorul judecătoresc, care va oferi spre vânzare fiecare bun în parte sau mai multe bunuri împreună, în funcție de natura și destinația lor.

Art. 443 - (1) Prețul de la care începe licitația este cel prevăzut în publicații sau anunțuri, potrivit art. 439 alin. (1).

(2) Bunul se adjudecă celui care, după trei strigări succesive, făcute la intervale de timp care să permită opțiuni și supralicitări, oferă prețul cel mai mare, chiar și atunci când, în lipsă de alți concurenți, acesta a fost singurul ofertant.

(3) Dacă nu se obține prețul de începere a licitației, la același termen, bunul va fi vândut la cel mai mare preț oferit. În toate cazurile, la preț egal va fi preferat cel care are un drept de preemțiune asupra bunului urmărit.

Art. 444 - (1) După adjudecarea bunului adjudecatarul este obligat să depună de îndată întregul preț, în numerar ori cu ordin de plată sau orice alt instrument legal de plată; la cererea sa, încuviințată de executorul judecătoresc, prețul se va putea depune în cel mult 5 zile.

(2) Dacă prețul nu se va depune potrivit alin. (1), se va relua licitația sau, după caz, o altă modalitate de valorificare a bunului, iar primul adjudecatar este răspunzător atât de scăderea prețului obținut la a doua vânzare, cât și de cheltuielile făcute pentru aceasta; sumele se vor stabili de către executorul judecătoresc prin proces-verbal cu putere de titlu executoriu și se vor reține cu precădere din suma depusă conform art. 439¹.

(3) Executorul judecătoresc va consemna de îndată sumele de bani încasate, păstrând dovada consemnării. Despre aceasta el va face mențiune și în procesul-verbal de licitație.

Art. 445 - (1) Creditorii urmăritori sau intervenienți nu pot să adjudece bunurile oferite spre vânzare la un preț mai mic de 75% din prețul de începere a licitației.

(2) În cazul în care adjudecatar este însuși creditorul urmăritor, iar la urmărire nu participă alți creditori sau aceștia se află într-un rang de preferință inferior creditorului adjudecatar, el va putea depune în contul prețului creanța sa, în tot sau în parte.

Art. 446 - (1) Licitația se va încheie de îndată ce din sumele obținute se pot acoperi creanțele ce se urmăresc, precum și toate cheltuielile de executare.

(2) Executorul judecătoresc va declara încheisă licitația și în cazul în care, în timpul acesteia, survine vreuna dintre situațiile prevăzute de art. 371^s sau, după caz, de art. 428.

Art. 447 - (1) După încheierea licitației, executorul judecătoresc va întocmi un proces-verbal despre desfășurarea și rezultatul acesteia, care va fi semnat de executor, creditor, debitor, precum și de adjudecatar.

(2) Executorul judecătoresc va elibera, sub semnătura sa, fiecărui adjudecatar în parte o dovadă care va cuprinde data și locul licitației, numele adjudecatarului, indicarea bunului adjudecat și, după caz, a prețului plătit sau care urmează să fie plătit.

(3) Dovada eliberată fiecărui adjudecatar constituie titlu de proprietate asupra bunurilor vândute; în cazul titlurilor de credit nominative, adjudecatarul va putea obține transferul acestora pe numele său, în temeiul unei copii legalizate de pe acest proces-verbal.

(4) În toate cazurile, predarea bunului se va face după achitarea integrală a prețului; până la predare, adjudecatarul suportă riscul pieirii bunului adjudecat.

Art. 448 - (1) În cazul în care bunul sechestrat nu s-a putut vinde în condițiile prezentei secțiuni, orice creditor care, potrivit legii, putea cere executarea silită asupra bunurilor mobile ale debitorului îl poate prelua în contul creanței sale la prețul prevăzut de art. 443 alin. (1). Dacă acest preț este mai mare decât valoarea creanței, creditorul poate prelua bunul numai dacă depune, în condițiile art. 444 alin. (1), suma de bani ce reprezintă diferența dintre preț și valoarea creanței.

(2) Dacă mai mulți creditori vor să preia bunul în condițiile alin. (1), acesta va fi atribuit potrivit ordinii de preferință stabilite de art. 563 și 564.

(3) Bunurile sechestrate, care nu au putut fi valorificate în condițiile prezentei secțiuni, rămân indisponibilizate cel mult 6 luni de la data sechestrului. În cursul acestui termen executorul poate proceda din nou la valorificarea acestor bunuri. Dacă nici după expirarea acestui termen bunurile nu pot fi valorificate, ele se restituie debitorului.

Art. 449 - (1) În cazul vânzărilor făcute în condițiile prezentei secțiuni nu este admisibilă nicio cerere de desființare a vânzării împotriva terțului adjudecatar care a plătit prețul, în afară de cazul în care a existat fraudă din partea acestuia.

(2) Când adjudecatar a fost creditorul, vânzarea va putea fi desființată, dacă există temei de nulitate.

Secțiunea a IV-a

Distribuția prețului

*** Abrogată prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 450 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 451 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Secțiunea a V-a

Poprirea

Art. 452 - (1) Sunt supuse executării silite prin poprire sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri mobile incorporale urmăribile datorate debitorului de o a treia persoană sau pe care aceasta i le va datora în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.

(2) Nu sunt supuse executării silite prin poprire:

a) sumele care sunt destinate unei afectațiuni speciale prevăzute de lege și asupra cărora debitorul este lipsit de dreptul de dispoziție;

b) sumele reprezentând credite nerambursabile sau finanțări primite de la instituții sau organizații internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte;

c) sumele necesare plății drepturilor salariale, dar nu mai mult de 6 luni de la data înființării popririi.

Art. 453*) - (1) Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit.

(2) Pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere sau de alocație pentru copii, precum și în cazul sumelor datorate cu titlu de despăgubiri pentru repararea pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrității corporale sau a sănătății, când executarea se face asupra salariului sau asupra altor venituri periodice cunoscute realizate de debitor, înființarea popririi se dispune de instanța de fond, din oficiu, de îndată ce hotărârea este executorie potrivit legii.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. I/1999

Art. 454 - (1) Poprirea se înființează fără somație, prin adresă însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 452, înștiințându-se totodată și debitorul despre măsura luată.

(2) În adresa de poprire se va pune în vedere celei de-a treia persoane, care devine, potrivit alin. (1), terț poprit, interdicția de a plăti debitorului sumele de bani sau bunurile mobile incorporale ce i le datorează ori pe care i le va datora, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligației ce se execută silit.

(2¹) Adresa de înființare a popririi va cuprinde numele și domiciliul debitorului persoană fizică ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și codul de identificare fiscală.

(2²) În cazul în care se solicită înființarea popririi pentru toate conturile unei persoane juridice, inclusiv pentru conturile subunităților fără personalitate juridică ale acesteia, se vor indica elementele de identificare pentru fiecare titular de cont în parte, respectiv pentru fiecare subunitate a societății debitoare.

(2³) În cazul în care adresa de înființare a popririi se adresează unei unități operaționale a unei bănci, poprirea va fi înființată asupra conturilor pe care debitoarea urmărită le are deschise la acea unitate.

(3) În cazul în care poprirea a fost înființată ca măsură asigurătorie și nu a fost desființată până la obținerea titlului executoriu, se va comunica terțului poprit copie certificată de pe titlul executoriu în vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute de art. 456.

(4) Indisponibilizarea sumelor de bani sau a bunurilor mobile incorporale poprite va înceta dacă debitorul consemnează, cu afectațiune specială, întreaga valoare a creanței la dispoziția creditorului

urmăritor. Debitorul va înmâna recipisa de consemnare executorului judecătoresc, care va înștiința de îndată pe terțul poprit.

Art. 455 - (1) În cazurile prevăzute de art. 453 alin. (2) poprirea rămâne în ființă și atunci când debitorul își schimbă locul de muncă la o altă unitate sau este pensionat. În aceste cazuri, unitatea de la care pleacă debitorul va trimite actele prin care s-a înființat poprirea unității la care se află noul loc de muncă al debitorului sau organului competent de ocrotire socială care, de la data primirii acestor acte, devine terț poprit.

(2) Dacă debitorul părăsește unitatea fără ca aceasta să cunoască noul loc de muncă, ea îl va încunoștința pe creditor despre această împrejurare. După aflarea noului loc de muncă al debitorului, creditorul îl va aduce la cunoștință unității de la care debitorul a plecat, pentru a se proceda potrivit alin. (1).

Art. 456 - (1) În termen de 15 zile de la comunicarea popririi, iar în cazul sumelor de bani datorate în viitor, de la scadența acestora, terțul poprit este obligat:

a) să consemneze suma de bani sau, după caz, să indisponibilizeze bunurile mobile corporale poprite și să trimită dovada executorului, în cazul popririi prevăzute la art. 453 alin. (1);

b) să plătească direct creditorului suma reținută și cuvenită acestuia, în cazul popririlor prevăzute de art. 453 alin. (2). La cererea creditorului suma îi va fi trimisă la domiciliul indicat sau, dacă este cazul, la reședința indicată, cheltuielile de trimitere fiind în sarcina debitorului.

(2) Dacă sunt înființate mai multe popriri, terțul poprit va proceda potrivit alin. (1), comunicând, după caz, executorului ori creditorilor arătați la lit. a) și b) din același alineat numele și adresa celorlalți creditori, precum și sumele poprite de fiecare în parte.

Art. 457 - (1) În cazul debitorului titular de conturi bancare, poprirea se înființează potrivit art. 453.

(1^a) În cazul popririi sumelor de bani din conturile bancare, pot face obiectul executării silite prin poprire atât soldul creditor al acestor conturi, cât și încasările viitoare.

(2) La data sesizării băncii, sumele existente, precum și cele provenite din încasările viitoare sunt indisponibilizate în măsura necesară realizării creanței. Din momentul indisponibilizării și până la achitarea integrală a obligațiilor prevăzute în titlul executoriu, inclusiv pe perioada suspendării executării silite prin poprire, terțul poprit nu va face nicio altă plată sau altă operațiune care ar putea diminua suma indisponibilizată, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Dispozițiile alin. (2) sunt aplicabile și în cazurile în care poprirea se înființează asupra titlurilor de valoare sau altor bunuri mobile corporale urmăribile ce se află în păstrare la unități specializate.

(4) În cazul sumelor urmăribile reprezentând venituri și disponibilități în valută, băncile sunt autorizate să efectueze convertirea în lei a sumelor în valută, fără consimțământul titularului de cont, la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României pentru ziua respectivă, în vederea consemnării acestora potrivit dispozițiilor art. 456.

Art. 458 - (1) Executorul judecătoresc va proceda la eliberarea sau distribuirea sumei de bani consemnate, numai după împlinirea termenului de 15 zile de la primirea dovezii de consemnare a acestei sume.

(2) Creditorilor care nu locuiesc sau nu-și au sediul în localitatea unde funcționează executorul, acesta le va trimite sumele plătite de terțul poprit pe cheltuiala debitorului.

Art. 459 - În cazul în care sunt înființate mai multe popriri și sumele cuvenite creditorilor depășesc suma urmăribilă din veniturile debitorului, terțul poprit, în termenul prevăzut de art. 458 alin. (1), va reține și va consemna suma urmăribilă și va depune dovada consemnării la executorul judecătoresc. Distribuirea se va face potrivit dispozițiilor art. 562 - 571.

Art. 460 - (1) Dacă terțul poprit nu-și mai îndeplinește obligațiile ce-i revin pentru efectuarea popririi, inclusiv în cazul în care, în loc să consemneze suma urmăribilă a liberat-o debitorului poprit, creditorul, debitorul sau organul de executare, în termen de 3 luni de la data când terțul poprit trebuia să consemneze sau să plătească suma urmăribilă, poate sesiza instanța de executare, în vederea validării popririi.

(2) Instanța va cita creditorul urmăritor, debitorul și terțul poprit și, dacă din probele administrate rezultă că terțul poprit datorează sume de bani debitorului, va da o hotărâre de validare a popririi prin care va obliga terțul poprit să plătească creditorului, în limita creanței, suma datorată debitorului, iar în caz contrar, va hotărî desființarea popririi. Terțul poprit, care, cu rea-credință, a refuzat să-și îndeplinească obligațiile privind efectuarea popririi, va putea fi amendat, prin aceeași hotărâre, cu o sumă cuprinsă între 200 lei (RON) și 1.000 lei (RON).

(3) Dacă sumele sunt datorate periodic, poprirea se validează atât pentru sumele ajunse la scadență, cât și pentru cele care vor fi scadente în viitor, validarea producându-și efectele numai la data când sumele devin scadente.

(4) După validarea popririi, terțul poprit va proceda, după caz, la consemnarea sau plata prevăzută la art. 456, în limita sumei determinate expres în hotărârea de validare. În caz de nerespectare a acestor obligații, executarea silită se va face împotriva terțului poprit, pe baza hotărârii de validare ce constituie titlu executoriu.

Art. 461 - Dacă poprirea a fost înființată asupra unor titluri de valoare sau asupra altor bunuri mobile incorporale, executorul va proceda la valorificarea lor potrivit dispozițiilor secțiunii III din prezentul capitol, ținând seama și de reglementările speciale referitoare la aceste bunuri, precum și la eliberarea sau distribuirea sumelor obținute potrivit art. 562 - 571.

Art. 461¹ - *** Introdus prin D. Nr. 38 din 16/02/1959 și abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 462 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Cap. III

Urmărirea silită a fructelor neculese și recoltelor prinse de rădăcini

Secțiunea I

Urmărirea fructelor prinse de rădăcini

Art. 463 - Fructele neculese și recoltele prinse de rădăcini, care sunt ale debitorului, nu se pot urmări decât pe bază de titluri executorii; ele se pot însă sechestra potrivit art. 591 și următoarele.

Art. 464 - Urmărirea acestor fructe nu se va putea face decât în 6 săptămâni înaintea coacerii lor și va fi precedată de o somație de plată cu două zile înaintea urmăririi. Sechestrarea însă se va putea face în orice timp.

Art. 465 - Urmărirea acestor fructe se va face prin mijlocirea unui executor judecătoresc, față cu ofițerul de poliție, primarul sau unul din ajutorii săi, sau în lipsa lor, a doi martori majori.

Art. 466 - Dispozițiile art. 415 - 419, 421 și 422 se aplică în mod corespunzător.

Art. 467 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 468 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 469 - Executorul judecătoresc va hotărî, după caz, vânzarea fructelor sau a recoltelor așa cum sunt prinse de rădăcini sau după ce vor fi culese.

Art. 470 - Dispozițiile art. 437 și următoarele, precum și ale art. 562 - 571 se aplică în mod corespunzător.

Art. 471 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 472 - *** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Secțiunea a II-a

Urmărirea veniturilor unui bun imobil

*** Abrogată prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 473 - Art. 487 - *** Abrogate prin O.U.G. Nr. 138/2000

Cap. IV

Urmărirea silită asupra bunurilor imobile

Secțiunea I

Bunuri imobile care pot fi urmărite

Art. 488*) - (1) Sunt supuse urmăririi silite imobiliare bunurile imobile.

(2) Pot forma obiectul urmăririi silite imobiliare și dreptul de uzufruct asupra unui bun imobil, precum și dreptul de superficie.

(3) Dreptul de servitute poate fi urmărit silit numai odată cu fondul dominant căruia îi profită.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. LXXIX (79)/2007

Art. 489 - (1) Urmărirea imobilelor înscrise în cartea funciară se face pe corpuri de proprietate în întregimea lor.

(2) Se pot urmări în mod separat construcțiile ce formează o proprietate distinctă de sol, drepturile privitoare la proprietatea pe etaje sau pe apartamente, precum și orice alte drepturi privitoare la bunuri pe care legea le declară imobile.

Art. 490 - (1) Urmărirea silită imobiliară se întinde deplin drept și asupra bunurilor accesorii imobilului, prevăzute de Codul civil.

(2) Bunurile accesorii nu pot fi urmărite decât odată cu imobilul.

Art. 491*) - (1) Imobilul unui minor sau al unei persoane puse sub interdicție nu poate fi urmărit silit înaintea urmăririi mobilelor sale.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu împiedică executarea silită asupra unui imobil aflat în proprietatea comună a minorului sau a persoanei puse sub interdicție și a unei persoane cu capacitate deplină de exercițiu, dacă obligația prevăzută în titlul executoriu este comună.

*) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. II/2000

Art. 492 - (1) Creditorul ipotecar poate urmări în același timp și imobilele neipotecate ale debitorului său.

(2) În cazul în care se urmărește un imobil ipotecat înstrăinat, dobânditorul acestui bun, care nu este personal obligat pentru creanța ipotecară, poate să ceară instanței de executare urmărirea altor imobile ipotecate pentru aceeași obligație, aflate în posesiunea debitorului principal. Până la soluționarea cererii urmărirea imobilului ipotecat este suspendată.

(3) Contestația prin care dobânditorul se opune la scoaterea la vânzare se va putea face numai în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii biroului de carte funciară prin care s-a dispus notarea în cartea funciară a somației de începere a urmăririi silite.

Art. 493 - (1) Creditorii personali ai unui debitor coproprietar sau codevălmaș nu vor putea să urmărească partea acestuia din imobilele aflate în proprietate comună, ci vor trebui să ceară mai întâi împărțea acestora.

(2) Creditorii personali pot urmări însă cota-parte determinată a debitorului lor din imobilul aflat în coproprietate, fără a mai fi necesar să ceară împărțea.

Secțiunea a II-a

Formalitățile premergătoare vânzării la licitație

Art. 494 - Imobilele urmărite sînt se valorifică prin vânzare la licitație publică, vânzare directă și prin alte modalități admise de lege. Dispozițiile art. 431 sunt aplicabile.

Art. 495 - În cazul în care obiectul executării silite îl formează mai multe bunuri imobile distincte ale debitorului, procedura de vânzare prin licitație publică se va îndeplini pentru fiecare bun în parte.

Art. 496 - În vederea identificării imobilului urmărit, executorul judecătoresc se va deplasa la locul unde este situat acesta și va încheia un proces-verbal de situație. Procesul-verbal va cuprinde, pe lângă datele prevăzute la art. 504 alin. (1) pct. 1 - 3, 5, 6 și 14, și descrierea cât mai amănunțită a imobilului urmărit.

Art. 497 - (1) După întocmirea procesului-verbal de situație, executorul va soma pe debitor că, dacă nu va plăti, se va trece la vânzarea imobilelor cuprinse în acest proces-verbal. Somația de plată ce va fi comunicată debitorului va cuprinde pe lângă cele arătate de art. 387 și datele de identificare a imobilului cuprinse în procesul-verbal de situație, precum și mențiunea că s-a luat măsura înscrierii în cartea funciară.

(2) Executorul va lua măsuri ca somația prevăzută la alin. (1) să fie înscrisă în cartea funciară.

(3) Când se urmăresc mai multe imobile, înscrise la același sau la birouri de carte funciară diferite, pentru o creanță garantată, cu ipotecă colectivă, somația se va înainta biroului de carte funciară la care este înscrisă ipoteca principală, care, după ce a săvârșit notările prevăzute de lege, va trimite din oficiu o copie de pe încheierile sale biroului de carte funciară secundară.

(4) Drepturile reale înscrise după notarea somației de plată în cartea funciară nu vor putea fi opuse creditorului urmărit și adjudecatarului, în afară de cazurile expres prevăzute de lege sau de cazul în care creditorul sau adjudecatarul s-a declarat de acord cu acel act ori debitorul sau terțul dobânditor a consemnat sumele necesare acoperirii creanțelor ce se urmăresc, inclusiv dobânzile și cheltuielile de executare.

Art. 498 - (1) Închirierile sau arendările, precum și cesiunile de venituri făcute de debitor sau deținător după data înscrierii somației arătate la art. 497 alin. (1) nu vor fi opozabile creditorului urmărit sau adjudecatarului.

(2) Închirierile sau arendările anterioare înscrierii somației sunt opozabile, în condițiile legii, atât creditorilor urmăritori, cât și adjudecatarului.

(3) Chiriile sau arenzile plătite debitorului urmărit înainte de scadență nu pot fi opuse creditorilor urmăritori sau adjudecatarului decât dacă sunt constatate prin act scris cu dată certă.

Art. 499 - (1) După primirea somației debitorul poate cere instanței de executare, în termen de 10 zile de la comunicare, să-i încuviințeze ca plata integrală a datoriei, inclusiv dobânzile și cheltuielile de executare, să se facă din veniturile imobilului urmărit sau din alte venituri ale sale pe timp de 6 luni.

(2) Instanța sesizată potrivit alin. (1) va cita părțile în camera de consiliu și se va pronunța de îndată prin încheiere irevocabilă. În caz de admitere a cererii debitorului, instanța va dispune suspendarea urmăririi silite imobiliare.

(3) Pentru motive temeinice creditorul poate solicita instanței reluarea urmăririi înainte de expirarea termenului de 6 luni, dispozițiile alin. (2) fiind aplicabile în mod corespunzător.

Secțiunea a III-a

Vânzarea la licitație

Art. 500 - (1) Dacă în termen de 15 zile de la primirea somației debitorul nu plătește datoria, executorul judecătoresc va începe procedura de vânzare.

(2) Executorul va stabili de îndată prețul imobilului, iar în cazul în care consideră necesar va cere părerea unui expert. Dispozițiile art. 411 alin. (3) sunt aplicabile.

(3) Totodată, executorul va cere biroului de carte funciară să-i comunice drepturile reale și alte sarcini care grevează imobilul urmărit. Titularii acestor drepturi vor fi înștiințați despre executare și vor fi citați la termenele fixate pentru vânzarea imobilului.

(4) Separat de prețul imobilului se va determina prin expertiză și valoarea drepturilor de uzufruct, uz, abitație sau servitute, dacă aceste drepturi au fost intabulate ulterior înscrierii vreunei ipoteci; în cazul imobilelor înscrise în cartea funciară se va avea în vedere valoarea acestor drepturi menționată în cartea funciară, iar dacă nu este înscrisă, ea se va stabili, când este cazul, prin expertiză.

Art. 501 - (1) După emiterea somației și în tot cursul executării silite executorul judecătoresc poate numi un administrator-sechestru dacă această măsură este necesară în vederea unei mai bune administrări a imobilului urmărit, precum încasarea veniturilor, efectuarea cheltuielilor necesare și apărarea în litigiile privitoare la acest bun. De asemenea, la cererea creditorului, executorul va numi un administrator-sechestru.

(2) Administrator-sechestru poate fi numit creditorul, debitorul sau o altă persoană fizică ori persoană juridică.

(3) Administratorul-sechestru va consemna veniturile încasate și va depune recipisa la executor.

(4) Când administrator-sechestru este numită o altă persoană decât debitorul, executorul îi va fixa drept remunerație o sumă, ținând seama de activitatea depusă, stabilind totodată și modalitatea de plată.

Art. 502 - (1) În cazul neîndeplinirii obligațiilor stabilite în sarcina sa, administratorul-sechestru, la cererea oricărei persoane interesate, poate fi revocat de către executorul judecătoresc.

(2) De asemenea, la cerere, administratorul-sechestru poate fi obligat la despăgubiri de către instanța de executare.

Art. 503 - (1) Dacă debitorul nu are alt mijloc de existență decât veniturile imobilului urmărit, la cererea acestuia, executorul judecătoresc, prin proces-verbal, poate să-i fixeze o cotă de cel mult 20% din aceste venituri pentru traiul lui și al familiei sale.

(2) Împotriva măsurii luate de către executorul judecătoresc cei interesați se pot adresa instanței de executare. Instanța va cita părțile în termen scurt, în camera de consiliu, și va hotărî prin încheiere irevocabilă.

Art. 504 - (1) În termen de 5 zile de la stabilirea prețului imobilului executorul va întocmi și va afișa publicația de vânzare a acestuia, care va cuprinde următoarele mențiuni:

1. denumirea și sediul organului de executare;
2. numărul dosarului de executare;
3. numele și calitatea executorului;
4. numele și domiciliul ori, după caz, denumirea și sediul debitorului și creditorului;
5. titlul executoriu în temeiul căruia se face urmărirea imobiliară;
6. identificarea imobilului și descrierea lui sumară;
7. prețul la care a fost evaluat imobilul;
8. mențiunea, dacă va fi cazul, că imobilul se vinde grevat de drepturile de uzufruct, uz, abitație sau servitute, intabulate ulterior înscrierii vreunei ipoteci, și că, în cazul în care aceste creanțe nu ar fi acoperite la prima licitație, se va proceda, în aceeași zi, la o nouă licitație pentru vânzarea imobilului liber de acele drepturi. Prețul de la care vor începe aceste licitații va fi cel prevăzut de art. 509 alin. (3) și (4);
9. data, ora și locul vânzării la licitație;
10. invitația pentru toți cei care pretind vreun drept asupra imobilului să-l anunțe executorului înainte de data stabilită pentru vânzare;
11. invitația către toți cei care vor să cumpere imobilul să se prezinte la termenul de vânzare la locul fixat în acest scop și, până la acel termen, să prezinte oferte de cumpărare;
12. mențiunea că ofertanții sunt obligați să depună, până la termenul de vânzare, o cauciune reprezentând 10% din prețul la care a fost evaluat imobilul;
13. data afișării publicației de vânzare;
14. semnătura și ștampila executorului judecătoresc.

(2) Termenul stabilit pentru vânzare nu va fi mai scurt de 30 de zile și nici mai lung de 60 de zile de la afișarea publicației de vânzare la locul unde va avea loc licitația.

(3) Publicația de vânzare se va afișa la sediul organului de executare și al instanței de executare, la locul unde se află imobilul urmărit, la sediul primăriei în a cărei rază teritorială este situat imobilul, precum și la locul unde se desfășoară licitația, dacă acesta este altul decât locul unde este situat imobilul.

(4) Executorul judecătoresc, la cererea celui interesat, va anunța vânzarea la licitație și într-un ziar de largă circulație.

(5) Debitorul va fi înștiințat despre data, ora și locul vânzării.

(6) Dispozițiile art. 439 alin. (2) sunt aplicabile.

Art. 505 - În cazul în care se urmărește imobilul unui minor sau al unei persoane puse sub interdicție, o copie de pe publicația de vânzare a imobilului se depune și la parchetul de pe lângă instanța de executare.

Art. 506 - (1) Persoanele care vor să cumpere imobilul la licitație sunt obligate să depună la Trezoreria Statului, la Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. - S.A. sau la orice altă instituție bancară, la dispoziția executorului judecătoresc, până la termenul stabilit pentru vânzare, o cauțiune reprezentând 10% din prețul de începere a licitației pentru termenul respectiv. Dovada consemnării va fi atașată ofertei de cumpărare.

(2) Nu au obligația de a depune cauțiunea prevăzută la alin. (1) creditorii care au creanțe în rang util, potrivit ordinii de preferință prevăzute de art. 563 și 564.

(3) De asemenea, sunt dispensate de cauțiunea prevăzută la alin. (1) persoanele care, împreună cu debitorul, dețin imobilul urmărit în proprietate comună pe cote-părți.

Art. 507 - (1) Vânzarea se face la sediul organului de executare sau al instanței de executare ori la locul unde este situat imobilul sau în orice alt loc, dacă se consideră că este mai potrivit pentru buna valorificare a acestuia. În comune, vânzarea se poate efectua și la sediul primăriei în raza căreia este situat imobilul.

(2) Debitorul nu poate licita nici personal, nici prin alte persoane.

Art. 508 - (1) Vânzarea la licitație se face în mod public și se va ține separat pentru fiecare imobil sau corp de proprietate.

(2) Dacă mai multe corpuri de proprietate sunt grevate cu aceeași ipotecă sau dacă corpul de proprietate este compus din mai multe parcele, executorul judecătoresc va putea dispune, la cererea debitorului sau a creditorului urmăritor, ca vânzarea să se facă în același timp pentru mai multe corpuri de proprietate sau separat pentru fiecare parcelă în parte.

(3) În cazul când corpurile de proprietate sau parcelele se vând separat, ordinea vânzării lor va fi arătată de debitor, iar în lipsa unei asemenea mențiuni, va fi stabilită de executor.

Art. 509 - (1) Licităția începe prin citirea de către executor a publicației de vânzare și a ofertelor primite până la acea dată.

(2) Executorul va oferi spre vânzare imobilul, prin trei strigări succesive, la intervale de timp care să permită opțiuni și supralicitări, pornind de la prețul oferit care este mai mare decât cel la care s-a făcut evaluarea potrivit art. 500 alin. (2) sau, în lipsa unei asemenea oferte, chiar de la acest preț.

(3) Dacă imobilul este grevat de vreun drept de uzufruct, uz, abitație sau servitute intabulate ulterior înscrinerii vreunei ipoteci, la primul termen de vânzare strigările vor începe de la prețul cel mai mare oferit sau, în lipsă, de la cel fixat în publicație, scăzut cu valoarea acestor drepturi socotită potrivit art. 500 alin. (4).

(4) Dacă din cauza existenței drepturilor arătate la alin. (3) nu s-a putut obține un preț suficient pentru acoperirea creanțelor ipotecare înscrise anterior, socotite după datele din cartea funciară, executorul judecătoresc va relua în aceeași zi licitația pentru vânzarea imobilului liber de acele drepturi; în acest caz, strigările vor începe de la prețul menționat în publicația de vânzare, fără scăderea arătată în alin. (3).

(5) În cazul în care nu este oferit nici prețul la care imobilul a fost evaluat, vânzarea se va amâna la un alt termen, de cel mult 60 de zile, pentru care se va face o nouă publicație în condițiile art. 504 alin. (3). La acest termen licitația va începe de la prețul de 75% din cel la care imobilul a fost evaluat. Dacă nu se obține prețul de începere a licitației, la același termen bunul va fi vândut la cel mai mare preț oferit.

Vânzarea se va putea face chiar dacă se prezintă o singură persoană care oferă prețul de la care începe licitația.

Art. 510 - (1) Executorul va declara adjudecatar persoana care, la termenul de licitație, a oferit prețul de vânzare potrivit dispozițiilor art. 509. La preț egal va fi preferat cel care are un drept de preemțiune asupra bunului urmărit.

(2) În toate cazurile, creditorii urmăritori sau intervenienți nu pot să adjucece bunurile oferite spre vânzare la un preț mai mic de 75% din cel la care imobilul a fost evaluat.

Art. 511 - Executorul va întocmi un proces-verbal despre desfășurarea și rezultatul fiecărei licitații. În procesul-verbal vor fi menționați toți cei care au participat la licitație, sumele oferite de fiecare participant, precum și adjudecatarul imobilului. Procesul-verbal va fi semnat de executor, creditor, debitor și de adjudecatar.

Art. 512 - (1) Adjudecatarul imobilului va depune prețul la dispoziția executorului judecătoresc în termen de cel mult 30 de zile de la data vânzării, ținându-se seama de cauțiunea depusă în contul prețului.

(2) Când adjudecatar este un creditor, el poate depune creanța sa în contul prețului, fiind obligat, dacă este cazul, să depună diferența de preț. Dacă există alți creditori care au un drept de preferință în condițiile art. 563 și 564, el va depune până la concurența prețului de adjudecare și suma necesară pentru plata creanțelor lor, în măsura în care acestea nu sunt acoperite prin diferența de preț.

Art. 513 - (1) Dacă adjudecatarul nu depune prețul în termenul prevăzut de art. 512 alin. (1), imobilul se va scoate din nou în vânzare în contul acestuia, el fiind obligat să plătească cheltuielile prilejuite de noua licitație și eventuala diferență de preț. Adjudecatarul va putea să achite la termenul de licitație prețul oferit inițial, caz în care va fi obligat numai la plata cheltuielilor cauzate de noua licitație.

(2) Dacă la noul termen de licitație imobilul nu a fost vândut, fostul adjudecatar este obligat să plătească toate cheltuielile prilejuite de urmărirea imobilului.

(3) Suma datorată potrivit alin. (1) și (2) de fostul adjudecatar se stabilește de executor prin procesul-verbal de licitație, care constituie titlu executoriu. Această sumă se va reține cu precădere din cauțiunea depusă.

Art. 514 - După adjudecarea imobilului către unul dintre participanții la licitație, executorul, la cerere, va dispune restituirea cauțiunilor depuse de ceilalți participanți, procedând, când este cazul, potrivit dispozițiilor art. 513 alin. (3).

Art. 515 - La cererea adjudecatarului, executorul judecătoresc, cu acordul creditorului, poate stabili plata prețului în rate, numărul acestora, cuantumul și data scadenței lor, precum și suma care se plătește de îndată drept avans.

Secțiunea a IV-a

Actul de adjudecare

Art. 516 - După plata integrală a prețului sau a avansului prevăzut la art. 515 și după expirarea termenului de 15 zile prevăzut la art. 401 alin. (1) lit. a), executorul, pe baza procesului-verbal de licitație, va întocmi actul de adjudecare, care va cuprinde următoarele mențiuni:

1. denumirea și sediul organului de executare;
2. numele și calitatea executorului;
3. numărul și data procesului-verbal de licitație;
4. numele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul debitorului și adjudecatarului;
5. prețul la care s-a vândut și modalitatea de achitare în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata în rate;
6. mențiunea, dacă este cazul, că imobilul s-a vândut grevat de drepturile de uzufruct, uz, abitație sau servitute, ori, după caz, liber de aceste drepturi, în condițiile prevăzute de art. 509 alin. (3) și (4);
7. datele de identificare a imobilului;

8. mențiunea că actul de adjudecare este titlu de proprietate și că poate fi înscris în cartea funciară, precum și a faptului că, pentru adjudecat, constituie titlu executoriu împotriva debitorului, dacă imobilul se află în posesiunea acestuia din urmă, sau împotriva oricărei persoane care are în posesiune ori deține în fapt, fără niciun titlu, imobilul adjudecat;

9. mențiunea că, pentru creditor, actul de adjudecare constituie titlu executoriu împotriva cumpărătorului care nu plătește diferența de preț, în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata prețului în rate;

10. semnătura și ștampila executorului, precum și semnătura adjudecatului.

Art. 517 - (1) Un exemplar de pe actul de adjudecare se va preda dobânditorului spre a-i servi ca titlu de proprietate și pentru a fi înscris în cartea funciară.

(2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu plata prețului în rate, executorul va înainta un exemplar al actului de adjudecare biroului de carte funciară pentru a înscris în cartea funciară interdicția de înstrăinare și grevare a imobilului până la plata integrală a prețului și a dobânzii corespunzătoare.

(3) Executorul va preda, totodată, un exemplar al actului de adjudecare creditorului urmăritor, care îi va servi ca titlu executoriu împotriva cumpărătorului, dacă acesta nu plătește diferența de preț.

Secțiunea a V-a **Efectele adjudecării**

Art. 518 - (1) Prin actul de adjudecare proprietatea imobilului sau, după caz, un alt drept real care a făcut obiectul urmăririi silite se transmite de la debitor la adjudecat. De la această dată adjudecatul are dreptul la fructe și venituri, datorează dobânzile până la plata integrală a prețului și suportă toate sarcinile imobilului.

(2) Prin intabulare, adjudecatul dobândește dreptul de a dispune de imobilul cumpărat, potrivit regulilor de carte funciară.

(3) De la data intabulării imobilul rămâne liber de orice ipotecă sau alte sarcini privind garantarea drepturilor de creanță, creditorii putându-și realiza aceste drepturi numai din prețul obținut. Dacă prețul de adjudecare se plătește în rate, sarcinile se sting la plata ultimei rate.

(4) Ipotecile și celelalte sarcini reale, precum și drepturile reale intabulate după notarea somației în cartea funciară se vor radia din oficiu, afară de acelea pentru care adjudecatul ar conveni să fie menținute; de asemenea, vor fi radiate din oficiu drepturile reale intabulate ulterior înscrierii vreunei ipotecă, dacă vânzarea s-a făcut în condițiile prevăzute de art. 509 alin. (4), toate notările făcute cu urmărirea silită, precum și interdicția de înstrăinare sau de grevare, dacă există, inclusiv promisiunea de a încheia un contract viitor, dacă până la întocmirea actului de adjudecare beneficiarul promisiunii nu și-a înscris în cartea funciară dreptul dobândit în temeiul contractului care a făcut obiectul acesteia.

(5) Dacă imobilul a fost cumpărat cu plata prețului în rate, cumpărătorul nu îl va putea înstrăina sau greva, fără încuviințarea creditorilor urmăritori, înainte de plata integrală a prețului.

Art. 519 - (1) Locațiunea și celelalte acte juridice privitoare la imobil rămân în ființă sau, după caz, încetează, potrivit legii.

(2) Plățile făcute înainte de scadență de către locatar sau alte persoane interesate sunt supuse dispozițiilor art. 498 alin. (3).

Secțiunea a VI-a **Dispoziții speciale**

Art. 520 - (1) Orice cerere de evicțiune, totală sau parțială, privind imobilul adjudecat este stinsă, dacă imobilul adjudecat era înscris în cartea funciară și dacă, de la data înregistrării cererii de înscriere formulate de dobânditorul anterior al dreptului înscris în folosul terțului adjudecat, au trecut cel puțin 3 ani.

(2) În cazul imobilelor înscrise pentru prima dată în cartea funciară, în temeiul actului de adjudecare, cererea de evicțiune se va prescrie în termen de 3 ani de la data înscrierii actului de adjudecare în cartea funciară. Această prescripție curge și împotriva dispăruților, minorilor și persoanelor puse sub interdicție.

Art. 521 - În cazul în care cererea de evicțiune este introdusă înainte de împărțeala prețului de adjudecare, instanța de executare, la solicitarea adjudecatarului, va putea să suspende, cu sau fără cauțiune, împărțeala prețului până la judecarea definitivă a cererii de evicțiune.

Art. 522 - (1) Dacă a fost evins total sau parțial, adjudecatarul îl poate acționa pe debitorul urmărit pentru a fi despăgubit.

(2) În măsura în care nu se poate îndeștula de la debitor, adjudecatarul îi poate acționa pe creditorii care au încasat prețul de adjudecare, în limita sumei încasate de aceștia.

Art. 523 - (1) În tot cursul executării silită asupra bunurilor imobile, debitorul sau altă persoană interesată poate obține desființarea măsurilor asigurătorii sau de executare, consemnând la dispoziția creditorului urmărit întreaga valoare a creanței, cu toate accesoriile și cheltuielile de executare.

(2) Dispozițiile art. 428 alin. (2) - (4) se aplică în mod corespunzător.

(3) În cazul în care cererea este admisă, instanța, cu acordul debitorului, va dispune și eliberarea sumei în mâinile creditorului.

Art. 524 - Art. 561 - *** Abrogate prin O.U.G. Nr. 138/2000

Cap. V

Eliberarea și distribuirea sumelor realizate prin executarea silită

Secțiunea I

Deschiderea distribuției și înfățișarea titlurilor

Art. 562 - Suma de bani realizată prin executarea silită se eliberează creditorului urmărit până la acoperirea integrală a drepturilor sale, iar suma rămasă disponibilă se predă debitorului.

Art. 563 - (1) În cazul în care executarea silită a fost pornită de mai mulți creditori sau când, până la eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare, au depus și alți creditori titlurile lor, executorul judecătoresc procedează la distribuirea sumei potrivit următoarei ordini de preferință, dacă legea nu prevede altfel:

a) creanțele reprezentând cheltuieli de judecată, pentru măsuri asigurătorii sau de executare silită, pentru conservarea bunurilor al căror preț se distribuie, precum și orice alte cheltuieli făcute în interesul comun al creditorilor;

b) creanțele reprezentând salarii și alte datorii asimilate acestora, pensiile, sumele cuvenite șomerilor, potrivit legii, ajutoarele pentru întreținerea și îngrijirea copiilor, pentru maternitate, pentru incapacitate temporară de muncă, prevenirea îmbolnăvirilor, refacerea sau întărirea sănătății, ajutoarele de deces, acordate în cadrul asigurărilor sociale, precum și creanțele reprezentând obligația de reparare a pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrității corporale sau a sănătății;

c) creanțele rezultând din obligația de întreținere, alocații pentru copii sau obligația de plată a altor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;

d) creanțele bugetare provenite din impozite, taxe, contribuții și din alte sume stabilite potrivit legii, datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale și bugetelor fondurilor speciale;

e) creanțele rezultând din împrumuturi acordate de stat;

f) creanțele reprezentând despăgubiri pentru repararea pagubelor pricinuite proprietății publice prin fapte ilicite;

g) creanțele rezultând din împrumuturi bancare, din livrări de produse, prestări de servicii sau executări de lucrări, precum și din chirii sau arenzi;

h) creanțele reprezentând amenzi cuvenite bugetului de stat sau bugetelor locale;

i) alte creanțe.

(2) În cazul creanțelor care au aceeași ordine de preferință, dacă legea nu prevede altfel, suma realizată se repartizează între creditori proporțional cu creanța fiecăruia.

Art. 564 - Dacă există creditori care, asupra bunului vândut, au drepturi de gaj, ipotecă sau alte drepturi de preferință conservate, în condițiile prevăzute de lege, la distribuirea sumei rezultate din vânzarea bunului, creanțele lor vor fi plătite înaintea creanțelor prevăzute la art. 563 alin. (1) lit. b).

Art. 565 - Dobânzile și penalitățile sau alte asemenea accesorii ale creanței principale vor urma ordinea de preferință a acestei creanțe.

Art. 566 - (1) În cazul în care unul dintre titlurile depuse de creditorii urmăritori conține obligația debitorului de a plăti o sumă de bani în mod periodic, iar bunurile rămase în patrimoniul debitorului după efectuarea executării sau veniturile sale nu asigură plata în viitor a ratelor datorate, executorul judecătoresc sau partea interesată va sesiza instanța în circumscripția căreia se face executarea. Instanța va stabili suma globală cu care creditorul va participa la distribuirea sumei realizate prin urmărire. Încheierea se dă cu citarea părților și este supusă numai recursului.

(2) Dacă debitorul a decedat și se constată că, în raport cu numărul moștenitorilor, locul unde aceștia se găsesc, modul în care s-a făcut împărțeala moștenirii sau cu alte asemenea împrejurări, plata în rate a creanțelor este greu de realizat, instanța poate, la cererea creditorului, să procedeze potrivit alin. (1), stabilind suma totală ce se cuvine creditorului, precum și suma pe care o va plăti fiecare moștenitor în parte.

Art. 567 - (1) Creanțele condiționale sau afectate de un termen suspensiv se vor plăti potrivit ordinii de preferință prevăzute la art. 563 și 564.

(2) Dacă condiția este rezolutorie, nu se va putea elibera creditorului suma cuvenită decât dacă acesta va da o cauțiune sau va constitui o ipotecă în favoarea celor care ar trebui să se folosească de această sumă în cazul îndeplinirii condiției.

(3) Dacă condiția este suspensivă, suma cuvenită creditorului va fi distribuită creditorilor care vin după acesta, dacă aceștia vor da o cauțiune sau vor constitui o ipotecă pentru a garanta restituirea sumei primite în caz de îndeplinire a condiției.

(4) În cazul în care creditorii prevăzuți la alin. (2) și (3) nu dau o cauțiune sau nu constituie o ipotecă, suma se va consemna la Trezoreria Statului, Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. - S.A. sau orice altă instituție bancară până la îndeplinirea condiției rezolutorii sau suspensive.

Art. 568 - Dacă creanța este afectată de un termen suspensiv, aceasta se va plăti chiar dacă termenul nu s-a împlinit. Când o astfel de creanță este fără dobândă, plata înainte de termen nu se va face decât dacă se scade dobânda cuvenită până la împlinirea termenului. Dacă însă creditorul nu este de acord să se facă scăderea, partea sa se va consemna la Trezoreria Statului, Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. - S.A. sau orice altă instituție bancară, pentru a fi eliberată la împlinirea termenului.

Art. 569 - (1) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare se poate face numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data depunerii sumei, când executorul va proceda, după caz, la eliberarea sau distribuirea acesteia, cu citarea părților și a creditorilor care și-au depus titlurile.

(2) În cazul valorificării bunurilor grevate de un drept de gaj ori ipotecă sau de alte drepturi reale dobândite după înscrierea vreunei garanții reale asupra acestor bunuri, despre care a luat cunoștință în condițiile art. 425 ori art. 500 alin. (3), executorul este obligat să încunoștințeze din oficiu pe creditorii în favoarea cărora au fost constituite aceste sarcini, pentru a participa la distribuirea prețului.

(3) În acest caz, titularii drepturilor de uzufruct, uz, abitație și servitute, stinse prin adjudecare, vor fi trecuți în ordinea înscrierii cu valoarea acestor drepturi înscrise în cartea funciară, iar dacă nu este înscrisă, cu valoarea determinată potrivit art. 500 alin. (4), care poate fi contestată în condițiile art. 570 alin. (2).

Art. 570 - (1) Despre eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare, executorul va întocmi de îndată un proces-verbal, care se va semna de persoanele interesate care sunt prezente.

(2) Cel nemulțumit de modul stabilit pentru eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executare poate cere executorului să consemneze obiecțiile sale în procesul-verbal, care poate fi contestat în

termen de 3 zile. Contestația suspendă de drept eliberarea sau, după caz, distribuirea. Judecata ei se face de urgență și cu precădere, cu citarea în termen scurt a părților.

Art. 571 - După întocmirea procesului-verbal prevăzut de art. 570 alin. (1) niciun creditor nu mai este în drept să ceară a participa la distribuirea sumelor rezultate din executarea silită.

Cap. VI

Predarea silită a bunurilor și executarea silită a altor obligații de a face sau de a nu face

Secțiunea I

Dispoziții comune

Art. 572 - În cazul în care obligația debitorului prevăzută în titlul executoriu constă în lăsarea posesiunii unui bun, în predarea unui bun ori a folosinței acestuia, în desființarea unei construcții, plantații sau a altei lucrări ori în îndeplinirea oricărei alte activități stabilite pentru realizarea drepturilor creditorului, iar debitorul nu execută de bunăvoie obligația sa în termenul prevăzut în somație, executorul sau, după caz, creditorul, în raport cu împrejurările cauzei și natura obligației ce se execută, va proceda fie la executarea silită, fie va sesiza instanța de executare în vederea aplicării unei amenzi civile.

Art. 573 - Dacă creditorul justifică o nevoie urgentă sau există pericol ca debitorul să se sustragă de la urmărire, președintele instanței de executare va putea dispune, prin încheiere irevocabilă, dată fără citarea părților, ca executarea silită a obligațiilor prevăzute la art. 572 să se facă de îndată, fără somație.

Art. 574 - (1) Dacă în titlul executoriu nu s-a stabilit ce sumă urmează a fi plătită ca echivalent al valorii lucrului în cazul imposibilității predării acestuia, instanța de executare, la cererea creditorului, va stabili această sumă prin hotărâre dată cu citarea părților.

(2) Hotărârea este executorie și este supusă recursului. Suspendarea executării acestei hotărâri nu se va putea obține decât cu consemnarea sumei stabilite. Dispozițiile art. 428 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(3) Pe baza cererii prevăzute la alin. (1) instanța va putea înființa măsuri asigurătorii.

Secțiunea a II-a

Predarea silită a bunurilor mobile

Art. 575 - Dacă partea obligată să predea un bun mobil, determinat prin calitate și cantitate, nu-și îndeplinește obligația în termen de o zi de la primirea somației, predarea lui se va face prin executare silită.

Art. 576 - În vederea executării silită a obligației prevăzute la art. 575, executorul judecătoresc va ridica bunul urmărit de la debitor sau de la persoana la care se află, punându-l pe creditor în drepturile sale, stabilite prin titlul executoriu.

Art. 577 - Executorul judecătoresc va încheia, în condițiile art. 388, un proces-verbal despre îndeplinirea executării, stabilind totodată cheltuielile de executare pe care urmează să le plătească debitorul. Procesul-verbal constituie titlu executoriu în privința cheltuielilor de executare stabilite în sarcina debitorului.

Secțiunea III-a

Predarea silită a bunurilor imobile

Art. 578 - Dacă partea obligată să părăsească ori să predea un imobil nu-și îndeplinește această obligație în termen de 5 zile de la primirea somației, ea va fi îndepărtată prin executare silită, iar imobilul va fi predat celui îndreptățit.

Art. 578¹⁾ - (1) Nicio evacuare din imobilele cu destinație de locuință nu poate fi făcută de la data de 1 decembrie și până la data de 1 martie a anului următor, decât dacă creditorul face dovada că, în sensul dispozițiilor legislației locative, el și familia sa nu au la dispoziție o locuință corespunzătoare ori că debitorul și familia sa au o altă locuință corespunzătoare în care s-ar putea muta de îndată.

(2) Dispozițiile alin. 1 nu se aplică în cazul evacuării persoanelor care ocupă abuziv, pe căi de fapt, fără niciun titlu, o locuință, și nici celor care au fost evacuați pentru că pun în pericol relațiile de conviețuire sau tulbură în mod grav liniștea publică.

*) Art. 578¹ a fost introdus prin L. nr. 202/2010, de la data de 25 noiembrie 2010.

Art. 579 - În vederea executării silite a obligației prevăzute la art. 578, executorul judecătoresc va soma pe debitor să părăsească de îndată imobilul, iar în caz de împotrivire, va elibera imobilul cu ajutorul forței publice, punând pe creditor în drepturile sale.

Art. 580 - Dacă executarea privește un imobil în care se găsesc bunuri mobile ce nu formează obiectul executării și pe care debitorul nu le ridică singur, executorul va încredința aceste bunuri în păstrarea unui custode, pe cheltuiala debitorului.

Art. 580¹⁾ - Despre îndeplinirea executării potrivit prevederilor prezentei secțiuni executorul judecătoresc va întocmi un proces-verbal, dispozițiile art. 577 fiind aplicabile.

*) Art. 580¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Secțiunea a IV-a

Executarea silită a altor obligații de a face sau a obligațiilor de a nu face

Art. 580²⁾ - Dacă debitorul refuză să îndeplinească o obligație de a face cuprinsă într-un titlu executoriu, în termen de 10 zile de la primirea somației, creditorul poate fi autorizat de instanța de executare, prin încheiere irevocabilă, dată cu citarea părților, să o îndeplinească el însuși sau prin alte persoane, pe cheltuiala debitorului.

*) Art. 580² a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 580³⁾ - (1) Dacă obligația de a face nu poate fi îndeplinită prin altă persoană decât debitorul, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unei amenzi civile. Instanța sesizată de creditor poate obliga pe debitor, prin încheiere irevocabilă, dată cu citarea părților, să plătească, în favoarea statului, o amendă civilă de la 20 lei (RON) la 50 lei (RON), stabilită pe zi de întârziere până la executarea obligației prevăzute în titlul executoriu.

(2) Dacă în termen de 6 luni debitorul nu va executa obligația prevăzută în titlul executoriu, la cererea creditorului, instanța care a dispus obligarea debitorului la plata unei amenzi civile pe zi de întârziere în favoarea statului va fixa suma datorată statului cu acest titlu, prin încheierea irevocabilă, dată cu citarea părților, iar pentru acoperirea prejudiciilor cauzate prin neîndeplinirea obligației prevăzute de alin. (1), creditorul poate cere obligarea debitorului la daune-interese; în acest din urmă caz, dispozițiile art. 574 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(3) Amenda civilă va putea fi anulată, în tot sau în parte, ori redusă, dacă debitorul execută obligația prevăzută în titlul executoriu sau, după caz, pentru alte motive temeinice, pe cale de contestație la executare.

(4) Încheierile date în condițiile prezentului articol sunt executorii și se comunică din oficiu, prin grija grefierului de ședință, organelor fiscale competente în vederea executării silite, potrivit Codului de procedură fiscală.

(5) Pentru neexecutarea obligațiilor prevăzute în prezentul articol nu se pot acorda daune cominatorii.

*) Art. 580³ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 580⁴⁾ - (1) Dispozițiile prevăzute în secțiunea de față sunt aplicabile în mod corespunzător și în cazul când titlul executoriu cuprinde o obligație de a nu face.

(2) Creditorul va putea cere instanței de executare să fie autorizat, prin încheiere irevocabilă, dată cu citarea părților, să desființeze el însuși sau prin alte persoane, dacă este cazul, pe socoteala debitorului, lucrările făcute de acesta împotriva obligației de a nu face.

*) Art. 580⁵ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 580⁵⁾ - În cazurile prevăzute de art. 580² și 580⁴, dacă debitorul se opune la executarea obligației de către creditor, acesta va putea obține, prin intermediul executorului judecătoresc, concursul organelor de poliție, jandarmerie sau al altor agenți ai forței publice, după caz.

*) Art. 580⁵ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Cartea a VI-a

Proceduri speciale

Cap. I

Ordonanțe președințiale

Art. 581 - (1) Instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

(2) Cererea de ordonanță președințială se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului dreptului.

(3) Ordonanța va putea fi dată și fără citarea părților și chiar atunci când există judecată asupra fondului. Judecata se face de urgență și cu precădere. Pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar motivarea ordonanței se face în cel mult 48 de ore de la pronunțare.

(4) Ordonanța este vremelnică și executorie. Instanța va putea hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.

Art. 582 - (1) Ordonanța este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.

(2) Instanța de recurs poate suspenda executarea până la judecarea recursului, dar numai cu plata unei cauțiuni al cărei quantum se va stabili de către aceasta.

(3) Recursul se judecă de urgență și cu precădere, cu citarea părților. Dispozițiile art. 581 alin. (3) referitoare la amânarea pronunțării și redactarea ordonanței sunt aplicabile.

(4) Împotriva executării ordonanței președințiale se poate face contestație.

Cap. II

Refacerea înscrisurilor și hotărârilor dispărute

Art. 583 - (1) Dosarele sau înscrisurile privitoare la o pricină în curs de judecată, dispărute în orice chip, se pot reface de însăși instanța investită cu judecarea pricinii.

(2) Spre acest sfârșit, instanța va fixa termen, chiar din oficiu, citând părțile, martorii și experții; va cere copii de pe înscrisurile ce i-au fost trimise de autorități și de care părțile s-au folosit sau de pe înscrisurile depuse de părți, dispunând totodată să se scoată din registrele instanței toate datele privitoare la înscrisurile ce se refac.

(3) Copiile legalizate de pe înscrisurile dispărute ce se află în stăpânirea părților, ori altor persoane sau autorităților pot folosi la refacerea dosarului.

(4) Încheierea de refacere nu se va putea ataca decât odată cu fondul.

(5) Înscrisurile astfel refăcute țin locul originalelor, până la găsirea acestora.

Art. 584 - (1) Dacă dosarul sau înscrisurile dispărute priveau o pricină în care se pronunțase o hotărâre de către prima instanță și împotriva căreia se făcuse apel, această hotărâre se va reface după cel de-al doilea exemplar al hotărârii păstrat de prima instanță; iar dacă și acel exemplar ar fi dispărut, vor putea folosi la refacere copiile legalizate de pe hotărâre, ce s-au încredințat părților sau altor persoane.

(2) În acest scop, instanța va putea dispune să se facă, din oficiu, publicații într-un ziar mai răspândit, cu arătarea ca orice posesor al unei copii de pe hotărâre să o depună la greșa instanței care a ordonat publicația.

(3) Dacă hotărârea nu se poate reface pe calea arătată la alin. (1) și (2), se va trece la refacerea ei de către instanța de apel, potrivit dispozițiilor art. 583.

(4) Dacă dosarul, inclusiv hotărârea, nu se poate reface nici potrivit alin. (3), instanța de apel va judeca din nou pricina în fond. Pentru judecata din nou a cauzei, părțile sunt obligate să facă dovada că între ele a existat litigiul ce face obiectul rejudecării și că acesta a fost soluționat prin hotărâre judecătorească. Dovada se va face cu orice înscrisuri sau extrase din registrele ori din alte evidențe ale instanței judecătorești sau ale altor autorități.

Art. 585 - (1) Instanța care a pronunțat hotărârea dispărută va proceda în toate cazurile la refacerea acesteia potrivit dispozițiilor art. 583 și 584.

(2) Dacă în cursul judecății a fost găsită hotărârea dispărută, cererea va fi respinsă.

(3) De asemenea, dacă ulterior judecății hotărârea dispărută a fost găsită, hotărârea refăcută potrivit dispozițiilor arătate la alin. (1) va fi anulată de către instanța care a pronunțat-o.

Cap. III

Despre oferte de plată și consemnații

Art. 586 - *Când creditorul refuză să primească plata de la debitor, acesta din urmă este în drept să facă o ofertă reală și să consemneze ceea ce datorează.*

Art. 587 - (1) *În scopul prevăzut la art. 586, debitorul va face creditorului, prin mijlocirea unui executor judecătoresc din circumscripția tribunalului în care se află domiciliul creditorului sau domiciliul ales al acestuia, o somație, prin care este invitat să primească prestația datorată.*

(2) *În acea somație se vor arăta locul, data și ora când suma sau obiectul oferit urmează să îi fie predat creditorului.*

Art. 588 - (1) *În cazul în care creditorul primește suma sau bunul oferit, debitorul este liberat de obligația sa.*

(2) *Executorul judecătoresc va întocmi un proces-verbal prin care va constata acceptarea ofertei reale.*

Art. 589 - (1) *Dacă creditorul nu se prezintă sau refuză să primească suma ori obiectul oferit, executorul judecătoresc va încheia un proces-verbal în care va consemna aceste împrejurări.*

(2) *În acest caz, debitorul, spre a se libera de datorie, va putea să consemneze suma sau bunul oferit la CEC Bank - S.A. sau la orice altă instituție de credit ori, după caz, la o unitate specializată, iar recipisa de consemnare se va depune la executorul judecătoresc care a trimis somația. Procedura de consemnare a sumelor de bani este obligatorie pentru unitatea la care urmează a se face consemnarea și nu poate fi condiționată de existența acordului creditorului. Consemnarea bunurilor se face în condițiile prevăzute de lege.*

(3) *Consemnarea va fi precedată de o nouă somație adresată creditorului în care se vor arăta ziua și ora când și locul unde suma sau, după caz, bunul oferit se va depune.*

Art. 590 - (1) *După consemnare, executorul judecătoresc va constata, printr-un proces-verbal, efectuarea plății și liberarea debitorului.*

(2) *Procesul-verbal se comunică creditorului în termen de 5 zile de la întocmirea acestuia.*

(3) *În termen de 15 zile de la comunicarea procesului-verbal prevăzut la alin. 1, creditorul va putea cere anularea acestuia pentru nerespectarea condițiilor de validitate, de fond și de formă, ale ofertei de plată și consemnățiunii, la judecătoria în circumscripția căreia s-a făcut consemnarea. Hotărârea este supusă numai recursului, în termen de 10 zile de la comunicare.*

(4) *Debitorul este considerat liberat la data consemnării plății, în afară de cazul în care se anulează oferta de plată și consemnățiunea.*

Art. 590²⁹ - (1) *Oferta de plată poate fi făcută și în timpul procesului, în fața oricărei instanțe, în orice stadiu al judecării. În acest caz, prin încheiere, creditorul este pus în întârziere să primească suma sau, după caz, bunul. Dacă creditorul este prezent și primește prestația datorată, liberarea debitorului se va constata prin încheiere.*

(2) *În cazul în care creditorul lipsește sau refuză primirea prestației, debitorul va proceda la consemnare conform dispozițiilor art. 589 alin. 2, iar recipisa de consemnare va fi pusă la dispoziția instanței, care, prin încheiere, va constata liberarea debitorului.*

(3) *Încheierile prevăzute la alin. 1 și 2 se atacă numai odată cu fondul, cu excepția celor date în recurs, care sunt irevocabile.*

**) Art. 590¹ a fost introdus prin L. nr. 71/2011, de la data de 1 octombrie 2011.*

Art. 590²⁹ - *În baza procesului-verbal întocmit în condițiile art. 588 sau art. 590 ori a încheierii emise în condițiile art. 590¹, cel interesat va putea cere radierea din cartea funciară ori din alte registre publice a drepturilor de ipotecă constituite în vederea garantării creanței stinse în condițiile prezentului capitol.*

**) Art. 590² a fost introdus prin L. nr. 71/2011, de la data de 1 octombrie 2011.*

Art. 590³⁰ - *Dispozițiile prezentului capitol se completează cu prevederile Codului civil referitoare la ofertele de plată și consemnățiuni.*

**) Art. 590³ a fost introdus prin L. nr. 71/2011, de la data de 1 octombrie 2011.*

Cap. IV

Măsurile asigurătorii

Secțiunea I

Sechestrul asigurător

Art. 591^{*)} - (1) *Creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanță este constatată prin act scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă dovedește că a intentat acțiune. El poate fi obligat la plata unei cauțiuni în cuantumul fixat de către instanță.*

(2) *Același drept îl are și creditorul a cărui creanță nu este constatată în scris, dacă dovedește că a intentat acțiune și depune, odată cu cererea de sechestrul, o cauțiune de jumătate din valoarea reclamată.*

(3) *Instanța poate încuviința sechestrul asigurător chiar dacă creanța nu este exigibilă, în cazurile în care debitorul a micșorat prin fapta sa asigurările date creditorului sau nu a dat asigurările promise ori atunci când este pericol ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să-și ascundă ori să-și risipească averea. În aceste cazuri, creditorul trebuie să dovedească îndeplinirea celorlalte condiții prevăzute de alin. (1) și să depună o cauțiune al cărei cuantum va fi fixat de către instanță.*

**) Recurs în interesul legii:*

Art. 592 - (1) Cererea de sechestrul asigurător se adresează instanței care judecă procesul.

(2) Instanța va decide de urgență, în camera de consiliu, fără citarea părților, prin încheiere executorie, fixând totodată, dacă este cazul, cuantumul cauțiunii și termenul înăuntrul căruia urmează să fie depusă aceasta. Încheierea este supusă numai recursului, în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul se judecă de urgență și cu precădere, cu citarea în termen scurt a părților.

(3) Dispozițiile art. 581 alin. (3) privitoare la pronunțarea și redactarea hotărârii se aplică atât la soluționarea cererii, cât și la judecarea recursului.

(4) Nedepunerea cauțiunii în termenul fixat de instanță atrage desființarea de drept a sechestrului. Aceasta se constată prin încheiere irevocabilă, dată fără citarea părților.

Art. 593 - (1) Măsura sechestrului asigurător se aduce la îndeplinire de către executorul judecătoresc, potrivit regulilor privitoare la executarea silită, care se aplică în mod corespunzător.

(2) În cazul bunurilor mobile, executorul va aplica sechestrul asupra bunurilor urmăribile numai în măsura necesară realizării creanței.

(3) Sechestrul asigurător pus asupra unui imobil se va înscrie de îndată în cartea funciară. Înscrierea face opozabil sechestrul tuturor acelor care, după înscriere, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv.

(4) Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii sechestrului cel interesat va putea face contestație.

Art. 594 - Dacă debitorul va da, în toate cazurile, garanție îndestulătoare, instanța va putea ridica, la cererea debitorului, sechestrul asigurător. Cererea se soluționează în camera de consiliu, de urgență și cu citarea în termen scurt a părților, prin încheiere supusă numai recursului în termen de 5 zile de la pronunțare. Recursul se judecă de urgență și cu precădere. Dispozițiile art. 592 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

Art. 595 - În cazul în care cererea principală, în temeiul căreia a fost încuviințată măsura asigurătorie, a fost anulată, respinsă sau perimată prin hotărâre irevocabilă, ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la judecarea acesteia, debitorul poate cere ridicarea măsurii de către instanța care a încuviințat-o. Asupra cererii instanța se pronunță prin încheiere irevocabilă, dată fără citarea părților. Dispozițiile art. 593 se aplică în mod corespunzător.

Art. 596 - Valorificarea bunurilor sechestrate nu se va putea face decât după ce creditorul a obținut titlul executoriu.

Secțiunea a II-a

Poprirea asigurătorie

Art. 597 - (1) Poprirea asigurătorie se poate înființa asupra sumelor de bani, titlurilor de valoare sau altor bunuri mobile incorporale urmăribile datorate debitorului de o a treia persoană sau pe care aceasta i le va datora în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente, în condițiile stabilite de art. 591.

(2) Dispozițiile art. 592 - 595 se aplică în mod corespunzător.

Secțiunea a III-a

Sechestrul judiciar

Art. 598 - Ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau altui drept real principal, asupra posesiunii unui bun mobil sau imobil, ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună, instanța competentă pentru judecarea cererii principale va putea să încuviințeze, la cererea celui interesat, punerea sub sechestrul judiciar a bunului, dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv.

Art. 599 - (1) Se va putea, de asemenea, încuviința sechestrul judiciar, chiar fără a exista proces:

1. asupra unui bun pe care debitorul îl oferă pentru liberarea sa;
2. asupra unui bun cu privire la care cel interesat are motive temeinice să se teamă că va fi sustras, distrus ori alterat de posesorul său actual;
3. asupra unor bunuri mobile care alcătuiesc garanția creditorului, când acesta învederează insolvabilitatea debitorului său ori când are motive temeinice să bănuiască că debitorul va fugi ori să se teamă de sustrageri sau deteriorări.

(2) În aceste cazuri, competență este instanța în circumscripția căreia se află bunul.

Art. 600 - (1) Cererea de sechestrul judiciar se judecă de urgență, cu citarea părților. În caz de admitere, instanța va putea să oblige pe reclamant la darea unei cauțiuni, iar în cazul bunurilor imobile se va proceda potrivit art. 593 alin. (3). Încheierea este supusă numai recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare. Dispozițiile art. 592 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.

(2) Paza bunului sechestrat va fi încredințată persoanei desemnate de părți de comun acord, iar în caz de neînțelegere, unei persoane desemnate de instanță, care va putea fi chiar deținătorul bunului. În acest scop, executorul judecătoresc se va deplasa la locul situării bunului ce urmează a fi pus sub sechestrul și-l va da în primire, pe bază de proces-verbal, administratorului-sechestrul. Un exemplar al procesului-verbal va fi înaintat și instanței care a încuviințat măsura.

(3) Administratorul-sechestrul va putea face toate actele de conservare și administrare, va încasa orice venituri și sume datorate și va putea plăti datorii cu caracter curent, precum și cele constatate prin titlu executoriu. De asemenea, el va putea sta în judecată în numele părților litigante cu privire la bunul pus sub sechestrul, dar numai cu autorizarea prealabilă a instanței care l-a numit.

(4) Dacă administrator-sechestrul a fost numită o altă persoană decât deținătorul, instanța va fixa, pentru activitatea depusă, o sumă drept remunerație, stabilind totodată și modalitățile de plată.

Art. 601 - În cazuri urgente, președintele instanței va putea numi, prin încheiere irevocabilă dată fără citarea părților, un administrator provizoriu până la soluționarea cererii de sechestrul judiciar.

Cap. V

Deliberările consiliului de familie

*** Abrogat prin Decretul Nr. 32 din 31.01.1954

Art. 602 - Art. 606 - *** Abrogate prin Decretul Nr. 32 din 31.01.1954

Cap. VIⁿ

Divorțul

*) În cazul cererilor de divorț formulate anterior datei de 25 noiembrie 2010, instanța poate să dispună divorțul prin acordul soților, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 37 alin. 2 lit. a) și ale art. 38 alin. 1 - 3 din Legea nr. 4/1953 - Codul familiei, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin Legea nr. 202/2010.

Dispozițiile privind divorțul prin acordul soților pe cale administrativă sau prin procedură notarială ale Legii nr. 4/1953, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin Legea nr. 202/2010, sunt aplicabile și căsătoriilor în ființă la data de 25 noiembrie 2010. ([art. XXIII](#) din L. nr. 202/2010)

Art. 607 - Cererea de divorț este de competența instanței în circumscripția căreia se află cel din urmă domiciliu comun al soților. Dacă soții nu au avut domiciliu comun sau dacă niciunul din soți nu mai locuiește în circumscripția instanței în care se află cel din urmă domiciliu comun, instanța competentă este aceea în circumscripția căreia își are domiciliul pârâtul, iar când pârâtul nu are domiciliu în țară, este competentă instanța în circumscripția căreia își are domiciliul reclamantul.

Art. 608 - (1) Soțul pârât poate să facă și el cerere de divorț, cel mai târziu până la prima zi de înfățișare, în ședință publică, pentru faptele petrecute înainte de această dată. Pentru faptele petrecute după această dată, pârâtul va putea face cerere până la începerea dezbaterilor asupra fondului, în cererea reclamantului.

(2) Cererea pârâtului se va face la aceeași instanță și se va judeca împreună cu cererea reclamantului.

Art. 609 - În cazul când motivele divorțului s-au ivit după începerea dezbaterilor la prima instanță și în timp ce judecata primei cereri se află în apel, cererea pârâtului va fi făcută direct la instanța investită cu judecarea apelului.

Art. 610 - Neintroducerea cererii în termenele arătate în articolele de mai sus atrage decăderea pentru soțul pârât din dreptul de a cere divorțul, afară de cazul când cererea reclamantului a fost respinsă și motivele divorțului s-au ivit în urmă.

Art. 611 - Cererea de pensie de întreținere se va face la judecătoria investită cu cererea de divorț, chiar dacă între timp s-au ivit schimbări cu privire la domiciliul părților.

Art. 612 - (1) Cererea de divorț va cuprinde, pe lângă cele prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată, numele copiilor minori născuți din căsătorie sau care se bucură de situația legală a copiilor născuți din căsătorie.

(2) Dacă nu sunt copii minori, se va face arătare despre aceasta.

(3) La cerere, se va alătura un extract de căsătorie și câte un extract de naștere al copiilor minori.

(4) Cererea de divorț, împreună cu înscrisurile doveditoare, se va prezenta personal de către reclamant președintelui judecătoriei.

(5) Pârâtul nu este ținut să facă întâmpinare.

(6) Interogatoriul nu poate fi cerut pentru dovedirea motivelor de divorț.*

*) Dispozițiile alin. (6) au fost declarate neconstituționale prin [Decizia](#) Curții Constituționale Nr. 969/2007.

Art. 613 - Președintele instanței, primind cererea de divorț, va da reclamantului sfaturi de împăcare și, în cazul în care acesta stăruie în cererea sa, va fixa termen pentru judecarea cauzei.

Art. 613¹ - (1) În cazul în care cererea de divorț se întemeiază pe acordul părților, ea va fi semnată de ambii soți. Atunci când este cazul, soții vor stabili și modalitățile în care au convenit să fie soluționate cererile accesorii divorțului.

(2) Primind cererea de divorț formulată în condițiile alin. 1, instanța va verifica existența consimțământului soților, după care va fixa termen pentru soluționarea cererii în camera de consiliu.

(3) La termenul de judecată, instanța verifică dacă soții stăruie în desfacerea căsătoriei pe baza acordului lor și, în caz afirmativ, va trece la judecarea cererii, fără a administra probe cu privire la motivele de divorț.

(4) La cererea soților, instanța va pronunța o hotărâre cu privire la divorț potrivit alin. 3. Prin aceeași hotărâre, instanța se va pronunța, potrivit legii, cu privire la numele pe care îl va purta fiecare soț după desfacerea căsătoriei și, când este cazul, cu privire la încredințarea copiilor minori și contribuția părinților la cheltuielile de creștere, educare, învățătură și pregătire profesională a copiilor. Tot astfel, instanța va putea lua act de învoiala soților cu privire la alte cereri accesorii, în condițiile legii.

(5) În cazul în care soții nu se învoiesc asupra cererilor accesorii, instanța va continua judecata administrând probele prevăzute de lege pentru soluționarea acestor cereri.

Art. 613^{1a)} - (1) Când cererea de divorț este întemeiată pe culpa soțului pârât, iar acesta recunoaște faptele care au dus la destrămarea vieții conjugale, instanța, dacă reclamantul este de acord, va pronunța divorțul fără a cerceta temeinicia motivelor de divorț și fără a face mențiune despre culpa pentru desfacerea căsătoriei.

(2) Dispozițiile art. 613¹ alin. 4 și 5 și art. 619 alin. 4 se aplică în mod corespunzător.

(3) Dacă reclamantul nu este de acord cu pronunțarea divorțului în condițiile alin. 1, cererea va fi soluționată potrivit dispozițiilor art. 617.

**) Art. 613^a a fost introdus prin L. nr. 71/2011, de la data de 1 octombrie 2011.*

Art. 613^{ib)} - *Când divorțul este cerut pentru că starea sănătății unuia dintre soți face imposibilă continuarea căsătoriei, instanța va administra probe privind existența bolii și starea sănătății soțului bolnav și va pronunța divorțul, potrivit Codului civil, fără a face mențiune despre culpa pentru desfacerea căsătoriei.*

**) Art. 613^{ib} a fost introdus prin L. nr. 71/2011, de la data de 1 octombrie 2011.*

Art. 613ⁱ - Instanța poate lua, pe tot timpul procesului, prin ordonanță președințială, măsuri vremelnice cu privire la încredințarea copiilor minori, la obligația de întreținere, la alocația pentru copii și la folosirea locuinței.

Art. 614 - În fața instanțelor de fond, părțile se vor înfățișa în persoană, afară numai dacă unul dintre soți execută o pedeapsă privativă de libertate, este împiedicat de o boală gravă, este pus sub interdicție sau are reședința în străinătate; în aceste cazuri, părțile se vor putea înfățișa prin mandatar.

Art. 614^{o)} - (1) În fața instanței de fond, aceasta va stăruii pentru soluționarea divorțului prin înțelegerea părților.

(2) În cazul în care judecătorul recomandă medierea, iar părțile o acceptă, acestea se vor prezenta la mediator, în vederea informării lor cu privire la avantajele medierii. Mediatorul nu poate solicita plata onorariului pentru informarea părților. După informare, părțile decid dacă acceptă sau nu soluționarea divorțului prin mediere.

(3) Până la termenul fixat de instanță, care nu poate fi mai scurt de 15 zile, părțile depun procesul-verbal întocmit de mediator cu privire la rezultatul ședinței de informare.

(4) Prevederile alin. 2 și 3 nu sunt aplicabile în cazul în care părțile au încercat soluționarea divorțului prin mediere anterior introducerii acțiunii.

**) Art. 614ⁱ a fost introdus prin L. nr. 202/2010, de la data de 25 noiembrie 2010.*

Art. 615 - (1) Cererea de divorț se judecă în ședință publică. Instanța va putea să dispună însă judecarea în camera de consiliu, dacă va aprecia că prin aceasta s-ar asigura o mai bună judecare sau administrare a probelor.

(2) În toate cazurile hotărârea se pronunță în ședință publică.

Art. 616 - Dacă la termenul de judecată, în primă instanță, reclamantul lipsește nejustificat și se înfățișează numai pârâtul, cererea va fi respinsă ca nesusținută.

Art. 616ⁱ - Dacă procedura de chemare a soțului pârât a fost îndeplinită prin afișare, iar acesta nu s-a prezentat la primul termen de judecată, instanța va cere dovezi sau va dispune cercetări pentru a verifica dacă pârâtul își are domiciliul la locul indicat în cerere și, dacă constată că nu domiciliază acolo, va dispune citarea lui la domiciliul său, precum și, dacă este cazul, la locul său de muncă.

Art. 616^{o)} - (1) *Dacă în timpul procesului de divorț unul dintre soți decedează, instanța va lua act de încetarea căsătoriei și va dispune, prin hotărâre irevocabilă, închiderea dosarului.*

(2) *Cu toate acestea, când cererea de divorț se întemeiază pe culpa pârâtului și reclamantul decedează în cursul procesului, lăsând moștenitori, aceștia vor putea continua acțiunea, pe care instanța o va admite numai dacă va constata culpa exclusivă a soțului pârât. În caz contrar, dispozițiile alin. 1 sunt aplicabile.*

(3) *Pentru introducerea în cauză a moștenitorilor soțului reclamant, instanța va suspenda procesul potrivit dispozițiilor art. 243 alin. 1 pct. 1.*

**) Art. 616° a fost introdus prin L. nr. 71/2011, de la data de 1 octombrie 2011.*

Art. 617 - (1) *Instanța va pronunța divorțul din culpa soțului pârât atunci când, din cauza unor motive temeinice, imputabile acestuia, raporturile dintre soți sunt grav vătămăte și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă.*

(2) *Instanța poate să pronunțe divorțul din culpa ambilor soți, chiar atunci când numai unul dintre ei a făcut cerere, dacă din dovezile administrate reiese că amândoi sunt vinovați de destrămarea căsătoriei.*

(3) *Dacă pârâtul nu a formulat cerere reconvențională, iar din dovezile administrate rezultă că numai reclamantul este culpabil de destrămarea căsătoriei, cererea acestuia va fi respinsă ca neîntemeiată. Dispozițiile art. 617¹ sunt aplicabile în mod corespunzător.*

(4) *Hotărârea prin care se pronunță divorțul nu se va motiva, dacă ambele părți solicită instanței aceasta.*

(5) *În cazul divorțului prin acordul soților, instanța va pronunța divorțul fără a face mențiune cu privire la culpa soților.*

Art. 617¹ - (1) *Când soții sunt separați în fapt de cel puțin 2 ani, oricare dintre ei va putea cere divorțul, asumându-și responsabilitatea pentru eșecul căsătoriei.*

(2) *În acest caz, instanța va verifica existența și durata despărțirii în fapt și va pronunța divorțul din culpa exclusivă a reclamantului.*

(3) *Dacă soțul pârât se declară de acord cu divorțul, dispozițiile art. 613¹ alin. 3 - 5 și art. 619 alin. 4 se vor aplica în mod corespunzător.*

**) Art. 617¹ a fost introdus prin L. nr. 71/2011, de la data de 1 octombrie 2011.*

Art. 618 - (1) Reclamantul poate renunța la cerere în tot cursul judecății înaintea instanțelor de fond, chiar dacă pârâtul se împotrivește. Renunțarea reclamantului nu are nicio înrăurire asupra cererii făcute de pârât.

(2) Acțiunea de divorț se va stinge prin împăcarea soților în orice fază a procesului, chiar dacă intervine în instanța de apel sau de recurs iar apelul ori recursul nu sunt timbrate conform legii.

(3) Reclamantul însă va putea porni o cerere nouă pentru fapte petrecute după împăcare, și în acest caz el se va putea folosi și de faptele vechi.

Art. 619 - (1) Termenul de apel, precum și cel de recurs este de 30 de zile și curge de la comunicarea hotărârii.

(2) Apelul sau, după caz, recursul reclamantului împotriva hotărârii prin care s-a respins cererea va fi respins ca nesustținut, dacă la judecată se prezintă numai pârâtul.

(3) Apelul sau recursul pârâtului va fi judecat chiar dacă se înfățișează numai reclamantul.

(4) Hotărârea care se pronunță în condițiile art. 613¹ alin. (1) este definitivă și irevocabilă în ce privește divorțul.

(5) Hotărârea dată în materie de divorț nu este supusă revizuirii.

(6) *Instanța la care hotărârea de divorț a rămas irevocabilă o va trimite, din oficiu, serviciului de stare civilă unde a fost încheiată căsătoria, Registrului național notarial al regimurilor matrimoniale, prevăzut de Codul civil, și, după caz, oficiului național al registrului comerțului.*

Cap. VII

Proceduri relative la deschiderea unei succesiuni*)

*** Abrogat succesiv de D. Nr. 40 din 22.01.1953 și de O.U.G. Nr. 138/2000

*) Procedura succesorală notarială este reglementată prin Legea notarilor publici și a activității notariale Nr. 36/1995, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, Nr. 92 din 16 mai 1995.

Art. 620 - Art. 642 - *** Abrogate prin D. Nr. 40 din 22/01/1953

Art. 643 - Art. 673 - *** Abrogate prin O.U.G. Nr. 138/2000

Cap. VII¹

Procedura împărțelii judiciare

Art. 673¹⁾ - Judecarea oricărei cereri de împărțeală privind bunuri asupra cărora părțile au un drept de proprietate comună se face cu procedura prevăzută în capitolul de față, în afara cazurilor în care legea stabilește o altă procedură.

*) Art. 673¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673²⁾ - Reclamantul este obligat să arate în cerere persoanele între care urmează a avea loc împărțeala, titlul pe baza căruia se cere împărțeala, toate bunurile supuse împărțelii, evaluarea lor, locul unde acestea se află, precum și persoana care le deține sau le administrează.

*) Art. 673² a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673³⁾ - La prima zi de înfățișare, dacă părțile sunt prezente, instanța le va cere declarații cu privire la fiecare dintre bunurile supuse împărțelii și va lua act, când este cazul, de recunoașterile și acordul lor cu privire la existența bunurilor, locul unde se află și valoarea acestora.

*) Art. 673³ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673⁴⁾ - (1) În tot cursul procesului instanța va stăruie ca părțile să împartă bunurile prin bună învoială.

(2) Dacă părțile ajung la o înțelegere cu privire la împărțirea bunurilor, instanța va hotărî potrivit învoielii lor. Împărțeala se poate face prin bună învoială și dacă printre cei interesați se află minori sau persoane puse sub interdicție, însă numai cu încuviințarea prealabilă a autorității tutelare, precum și, dacă este cazul, a ocrotitorului legal.

(3) În cazul în care înțelegerea privește împărțirea numai a anumitor bunuri, instanța va lua act de această învoială și va pronunța o hotărâre parțială, continuând procesul pentru celelalte bunuri.

(4) Dispozițiile art. 271 - 273 sunt aplicabile.

*) Art. 673⁴ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673⁵⁾ - (1) Dacă părțile nu se învoiesc, instanța va stabili bunurile supuse împărțelii, calitatea de coproprietar, cota-parte ce se cuvine fiecăruia și creanțele născute din starea de proprietate comună pe care coproprietarii le au unii față de alții. Dacă se împarte o moștenire, instanța va mai stabili datoriile transmise prin moștenire, datoriile și creanțele comoștenitorilor față de defunct, precum și sarcinile moștenirii.

(2) Instanța va face împărțeala în natură. În temeiul celor stabilite potrivit alin. (1), ea procedează la formarea loturilor și la atribuirea lor. În cazul în care loturile nu sunt egale în valoare, ele se întregesc printr-o sumă de bani.

*) Art. 673⁵ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673⁶⁾ - (1) Dacă pentru formarea loturilor sunt necesare operații de măsurătoare, evaluare și altele asemenea, pentru care instanța nu are date suficiente, ea va da o încheiere prin care va stabili elementele arătate la art. 673⁵ alin. (1), întocmind în mod corespunzător minuta prevăzută de art. 258. Prin aceeași încheiere instanța va dispune efectuarea unei expertize pentru formarea loturilor.

(2) Raportul de expertiză va arăta evaluarea și criteriile avute în vedere la stabilirea acesteia, va indica dacă bunurile pot fi comod partajabile în natură și în ce mod anume, propunând loturile ce urmează să fie atribuite.

*) Art. 673⁶ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673⁷ - În cazul în care, după pronunțarea încheierii prevăzute de art. 673⁶ alin. (1), dar mai înainte de pronunțarea hotărârii de împărțeală, se constată că există și alți coproprietari sau că au fost omise unele bunuri care trebuiau supuse împărțelii, fără ca, privitor la acești coproprietari sau la acele bunuri, să fi avut loc o dezbatere contradictorie, instanța va putea da o nouă încheiere, care va cuprinde, după caz, și coproprietarii sau bunurile omise. În aceleași condiții instanța poate, cu consimțământul tuturor coproprietarilor, să scoată un bun care a fost cuprins din eroare în masa de împărțit.

*) Art. 673⁷ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673⁸ - Încheierile prevăzute la art. 673⁶ alin. (1) și art. 673⁷ pot fi atacate cu apel sau, după caz, cu recurs odată cu fondul, fiind supuse aceluiași căi de atac ca și hotărârea dată asupra fondului procesului.

*) Art. 673⁸ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673⁹ - La formarea și atribuirea loturilor, instanța va ține seama, după caz, și de acordul părților, mărimea cotei-părți ce se cuvine fiecăreia ori masa bunurilor de împărțit, natura bunurilor, domiciliul și ocupația părților, faptul că unii dintre coproprietari, înainte de a se cere împărțeala, au făcut construcții, îmbunătățiri cu acordul coproprietarilor sau altele asemenea.

*) Art. 673⁹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673¹⁰ - (1) În cazul în care împărțeala în natură a unui bun nu este posibilă sau ar cauza o scădere importantă a valorii acestuia ori i-ar modifica în mod păgubitor destinația economică, la cererea unuia dintre coproprietari, instanța, prin încheiere, îi poate atribui provizoriu întregul bun. Dacă mai mulți coproprietari cer să li se atribuie bunul, instanța va ține seama de criteriile prevăzute la art. 673⁹. Prin încheiere ea va stabili și termenul în care coproprietarul căruia i s-a atribuit provizoriu bunul este obligat să depună sumele ce reprezintă cotele-părți cuvenite celorlalți coproprietari.

(2) Dacă coproprietarul căruia i s-a atribuit provizoriu bunul depune, în termenul stabilit, sumele cuvenite celorlalți coproprietari, instanța, prin hotărârea asupra fondului procesului, îi va atribui bunul.

(3) În cazul în care coproprietarul nu depune în termen sumele cuvenite celorlalți coproprietari, instanța va putea atribui bunul altui coproprietar, în condițiile prezentului articol.

(4) La cererea unuia dintre coproprietari instanța, ținând seama de împrejurările cauzei, pentru motive temeinice, va putea să-i atribuie bunul direct prin hotărârea asupra fondului procesului, stabilind totodată sumele ce se cuvin celorlalți coproprietari și termenul în care este obligat să le plătească.

*) Art. 673¹⁰ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673¹¹ - (1) În cazul în care niciunul dintre coproprietari nu cere atribuirea bunului ori, deși acesta a fost atribuit provizoriu, nu s-au depus, în termenul stabilit, sumele cuvenite celorlalți coproprietari, instanța, prin încheiere, va dispune vânzarea bunului, stabilind totodată dacă vânzarea se va face de către părți prin bună învoială ori de către executorul judecătoresc.

(2) Dacă s-a dispus ca vânzarea bunului să se facă de părți prin bună învoială, instanța va stabili și termenul în care aceasta va fi efectuată. Termenul nu poate fi mai mare de 6 luni. La împlinirea termenului părțile vor prezenta instanței dovada vânzării.

(3) În cazul în care vânzarea prin bună învoială nu se realizează în termenul prevăzut de alin. (2), instanța, prin încheiere, va dispune ca vânzarea să fie efectuată de executorul judecătoresc.

(4) Încheierile prevăzute în prezentul articol pot fi atacate separat cu apel. Dacă nu au fost astfel atacate, aceste încheieri nu mai pot fi supuse apelului odată cu hotărârea asupra fondului procesului.

*) Art. 673¹¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673^{12*} - (1) După rămânerea irevocabilă a încheierii prin care s-a dispus vânzarea bunului de către executorul judecătoresc, acesta va proceda la efectuarea vânzării la licitație publică.

(2) Executorul va fixa termenul de licitație, care nu va putea depăși 30 de zile pentru bunurile mobile și 60 de zile pentru bunurile imobile, socotite de la data primirii încheierii, și va înștiința coproprietarii despre data, ora și locul vânzării.

(3) Pentru termenul de licitație a bunurilor mobile executorul va întocmi și va afișa publicația de vânzare cu cel puțin 5 zile înainte de acel termen.

(4) În cazul vânzării unui bun imobil, executorul va întocmi și va afișa publicația de vânzare cu cel puțin 30 de zile înainte de termenul de licitație.

(5) Coproprietarii pot conveni ca vânzarea bunurilor să se facă la orice preț oferit de participanții la licitație.

(6) Dispozițiile prezentului articol se completează în mod corespunzător cu dispozițiile capitolelor II, III și IV din Cartea a V-a privind vânzarea la licitație a bunurilor mobile și imobile.

*) Art. 673¹² a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673^{13*} - La cererea uneia dintre părți instanța poate proceda la împărțeaua bunurilor pentru care nu a dispus vânzarea potrivit art. 673¹¹.

*) Art. 673¹³ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 673^{14*} - (1) În toate cazurile, asupra cererii de împărțea instanța se va pronunța prin hotărâre.

(2) Sumele depuse de unul dintre coproprietari pentru ceilalți, precum și cele rezultate din vânzare vor fi împărțite de instanță potrivit dreptului fiecărui coproprietar.

(3) În cazul în care împărțeaua nu se poate realiza în niciuna dintre modalitățile prevăzute de lege, instanța va hotărî închiderea dosarului.

*) Art. 673¹⁴ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Cap. VIII

Cererile privitoare la posesiune

Art. 674 - *Cererile posesorii sunt admisibile numai în cazurile și condițiile prevăzute de Codul civil.*

Art. 675 - (1) *Cererile posesorii se judecă de urgență și cu precădere.*

(2) *Sunt inadmisibile cererea reconvențională și orice alte cereri prin care se solicită protecția unui drept în legătură cu bunul în litigiu.*

(3) *Întâmpinarea nu este obligatorie.*

Art. 676 - (1) *Hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat o cerere posesorie are autoritate de lucru judecat într-o cerere posesorie ulterioară purtată între aceleași părți și întemeiată pe aceleași fapte. Ea nu are însă o astfel de autoritate într-o cerere ulterioară privitoare la fondul dreptului.*

(2) *Hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat o acțiune privitoare la fondul dreptului are autoritate de lucru judecat într-o cerere posesorie ulterioară în legătură cu același bun.*

Cap. IX

Despărțirea averilor dintre bărbați și femei

*** Abrogat de D. Nr. 32 prin 31/01/1954

Art. 677 - Art. 686 - *** Abrogate prin D. Nr. 32 din 31/01/1954

Cap. X

Despre interdicție

*** Abrogat de D. Nr. 32 prin 31/01/1954

Art. 687 - Art. 691 - *** Abrogate de D. Nr. 32 prin 31/01/1954

Cap. XI

Cesiunea bunurilor

*** Abrogat prin O.U.G. Nr. 138/2000

Art. 692 - Art. 697 - *** Abrogate prin O.U.G. Nr. 138/2000

Cap. XII

Convențiile matrimoniale

*** Abrogat prin D. Nr. 32 din 31/01/1954

Art. 698 - Art. 709 - *** Abrogate prin D. Nr. 32 din 31/01/1954

Cap. XIII

Transcrierea actelor de strămutare și urmărirea proprietății și despre inscripția privilegiilor, ipotecilor și amanetelor

*** Abrogat prin L. Nr. 7/1996 și L. Nr. 99/1999

Art. 710 - Art. 720 - *** Abrogate prin L. Nr. 7/1996 și L. Nr. 99/1999

*) A se vedea [art. 69](#) din Legea nr. 7/1996 și [art. 105](#) din Legea nr. 99/1999

Cap. XIV

Dispoziții privind soluționarea litigiilor dintre profesioniști

Art. 720¹⁹⁾ - (1) *În procesele și cererile dintre profesioniști evaluabile în bani și derivate din raporturi contractuale, înainte de introducerea cererii de chemare în judecată, reclamantul va încerca soluționarea litigiului fie prin mediere, fie prin conciliere directă cu cealaltă parte.*

(1¹) *Termenul de prescripție a dreptului la acțiune pentru dreptul litigios supus medierii sau concilierii se suspendă pe durata acestei proceduri, dar nu mai mult de 3 luni de la începerea ei.*

(2) În scopul soluționării litigiului prin conciliere directă, reclamantul va convoca partea adversă, comunicându-i în scris pretențiile sale și temeiul lor legal, precum și toate actele doveditoare pe care se sprijină acestea. Convocarea se va face prin scrisoare recomandată cu dovadă de primire, prin telegramă, telex, fax sau orice alt mijloc de comunicare ce asigură trimiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia. Convocarea se poate face prin înmânarea înscrisurilor sub semnătură de primire.

(3) Data convocării pentru conciliere nu se va fixa mai devreme de 15 zile de la data primirii actelor comunicate potrivit alin. (2).

(4) Rezultatul concilierii se va consemna într-un înscris cu arătarea pretențiilor reciproce referitoare la obiectul litigiului și a punctului de vedere al fiecărei părți.

(5) Înscrisul despre rezultatul concilierii ori, în cazul în care pârâtul nu a dat curs convocării prevăzute la alin. (2), dovada că de la data primirii acestei convocări au trecut 30 de zile se anexează la cererea de chemare în judecată.

*) Art. 720¹ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

**) În cazul litigiilor în materie comercială, aflate în procedura concilierii la data de 25 noiembrie 2010, părțile pot conveni fie să continue această procedură, fie să recurgă la procedura medierii. ([art. XXII](#) din L. nr. 202/2010)

Art. 720^{2a}) - *Părțile sau reprezentanții lor pot fi asistați de experți ori de alți specialiști.*

*) Art. 720² a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 720^{3a}) - (1) Cererea de chemare în judecată va cuprinde:

a) numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul fiscal și contul bancar;

b) numele și calitatea celui care angajează partea și ale celui care o reprezintă în litigiu, anexându-se dovada calității;

c) obiectul și valoarea cererii, precum și calculul prin care s-a ajuns la determinarea acestei valori, cu indicarea înscrisurilor corespunzătoare;

d) motivele de fapt și de drept, precum și probele pe care se întemeiază cererea;

e) semnătura părții sau a reprezentantului acesteia, după caz.

(2) La cererea de chemare în judecată se vor anexa copii certificate de pe toate înscrisurile pe care reclamantul își întemeiază pretențiile, menționându-se care dintre aceste înscrisuri au fost comunicate în condițiile prevăzute de art. 720¹ alin. (2).

*) Art. 720³ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 720^{4a}) - (1) La primirea cererii de chemare în judecată potrivit art. 114, când este cazul, reclamantului i se va pune în vedere să depună orice act invocat în susținerea cererii, care nu a fost comunicat pârâtului la convocarea pentru conciliere.

(2) Pârâtul va fi citat cu mențiunea că este obligat să depună întâmpinare la dosarul cauzei cu cel puțin 5 zile înainte de termenul de judecată, iar în procesele urgente, cu cel puțin 3 zile. Întâmpinarea va avea cuprinsul prevăzut de art. 115, menționându-se și datele arătate la art. 720³ alin. (1) lit. a) și b).

(3) Dispozițiile art. 132¹ alin. 2 sunt aplicabile.

(4) *Încheierea privind luarea măsurilor prevăzute la art. 114¹ alin. 6 poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă a fost dată cu citarea părților, și de la comunicare, dacă a fost dată fără citarea lor.*

*) Art. 720⁴ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 720^{5a} - (1) Dacă pârâtul are pretenții împotriva reclamantului derivând din același raport juridic, el poate face cerere reconvențională. În cazul litigiilor prevăzute de art. 720¹ nu este necesară o altă încercare de conciliere.

(2) Cererea reconvențională trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute pentru cererea de chemare în judecată și va fi introdusă în cadrul termenului prevăzut pentru depunerea întâmpinării.

(3) În cazul în care pârâtul a introdus cerere reconvențională, reclamantul va depune întâmpinare până la prima zi de înfățișare. La cererea părții interesate, instanța, ținând seama de complexitatea cauzei, poate fixa un termen scurt pentru completarea întâmpinării, precum și pentru studierea acesteia de către pârât.

*) Art. 720⁵ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 720^{6a} - (1) *Procesele și cererile dintre profesioniști se judecă cu precădere. Instanța este datoră să asigure, potrivit legii, realizarea drepturilor și obligațiilor procesuale ale părților, precum și desfășurarea cu celeritate a procesului.*

(2) Când procedura de citare este legal îndeplinită, judecata, chiar și asupra fondului, poate continua în ședință publică sau în camera de consiliu, în ziua următoare sau la termene scurte, succesive, date în cunoștința părților. Dispozițiile art. 132 alin. 3 sunt aplicabile.

(3) Pentru motive temeinice, alte termene se vor acorda numai în cazul în care judecata nu poate continua potrivit alin. (2).

*) Art. 720⁶ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 720^{7a} - (1) În cursul judecății asupra fondului procesului, instanța va stărui pentru soluționarea lui, în tot sau în parte, prin înțelegerea părților.

(2) În cazul în care judecătorul recomandă medierea, iar părțile o acceptă, acestea se vor prezenta la mediator, în vederea informării lor cu privire la avantajele medierii. Mediatorul nu poate solicita plata onorariului pentru informarea părților. După informare, părțile decid dacă acceptă sau nu soluționarea litigiului prin mediere.

(3) Până la termenul fixat de instanță, care nu poate fi mai scurt de 15 zile, părțile depun procesul-verbal întocmit de mediator cu privire la rezultatul ședinței de informare.

(4) Prevederile alin. 2 și 3 nu sunt aplicabile în cazul în care părțile au încercat soluționarea litigiului prin mediere anterior introducerii acțiunii.

(5) Înțelegerea părților se constată prin hotărâre irevocabilă și executorie.

*) Art. 720⁷ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 720^{8a} - *Hotărârile date în primă instanță potrivit prevederilor prezentului capitol sunt executorii. Exercitarea apelului nu suspendă de drept executarea.*

*) Art. 720⁸ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

**) Recurs în interesul legii:

- [Decizia](#) nr. XXXVIII/2007

Art. 720^{9a} - *Hotărârea judecătorească dată potrivit prevederilor prezentului capitol, care se aduce la îndeplinire prin executare silită și purtând mențiunea că este irevocabilă, constituie titlu executoriu, fără efectuarea altor formalități.*

*) Art. 720° a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Art. 720¹⁰⁰ - Litigiile privind desfășurarea activității în scopul privatizării prin înstrăinare de bunuri ori alte valori din patrimoniul societăților comerciale sau al altor persoane juridice cu capital de stat, precum și litigiile privind drepturile și obligațiile contractate în cadrul acestei activități se soluționează de către instanțele care au competența de judecată a proceselor și cererilor în materie comercială, potrivit dispozițiilor prezentului cod și cu procedura prevăzută de aceste dispoziții.

*) Art. 720¹⁰ a fost introdus prin O.U.G. nr. 138/2000.

Cartea a VII-a

Dispoziții finale

Art. 721 - *Dispozițiile codului de față constituie procedura de drept comun în materie civilă; ele se aplică și în materiile prevăzute de alte legi, în măsura în care acestea nu cuprind dispoziții contrare.*

*) Recurs în interesul legii:
- [Decizia](#) nr. XXXIV/2006

Art. 722 - (1) Îndeplinirea actelor de procedură și comunicarea lor se fac în mod gratuit.

(2) Cheltuielile necesare pentru îndeplinirea actelor de procedură și comunicarea lor, prin poștă sau alte mijloace, ocazionate de desfășurarea procesului, se acoperă din fondurile repartizate anume în acest scop, de la bugetul de stat.

Art. 723 - (1) Drepturile procedurale trebuie exercitate cu bună-credință și potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege.

(2) Partea care folosește aceste drepturi în chip abuziv răspunde pentru pagubele pricinuite.

Art. 723¹ - (1) În cazurile prevăzute de lege, suma datorată de parte cu titlu de cauțiune se fixează de către instanță și se depune, după caz, la Trezoreria Statului, Casa de Economii și Consemnațiuni C.E.C. - S.A. sau la orice altă instituție bancară pe numele părții respective, la dispoziția instanței sau, după caz, a executorului judecătoresc.

(2) Dacă legea nu prevede altfel, cauțiunea nu va reprezenta mai mult de 20% din valoarea obiectului cererii, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, nu va depăși suma de 2.000 lei (RON).

(3) Cauțiunea se eliberează celui care a depus-o în măsura în care asupra acesteia cel îndreptățit în cauză nu a formulat cerere pentru plata despăgubirii cuvenite, până la împlinirea termenului de 30 de zile de la data la care, prin hotărâre irevocabilă, s-a soluționat fondul cauzei. Cu toate acestea, cauțiunea se eliberează de îndată, dacă partea interesată declară în mod expres că nu urmărește obligarea părții adverse la despăgubiri pentru prejudiciile cauzate.

Art. 724 - *** Abrogat prin L. Nr. 59/1993

Art. 725 - (1) Dispozițiile legii noi de procedură se aplică, din momentul intrării ei în vigoare, și proceselor în curs de judecată începute sub legea veche, precum și executărilor silite începute sub acea lege.

(2) Procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe. În caz de casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile legii noi privitoare la competență sunt pe deplin aplicabile.

(2¹) În cazul în care instanța este desființată, dosarele se vor trimite din oficiu instanței competente potrivit legii noi de procedură.

(3) Hotărârile pronunțate înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămân supuse căilor de atac și termenelor prevăzute de legea sub care au fost pronunțate.

(4) Actul de procedură îndeplinit înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămâne supus dispozițiilor vechii legi. În cazul în care acest act de procedură ar putea fi anulat potrivit legii vechi, el nu va fi menținut, chiar dacă potrivit legii noi ar fi valabil.

Art. 726 - *** Abrogat prin L. Nr. 59/1993

Art. 727 - Ori de câte ori prin alte legi se face trimitere la dispoziții abrogate sau modificate din cuprinsul acestui cod, trimiterea se va socoti făcută, când este cazul, la dispozițiile corespunzătoare care le înlocuiesc.

Art. 728 - Art. 732 - *** Abrogate prin L. Nr. 59/1993

Art. 733 - Amenzile aplicate în temeiul prevederilor prezentului cod, alte creanțe fiscale, precum și orice sume ce constituie venituri bugetare, potrivit legii, se execută de către organele competente, potrivit dispozițiilor legale privind executarea silită a creanțelor fiscale și cu procedura prevăzută de aceste dispoziții.

Art. 734 - *** Abrogat prin L. Nr. 59/1993

Art. 735 - (1) Legea Nr. 389 din iunie 1943 pentru extinderea legislației civile și comerciale a Vechiului Regat în România de peste Carpați, rămâne în vigoare.

(2) *** Abrogat prin L. Nr. 59/1993
